

Helstáb Ákos

Gendor Legendái

III. Könyv

LEGENDÁK

Korian varázskönyve

A kihalt város

Sárkány és glaula

A denevérvadász

Novellák

I. történet

KORIAN VARÁZSKÖNYVE

Nem messze a goblinok falva fölött, egy szikla mögül zöldköpenyes férfi leselkedett. Némi undorral szemlélte az egyre részegebb lényeket, akik leginkább úgy néztek ki, mintha egy törpét egy trollal kereszteztek volna. Csupasz, zöldes bőrüket szedett-vedett ruhák borították, s fejükön szinte kivétel nélkül sisakot viseltek. Elálló fülük, ferde vágású szemük komikusan hatott. A sisakviselés amolyan hagyomány volt a goblinoknál. Minél nagyobb volt a hatalma valakinek, annál nagyobb sisakot hordott. A leskelődőnek nem volt nehéz megfigyelnie a főnököt, aki jókora fémsisakot viselt, ráadásul az egyre inkább értékes trinitből. Ezt a fémet ugyanis nem fogta semmilyen varázslat és sok helyen még az aranynál is többre tartották..

A főnök fején lötyögő sisakból méretes fehér csontdarab meredt fölfelé. Testén páncélt viselt, s emiatt nehezen mozgott, miközben a goblinfügéből készített pálinkát osztogatta merőkanalával az üst körül tülekedő férfiaknak.

A zöldköpenyes férfi visszabújt a szikla mögé. Levette kerek szemüvegét, s megtörölgette. Már napok óta figyelte a goblinokat, s jegyzeteket készített róluk. Jalaz ugyanis londa volt. Olyan ember, akit megfertőzött a tudásvágy, s türtőztethetetlen vonzalmat érzett minden felfedeznivaló iránt. Már pedig Gendor bolygóján volt mit felfedezni. A népek szinte alig-alig tudtak egymásról. Már húsz éve, hogy a köd felszállt, s véget ért a Nagy Homály, s senki nem tudta, mi volt azelőtt. Bajamir, az udvari varázsló szentül állította, hogy hatalmas varázslatról van szó, s hogy valamelyik nagy tudású Mágus áll a dolog háttérben, de Gajan trükkmester ezen szinte mindig összevitatkozott vele. A londának önkéntelenül is átfutott egy halvány mosoly az arcán, amikor eszébe jutott az állandóan marakodó két férfi. Nem is igazán értette, hogy a király miért nem zavarja el őket.

Jalaz most ismét felemelkedett, s megnézte, hol tartanak a goblinok. A nap lemenőben volt, s ilyenkor már teljesen részegek szoktak lenni. Ez ma sem volt másképp. Már kezdett feltörni a goblin virtus, s némelyek egymásnak estek, hogy bizonyítsák tudásukat. Mások sziklákat emelgettek, megint mások pedig a goblin lányok után eredtek, akik korántsem voltak karcsú nádszálnak nevezhetők. Ezek a "hölgyek" majd kétszer akkorák voltak, mint a férfiak, s bizony nem volt könnyű dolga annak, aki párt akart találni magának. A londa kezdett rájönni, hogy a goblinfügének egyetlen célja van: feloldani a gátlásokat a

párkapcsolatokhoz. Persze ezek a lények nem házasodtak. A férfiak örültek, ha egy-egy alkalomra el tudtak “csábítani” egy-egy goblin hölgyet, s még jobban örültek, ha ezt épp bőrrel megúszták.

Jalaz jegyzetelt még pár mondatot, mielőtt lement volna a nap, ám ekkor nagy ordítóást hallott. Ahogy kilesett a szikla mögül, megrökönyödve látta, hogy a tagbaszakadt goblin menyecske hogy adja ki az udvarlók útját. A három próbálkozó közül ketten megúszták annyival, hogy a szó szoros értelmében porig alázták őket, ám a szerencsétlen harmadik vagy hat métert röpült, s nem messze onnan ért földet, ahol a londa rejtőzött. A fügepálinka enyhíthette a fájdalmakat is, mert ettől az eséstől igen megüthette magát, ám a lény egyáltalán nem jajgatott, csupán némi szitkozódással fejezte ki elégedetlenségét.

A nap kezdett lemenni, s a Sondor hegység szikláit befedte a szürke félhomály. – *Ideje lelépni* – gondolta Jalaz, s ekképp is tett. Lassan megindult felfelé a sziklákon, hogy megkeresse éjszakai szálláshelyét. Ez a négy nap igazán tanulságos volt, s úgy tervezte, a következő napon tovább indul. A goblinokból ennyi éppen elég lesz Galiv Anen könyvtárába. Ideje újabb tudás után nézni.

A törmeléklejtő, ahol most haladt, nem volt túl meredek. Át, meg átszótték a goblinfüge indái, s az itt-ott rothadó gömbölyded termések kesernyés szaggal töltötték meg a levegőt. Jalaz tarisnyájában őrizte jegyzeteit, s tollán kívül csak hosszú kardja volt a fegyvere. Már kezdte kiismerni a terepet, s ma egy rövidebb úton akart eljutni a rejték helyéül szolgáló barlanghoz. Kicsit meredekebb volt ugyan az út, de annál rövidebb. Menet közben hátranézett, s jóval lejjebb még látta a falu esti fényeit. A zaj ide már alig-alig hallatszott fel. Mikor tovább ment, egy meredekebb szikla állta az útját, amin sikeresen felmászott.

Ahogy a félhomályban lépett egyet, megcsúszott a lába. Azt nem látta, hogy min, de éppen elég volt ahhoz, hogy elveszítse az egyensúlyát. Nem akart lezuhanni, ezért inkább befelé dőlt, remélvén, hogy ott biztosabb pontra lel, ám itt a hegy felőli oldalon egy hasadék volt. Nem nagy, de éppen akkora, hogy egy ember beleférhetett. Jalaz ugyan szerencsésen az ülepére esett, ám mivel egy jókora kő nyomódott a lágyékába, fájdalmában ugrott egyet. Ez éppen elég volt ahhoz, hogy belesússzon a hasadékba. Mivel annyira fájt az alsó fertálya, képtelen volt megkapaszkodni, s elkezdett csúszni befelé a hegybe. Eleinte azt hitte, hogy a hasadék szűkülni fog, ám annak esze ágában sem volt, sőt inkább szélesedett. A londa halk kiáltással zuhant alá egy barlangba – az ordítástól ugyanis jó neveltetése visszatartotta – s ismét a kényesebbik felére zuhant, méghozzá úgy, hogy valami ismét a két lába

között ütődött neki. Neveltetés ide, vagy oda, Jalaz jókorát ordított, s kábán terült el a földön.

Nem tudni, mennyi idő telhetett el, de kezdett magához térni. Sötét volt és bűdös. Valami nagyon nyomta a hátát. Nyögve tápáskodott fel, s a táskája után nyúlt, amiben a tűzszerszámot tartotta. Szerencsére az vele együtt zuhant, s sikerült is megtalálnia. Óvatosan kezdett el tapogatózni valami után, amit meggyűjthatna. Nagy csodálkozására egy papírdarab akadt a kezébe, s ezt sikerült is lángra lobbantani. A hirtelen támadt fényben hunyorgott egy pillanatig, s örömmel konstataálta, hogy szemüvegének semmi baja sem történt. Ahogy körülnézett, elborzadva látta, hogy mi veszi körül. Sajgó ülepével valószínűleg éppen arra az oszló tetemre eshetett, ami mellette volt, s majdnem az egész barlangot elfoglalta. A papír fénye még elég volt arra, hogy észrevegyen egy fáklyát a földön.

Az erősebb megvilágításban végre jobban körülnézhetett. Nem nagyon mozgott, mert minden határozottabb mozdulatra erős altáji fájdalmai voltak. Egy kisebb barlangban volt, melyben egy hatalmas szörnyeteg oszló maradványai terültek szét. Bár nem látott még sárkányt, nem volt nehéz rájönnie, hogy ez az állat közéjük sorolható. A jókora pikkelyek alapján egy vörös sárkány volt.

– *Ha ez az állat bejutott ide, akkor valahogy ki is lehet kerülni!* – villant elméjébe a felismerés, s észre is vett egy apróbb járatot a barlang falában. A nyílás azonban nagyon kicsi volt ahhoz, hogy egy sárkány beférhessen rajta. – *De akkor hogy került ide ez a bestia?*

A földön szanaszét iratok voltak. A legtöbb közülük penészes és szétmállott, némelyiken viszont még kivehetők voltak az írásjelek. Jalaz mérgesen vette tudomásul, hogy nem tudja őket elolvasni. Valamilyen idegen nyelven íródhattak, s idegen írásjelekkel. Ahogy jobban körülnézett, egy újabb csontváz fedezett fel. Eddig azért nem vette észre, mert rajta feküdt a sárkány. Ahogy felemelte a szarupikkelyek maradványait, egy emberforma csontváz került a szeme elé. A csontváz szétlapulva feküdt a földön, kezében egy bőrkötésű könyvvel, mely csodálatos módon teljesen épségben maradt.

Undorodva bár, de kiszedte a könyvet a sárkány alól, s belenézett a fáklya fényénél. Ugyanazzal az írással volt írva, mint a többi papír, de ez a könyv teljesen épp volt. Mintha csak most készült volna el. Jalaz megcsóválta fejét. Még a bőrkötésnek sem volt semmilyen baja. Vajon mi történhetett itt? A kis sárkányt itt nevelte fel a gazdája, s mikor az már elég nagy volt, egy szép napon összenyomta gondozóját, s inkább éhen halt? Aligha ez volt a helyes megoldás, de jobb feltételezés nem

adta magát, úgyhogy a londa izgatottan elrakta a könyvet a tarisznyájába, s összeszedett még annyi iratot, amennyit használhatónak vélt. Olyan erős izgalom lett rajta úrrá, hogy még sajtó ülepéről is megfeledkezett. Csak akkor kezdett el ismét sántikálni, mikor kifelé botorkált a barlangból. Érezte, hogy olyan dolognak került a birtokába, ami nagyon értékes. Talán még a Nagy Homály előtti időkből való. Ha sikerülne megfejtene, akár még a professzori címet is megkapná. Fájdalmában is elvigyorodott, amint elképzelte, hogy Jeges professzor nagy alázattal átadja neki az oklevelét. A program megváltozott: Irány Galiv Anen, s ott London, a londák iskolája.

Lídium északi határai kissé elmosódottak voltak, bár Jalaz tudomása szerint Verivan király éppen ez ügyben folyamatos tárgyalásokat folytatott a hegyi tündérekkel. A londa nagy ívben elkerülte ezeknek a népeknek a városait, amiket inkább hegyi erődöknek lehetett volna nevezni. A Sondor hegység hatalmas erdőinek legfőbb urai – a többi furcsa népen kívül - a tündérek voltak. Ez a hegyvidéki fajta nagyobb és szívósabb volt a Hadd Lamúr erdőiben élő rokonainál, s bizony nehezen lehetett velük szót érteni.

Jalaz óvatosan haladt hát az erdei ösvényen, mivel semmiképpen nem akart tündérekbe botlani, s kínos magyarázkodással töltenie az értékes időt. Pláne nem szerette volna, ha meglelik nála a könyvet. Valahogy ódzkodott attól, hogy megváljon tőle. Maga Jalaz is beleborzongott ebbe az érzésbe: a felfedezés öröme és a felfedezés birtoklása. Boldog és őrjítő érzés.

Döbbsen torpant meg, mikor egyszerre csak, mintha a semmiből toppant volna elő, egy férfi jelent meg előtte. Magas, izmos barnahajú férfi volt, kékes, közepesen zöldes, majdnem fehér ruhában, mely pikkelyes anyagból készült. Erősnek és rugalmasnak látszott, s anyaga egészen a testéhez simul. Hátán viselte a kardját, íját és nyilait. Mintha csak egy hullótestű ember lett volna, s ettől a látványtól Jalaz önkéntelenül elmosolyodott. Még mielőtt megszólalhatott volna, a férfi kezdett el beszélni:

– Te ugye egy londa vagy?

– Igen – jött a válasz. A londák egyenruháját Lídiumban mindenütt megismerték.

– Segíts nekem eljutni Galiv Anenbe!

– Éppen oda igyekszem. Jalaz vagyok.

– Kwelian a langorbel – válaszolta a férfi.

– Hogy micsoda? – csodálkozott a furcsa megnevezésen a londa. Ezen aztán a másik mosolyodott el.

– Hogy mi az a langorbel?

– Ilyen szakmáról még nem hallottam.

– Szakma? – a férfi ismét elmosolyodott. – Ezt inkább állapotnak nevezném. – Aztán a londa ámulatára előrántotta a kardját, s megforgatta maga előtt. Jalaznak reagálni sem volt ideje, mire a kard már ismét a hüvelyében volt. A férfi olyan boszorkányos gyorsasággal használta a fegyverét, hogy a tudós férfiúnak még a szája is tátva maradt. – Langorbel számomra azt jelenti, hogy gyors vagyok. Mesterem megbízásából Galiv Anenbe kell jutnom.

– Hát, ha ilyen gyors emberek lennének Lídiumban, arról mi londák bizonyára tudnánk – csóválta meg a fejét Jalaz. – Még sosem hallottam rólatok.

– Ez nem csoda. Ha vannak is ilyen gyors lények, még nem biztos, hogy tudják használni ezt a képességüket. De induljunk, mert lassan lemegy a nap, s jobb lenne, ha az éjszakát egy faluban töltenénk.

A londát ez az újabb felfedezés ismét nagy örömmel töltötte el. Újra valami olyasmit talált, ami gazdagítja London könyvtárát. Gyors léptekkel haladtak a vastag bükkfák árnyékában, s a londa szakadatlanul a kérdéseivel bombázta az útitársát.

– Ezek szerint ketten vagytok ilyen langor...izék.

– Langorbelek – bólintott a férfi. – Engem a Mester tanított meg. Ő már öreg. Nem hagyja el többet a völgyet – Kwelian arcán szomorúság suhant át. – Ő már a Homály előtt is langorbel volt, s most az én feladatomban, hogy folytassam..

– Családot szeretnél alapítani? – értette félre a londa.

– Dehogy! A langorbelség nem örökölhető. Mondtam; az egy állapot. Valami olyasmi, mint a varázslóké, de mégis más. Én nem tudok varázsolni. Egyszerűen gyors vagyok. Többet nem mondhatok. Lídiumban biztosan találok langorbeleket.

– Hát, ha te mondd! – vont a vállát Jalaz, s most a képességeiről kezdte faggatni a férfit. – És milyen gyors vagy?

– Ha tudnám az utat, már valószínűleg Galiv Anenben lennék.

– De hát az még legalább ötnapi járőföld erőltetett iramban is!

– Igazad lehet. Még sosem jártam erre felé – mosolyodott el a langorbel kissé keserűen, s Jalaz úgy érezte, szánt szándékkal elhallgat valamit. Aztán a férfi váratlanul a levegőbe szimatolt: – Ideje valami enniivaló után nézni!

Csak a szelet érezte Jalaz, amikor Kwelian eltűnt a szeme elől, hogy néhány perc múlva kezében egy rugdalózó nyúllal jelenjen meg.

– Valóban gyors vagy – állapította meg a londa.

Miközben a tűznél falatozták a sültet, Kwelian szeme a távolba révedt, majd megszólalt:

– Hogy védekeztek a hullók ellen? Délen is létezik a Dínógát?

– Igen! – bólintott a londa. Még a legnagyobb hullók sem jutnak át azon a falon. A Homály előtt igencsak érthettek az építkezéshez. A mai napig nem tudjuk, hogy valójában miből készült az az építmény. Mindenesetre nélküle Lídiium már rég a hullók áldozata lett volna. Lídiiumtól keletre egy több száz kilométeres fal húzódik, ami megvédi az embereket a Nyugati pusztaságban élő őshüllőktől. Félelmetes világ van ott, ahova ember nem szívesen teszi be a lábát.

– Láttam ilyen hullókat a szakadékon túl, ahol a hegy kettéválik. Te tudod, mi van ott?

– Még nem jött vissza londa, aki elmesélte volna – csóválta meg szomorúan a fejét Jalaz.

– És a repülő szörnyek?

– Az íjászaink könnyen lelövik őket. Nyugat felé erős a határórség.

– Ez megnyugtató – bólintott a langorbel.

– Csak nem akarsz oda menni? – szörnyülködött el Jalaz.

– Egyelőre nem...

– És ez a te állapotod számomra nem megtanulható? – kérdezte Jalaz.

– Te nem vagy langorbel – csóválta meg a fejét a férfi. – Tudnám, ha az lennél. Sokáig figyeltelek az erdőben.

– Remek! – szögezte le a londa, némi bosszúsággal a hangjában. – De remélem tündéreket nem láttál a közelben!

– Magam sem kedvelem őket túlzottan – mondta Kwelian, mert érezte a londa hangjában a megvetést. Túl sok a törvényük, amit be kell tartaniuk és emiatt nagyon rugalmatlanok. A szabadságról teljesen téves nézeteik vannak,

– Megnyugtató, hogy te is ezt gondold – bólintott Jalaz.

A vacsora után még egy darabig gyalogoltak. A londa úgy számította, hogy az éjszaka második ívének végére¹ elérik az első lídiumi települést. Igyekezett hát, hogy megszaporozza a lépteit.

– Elárulnád honnan jöttél? – kérdezte Jalaz, amint átugrott egy farönköt, ami az ösvényen keresztben feküdt.

---

¹ Kb. 22 óra

- Ha jól tudom, Sondor, ennek a hegynek a neve...
- Na igen de a Sondor hegység elnyúlik messze keletre és nyugatra.
- Braban völgynek nevezte a Mester. Én már a Homály óta ott éltem. Eldugott hely, de vadból van elég. Egy kőház volt a sziklába építve.
- És rajtatok kívül voltak még emberek?
- Nem. Csak mi ketten voltunk. A Mester sem emlékezett rá, hogy mi volt azelőtt. De nem hinném, hogy rajtunk kívül élt volna ott valaki.
- A Mester az apád?
- Ilaz? – ámult el Kwelian. – Lehet, de nem hinném. Ha a víz tükre nem csal, egyáltalán nem hasonlít rám. Már kissé öreg és lassú. Azt mondta, mi langorbelek gyorsabban öregszenek, bár ennek van ellenszere.
- Úgy érted lassítani tudod az öregedést?
- Csak az anyagcserémet – mosolyodott el Kwelian. Képzeld csak el, hogy mindent dupla olyan gyorsan csinállok, mint te.
- Korob professzor nem értene egyet veled! – ellenkezett Jalaz, mert halványan derengett neki valami abból, amit a Londonban az emésztésről tanult. – Nem lehet gyorsabban emésztetni! Minden kémiai folyamat időt igényel! – Jalaz nagyon meg volt elégedve a tudásával, s most némileg még ki is húzta magát. Elvégre mégis csak londa volt, ez a langorbel meg lehet, hogy gyors, de mégis csak tanulatlan.
- Kwelian nem válaszolt, bár Jalaz esküdni mert volna rá, hogy egy gúnyos mosoly suhan át az arcán, ám ekkor kiértek az erdőből, s a távolban már látszottak Északliget fényei. A Nap ekkor tűnt el a látóhatáron, s Ziad, Gendor nagyobbik holdja alig-alig világított, mert fogyóban volt. Khusnak, a kisebbik holdnak pedig nyoma sem látszott. Talán csak az asztrológusok tudták volna megmondani, hogy merre kódorog az égbolton. Az út keskenyen kanyargott előtűk a bozótban, amin keresztül kellett jutniuk, hogy kiérjenek a szántóföldekre.
- Kwelian egyszer csak megállt, gyanakodva forgatta a fejét és megállította a londát:
- Valakik vannak a közelben! Hallgasd csak! – persze Jalaz a tücskök ciripelésén kívül nem hallott semmit. Csak azt vette észre, hogy egy denevér húz el a feje fölött. A langorbel olyan gyorsan rántotta ki a kardját, hogy a fém szikrát hányt, amint kiröppent a hüvelyéből. Jalaz erre szintén kardot rántott, de Kwelian mellett most úgy érezte, mintha csigalassúsággal mozogna. Pár pillanat múlva négy férfi állt eléjük az úton. Mintha a bozótban csak rájuk vártak volna. A sötétben nem nagyon lehetett kivenni, hogy kifélék, mifélék, de alaposan fel voltak fegyverkezve.
- Állj! Kik vagytok! – kiáltott rájuk az egyik.

– Én Jalaz vagyok a londa – mondta a tudós férfiú, majd hozzá tette: – Ő pedig Kwelian. – a langorbel csendesen állt, s a négy alakot fürkészte.

– Akkor fizessétek ki a vámot! – közölte ugyanaz a férfi, s a társai alig hallhatóan nevettek.

– Milyen vámot? – csodálkozott Jalaz.

– Útonállók – jegyezte meg halkán Kwelian, majd előre lendült. – Jalaz a sötétben nem sokat látott abból, ami történt, de alig pisloghatott egy párat, mire a négy férfi meztelenre vetkőztetve, hitetlenkedő ábrázattal állt előtte. A langorbel kicsit fújtatva dobta le a földre a ruhákat, majd furcsa, félelmetes hangon megszólalt:

– És most tünés! – hangja parancsoló volt, s a londa hátán végigfutott a hideg. Ennek a fickónak valóban nagy hatalma van.

A banditák nem kérték magukat, s ahogy voltak, anyaszült meztelenül, menekülőre fogták a dolgot. Semmi kétségük nem volt afelől, hogy egy varázslóval hozta őket össze a balsors.

– Na, ennyit a közbiztonságról! – jegyezte meg epésen Kwelian, s mosolyogva fordult a londa felé:

– Mit gondolsz, elvettem a kedvüket az útonállástól?

Jalaz levegő után kapkodott, mert nem talált szavakat a jelenségre, aztán nagy nehezen mégis csak megszólalt: – Mintha azt mondtad volna, hogy dupla olyan gyors vagy, mint én! Szerintem ez enyhe kifejezés! – Kwelian arcán széles vigyor terült el.

– Hát nem is jó ha ennyire felpörgetem magam!

Öt nappal később a két utazó megérkezett a zsúfolt nagyvároshoz. A nép már nem is fért el a város falain belül, hanem szabályszerűen sátor tábor alakított Galiv Anen körül. Ezen a táboron kellett először átjutni a két vándornak ahhoz, hogy bejussanak a városba, Lídiium székhelyére. A szedett-vedett viskók többsége fából, vagy különféle szövetekből készült. Nagy volt a szemet a bűz és a zaj, pedig ez már sokkal jobb helyzet volt, mint közvetlenül a Nagy Homály után. Verivan királynak nagy fejtörést okozott, hogy mit kezdjen ezzel a többnyire dologtalan tömeggel. Az itt lakók többsége ugyanis többnyire alkalmi munkákból, vagy koldulásból élt. Huszonhét új falu alapult, de még mindig számtalan volt a nép a város körül.

Sokan megbámulták a két férfit. A londa nem keltett ugyan nagy feltűnést, mert a zöld ruhájáról megismerték az emberek, ám Kwelian a hullóbőrből készült szokatlan ruhájával elnyerte a csőcselék figyelmét. Néhány koldus elzavarása után – mivel egyiküknél sem volt már pénz – eljutottak a városkapuig. Itt erős őrség ügyelt arra, hogy Galiv Anenbe

csak a város polgárai juthassanak be. A londát be is engedték volna, ha Kwelian nincs vele:

– Téged ismerünk, de ez kicsoda?

– Ő Kwelian, a király elé viszem, hogy felajánlhassa neki a szolgálatait

– a langorbel tiltakozni akart, de a londa leintette.

– Akkor bemehettek – közölte az őr. A londák rendje nagy tiszteletnek örvendett, s csak ritkán kérdőjelezték meg a tudós rend tagjait. Beléptek a hatalmas kapukon, s kitárult előttük a város – Lídiium szíve – mely az emberek számára a tudás és a hatalom jelképe volt. A szabályos rendben, kőből épült, piros tetős házak ámulattal töltötték el a langorbelt. A forgalmas utcákon mindenféle lovas kocsik, lovasok, vagy éppenséggel gyalogosan közlekedő emberek haladtak a dolguk után. Boltíves kapuk, magasba ívelő tornyok között haladtak el. Az utcák tiszták voltak és kövezettek. Teljesen ellentéte volt a város körül látott mocsoknak és nyomornak.

– Miért van ez a nagy különbség a bentiek és a kintiek között? – kérdezte a langorbel.

– A kintiek főleg az itt élő gazdagok támogatásából élnek – válaszolt Jalaz. – Láttad volna pár évvel ezelőtt... Ha beengednék ide azt a tömeget, itt is olyan szemét és mocsok lenne. Jobb ez így! – Kwelian nem válaszolt, csak a fejét forgatta. Aztán némi gyaloglás után megállította a londát.

– Köszönöm a kíséretet! Most már elválnak az útjaink. Ég áldjon barátom! – Jalaz válaszra nyitotta a száját, de úgy is maradt, mert a langorbel már el is tűnt a szeme elől. Aztán egész mást mondott, mint amit akart, de az már kevésbé tűr tintát.

Jeges professzor, London legtekintélyesebb tanára, s a király tanácsadója bosszúsán hallgatta meg az ifjú Jalazt, aki jóval előbb tért vissza, mint ahogy azt számította. Az idős londa ősz haja alatt szigorúan összevonta szürke szemöldökét:

– Nem értem, hogy mi újabbat találna a könyvtárban, ami segítené az útját? Ezt a mesét meg az elszökött langorbigyórról végképp nehezen veszem be. Semmilyen feljegyzés nem utal arra, hogy valakinek különlegesen gyors képességei lehetnének.

– De hát velem jött a városba, aztán egyszer csak kereket oldott! – szabadkozott Jalaz, s zavartan csücsörített a szájával. Bár a professzor nem tudta, éppen azon törte a fejét, hogy végül is mennyit hazudjon. A londák ugyan többnyire a tudás és az igazság bajnokai voltak, Jalaz mégis sok tekintetben kilógott a sorból. A tudásvágya ugyan erősen

megvolt, ám a tudás megszerzéséért folytatott küzdelemben ő nem mindig a tiszta módszereket alkalmazta. – Olyan gyorsan mozgott, mint a nyílvevő. Látnia kellett volna a négy útonálló ábrázatát..

– Az előbb még azt mondta, hogy sötét volt! Na ebből ennyi elég. Sok beszédnek sok az alja! – vágott közbe a professzor, mivel alapjában véve nem nagyon érdekelte ez az ifjú, s hitte is, nem is amit mond. Nyeglén hátradőlt kényelmes székében, a szájába vette okuláréjának a végét. Tisztában volt vele, hogy Jalaz a lógósok közé tartozik. Azokat nevezték így a tanárok, akikben csak bizonyos tudományágak felé volt meg a tudásvágy. Ezekkel többnyire lekezelők voltak, s örültek, ha minél előbb elhagyták Londont. – Menjen a könyvtárba és mielőbb térjen vissza a Sondor hegységbe. Ne felejtse el, hogy nem a goblinok tanulmányozása, hanem a hegység feltérképezése volt a feladata!

Jalaz halkán felállt, bár hátsó fele még kissé érzékeny volt.. – Köszönöm uram! – s Jeges professzor megvető pillantásával kísérvé elhagyta a helységet. Alapjában véve örült, hogy a könyvet teljesen el tudta hallgatni. Még jól is jött ez a langorbel história.

Nagy öröme a folyosón Kendrassal, a nagyszájú londával találkozott szembe a folyosón.

– Szevasz Jalaz! – üdvözölte a nála jóval idősebb férfi, gesztusával megelőzve az ifjút, miközben széles vigyorral megszorította a kezét.

– Üdv Kendras! Te is itt vagy?

– Aha! Tegnap jöttem meg. Este megkereslek, de most sietnem kell! Megbeszéltem egy találkát egy kis vörössel! – Ez utóbbit halkán mondta, mert a londáknál nem volt szokás a nősülés, ám Kendras, akit szintén a lógósok közé soroltak, nem vette komolyan a másik nemmel kapcsolatos tiltásokat. Úgy is lehetne mondani, hogy előszeretettel tanulmányozta a szebbik nemet, s ha lehetett, minél közelebből. Jalaz magára maradt a néptelen folyosón. Elment a tanterem mellett, ahol ebben a délelőtti órában még tanítás folyt, s enyhe nosztalgiával gondolt vissza a régi időkre, mikor még tanították.

Visszatért a szobájába, s most izgatottan vette elő szerzeményét, melyet az ágyába rejtett. Lemásolt belőle egy lapot, majd gondosan tarisznyájába rejtette a könyvet, mintha betörőktől tartana. Siették azonban tarisznyáját az ágyon felejtette. A londák sosem zárták az ajtókat, hiszen nem volt mit elrejtetniük egymás elől. Éppen ezért zár sem volt sehova felszerelve. Jalaz csöppet sem izgatta magát azon, hogy valaki bemegy a szobájába. (Nehezen tudta volna elképzelni, hogy valaki engedély nélkül a szobájában kutasson.) Így hát sietős léptekkel megindult London épületének harmadik szintje felé, ahol a könyveket

tartották. Néhány fiatal londával találkozott a széles lépcsőn, akik tisztelettudóan meghajoltak előtte, majd tovább siettek. Ezek a tanulók kék köpenyt hordtak, ami azt jelezte, hogy már csak egy év van vissza a tanulmányaikból. Jalaz ismét megcsodálta a falakon levő festményeket. Ezeknek nagy része még a Nagy Homály előtt készült, s sem azt nem tudták, hogy ki készítette őket, sem azt, hogy kiket ábrázolnak. Volt rajtuk szakállas, szigorú tekintetű király, s egy kedves ifjú dáma is – bár ez utóbbinak sajnálatos módon hiányzott az egyik füle, ugyanis pont ott sérült meg a kép valamikor. A harmadik kép egy vadászt ábrázolt, aki ijjjal a kezében hátrál egy méretes őshüllő előtt. Az nem volt a képre írva, hogy kettejük közül ki lett a győztes, bár annak idején Jalazék is sokat törték ezen a fejüket. A legtöbben a dinóra szavaztak.

Ahogy benyitott a könyvtárba, Korob professzorral találta szembe magát, aki esetlenül igyekezett hóna alá gyűrni az újra- meg újra kicsúszó pergamentekercseket. Jalaz illendően meghajolt, majd a professzor segítségére sietett. Kedvelte ezt a vidám, de szórakozott tudóst.

– Köszönöm fiam – mondta Korob, miután végre minden iratot a kezében, vagy a hóna alatt tudott. – Te vagy az, Jalaz? – csodálkozott most el, miután jobban megnézte azt, aki a segítségére volt.

– Igen uram – válaszolta a fiatal londa.

– De örülök, hogy látlak! – nem csak szája, de a szeme is mosolygott a szemüvege alatt. – Te zseniális voltál kémiából! – Jalaz erre zavartan lebiggyesztette az ajkát, mert biztos volt benne, hogy a professzor összekeveri valakivel. – Van itt egy képlet, amit sehogy nem tudok megfejteni! – egyetlen mozdulattal a hóna alá nyúlt, s sikerült az összes tekercest szétszórnia a polcok között.

– De én nem..- próbálkozott az ifjú, ám Korob nem hagyta szóhoz jutni.

– Hagyd csak fiam! Inkább nézz ide! – ezzel kitekerte az iratot, melyen vegyületek és reakciók sorakoztak. Jalaznak szinte káprázott a szeme a sok képlettől, s sehogy sem igazodott ki az ábrán. – Itt, ahol a salétromsavat hozzáöntöm az elegyhez, nálam mindig felrobban a lombik – s a tekeres közepére bökött.

– Talán lassan kellene? – próbálkozott az ifjú, mert semmi nem jutott az eszébe.

– Igazad van! – csapott le rá Korob. – Máris megyek és kipróbálom!

Percekbe telt, míg az izgatott férfi ismét felpakolt, s Jalaz végre kiengedhette az ajtón. Alig csukta be mögötte az ajtót, már hallotta is, hogy ismét szétszórta a tekerceket. Jalaz úgy tett, mintha nem hallott volna semmit, mert már tükön ült, hogy munkához láthasson. A

könyvtár üres volt, ami délelőtt rendszerint így is volt rendjén. Délután aztán megjelent itt a tudásra éhes fiatalság, s nem lehetett volna nyugodtan dolgozni. Vagy húsz polc sorakozott egymástól lépésnyi távolságra, rogyásig megtömve könyvekkel. Csodálatos módon ennek java része az utóbbi húsz évben íródott, s csak két polcon helyezkedtek el a Homály előtti könyvek. Jalaz most ide indult. Erős izgalom lett rajta úrrá, s most minden másról teljesen megfeledkezett.

Sorra lapozgatta fel a könyveket, de eleinte nem talált semmit. Őshüllök leírásai, melyek a Dínógáton túl éltek, csillagképek, kémiai feljegyzések, lídiumi népszokások, s ezekhez hasonló könyveket talált. A harmadik polcon végre lelt valami mást is. A *“hegyi tündérek írása és nyelvjárása”* címmel. Ugyanazok a betűk, amiket a könyvben és a papírokon olvasott. Hevesen dobogni kezdett a szíve, s bár a könyvtárból tilos volt könyvet kivinni, most ellenállhatatlan vágyat érzett arra, hogy a szobájába vigye. Éppen indult volna kifelé, kezében a könyvvel, mikor Jeges professzor lépett be az ajtón.

– Már meg is találta amit keresett? – nézett megvetően Jalazra, aki majd’ eldobta ijedtében a tündérek írásait.

– Igen uram – válaszolta, miközben tiszteletteljesen meghajolt, jóllehet ujjáival fikuszt mutatott a háta mögött.

– Azért próbálja meg összeszedni a gondolatait és írja le pár mondatban, amit megtapasztalt a goblinokkal kapcsolatban. És ne jöjjön megint a labradorokkal! Ne feledje, hogy sok energiát és pénzt fektettünk a taníttatásába.

– Igen uram – válaszolta alázatosan Jalaz, s magában elkívánta a professzort az északi tájakra. – Úgy lesz, ahogy kéri! De az ember langorbel volt!

– Langormel, vagy labrador, egykutya! – enyhült meg Jeges, s hogy kedvességét tanúsítson a bohó ifjú iránt, a Jalaz kezében levő könyvre pillantott. – Na mutassa, mit talált!

– Nem tudom jó lesz-e... – próbálta ártatlanra venni a figurát az ifjú londa, de a professzor nem tágított, s kivette a kezéből a vékony könyvet.

– Azt hittem, a Sondort térképezte! – csóválta meg fejét gyanútlanul Jeges.

– Igen – hebegte Jalaz, s kis szünetet tartott, hogy megfelelő magyarázattal szolgálhasson. Csak pár pillanatba tellett, míg feltalálta magát, hiszen négy évet itt töltött a tudás fellegvárában. – A hegyi tündérek ugyanis a goblinok közelében laknak...

– Marhaság! – legyintett a professzor, s leült a polcok végében elhelyezett asztal mellé, egy súlyos faragott székre. – Ezt nyugodtan tegye csak vissza! Kérdezzen, s én elmondom, amit még nem tud!

A fene esne belé! – bosszankodott magában Jalaz, s kényszeredetten visszatette helyére a könyvet. Aztán nyugalmat erőltetett magára, s azon törte a fejét, hogy mit kérdezzen, amit még nem tud.

A királyi trónterem ismét vitától volt hangos. Bajamir főmágus éppen Gajan trükkmesterrel vitatkozott, mikor a nagy Verivan félbeszakította őket:

– Uraim! Türtöztessék magukat! Ha az energiáiknak csak a felét arra fordítanák, hogy az a nép javát szolgálja, már a törpékénél is virágzóbb lenne a birodalmunk.

– De ez a félnótás mindenféle bogarat tett a reggeli szendvicsembe! – kiabált vörösödő képpel Bajamir. – Tudja fenség, hogy milyen érzés, mikor az embernek egy csótány mászkál a szájában?

– Az semmi! – legyintett Gajan. – Reggel arra ébredtem, hogy megtámadott a saját papucsom...

– Miféle papucs volt az? – kiáltotta a fővarázsló. – Én semmiféle papucshoz nem nyúltam! Igaz, hogy szörkutyává varázsoltam a kanáriját, de a papucshoz hozzá sem nyúltam!

– Akkor azért nem volt meg a madaram?! – háborodott fel a trükkmester. – Na ezt még megkeserüli!

A nagy Verivan, Paldin királya csüggedten törölte meg homlokát. Szerencsére a trónterembe lépett Hjudit királynő, s ez a két marakodóba fojtotta a szót.

– Csak nem megint valami csip-csup ügyön vitatkoztak? – nézett a két vöröslő arcú férfira, s összecsapta a tenyerét. – Hát én ezt igazán nem értem! Éppen az imént érkeztek küldöttek a hegyi tündérektől! Jobb lenne, ha most velük foglalkoznánk!

– Akkor talán az lenne helyes, ha bevezetné őket valaki – jegyezte meg némileg megnyugodva Verivan király. Éppen ekkor lépett be az udvarmester az ajtón, s nagy levegőt vett, hogy bejelentse az érkezőket. A király azonban belé fojtotta a mondatot:

– Tudom! A hegyi tündérek! Vezesd hát be őket! – Az udvarmester némileg meglepődött, majd mivel nem adhatott helyet csodálkozásának, zavartan meghajolt, s kitérte a trónterem kétszárnyú ajtaját. Három magas, izmos, sötéthajú tündér lépett be. Talpig fegyverben voltak, s fényes páncéljukon megcsillant a fáklyák fénye. A trónhoz vezető

lépcső előtt megálltak, s illendően fejet hajtottak – jöllehet, az illem térdhajtást írt elő.

– Mit óhajtottok? – hajolt előre a nagy Verivan érdeklődést tettetve. Az uralkodó pár mellett a trükkmester és a varázsló még mindig vészjóslo tekintetet vetett egymásra.

A legelől haladó tündér szólalt meg halkán. Szemei közben körbesiklottak a tróntermen, s bizalmatlanul méregették a trón mellett kétoldalt álló férfiakat. – Galathorn tündérnagyúr megbízásából kerestük fel országotokat egy nagyon bizalmas ügyben – itt egy kis szünetet tartott, abban bízván, hogy a király kiküldi a tündér szokások szerint illetéktelen fehérnépet, s talán még a varázslót és a trükk mestert is. Verivan erről tudomást sem véve, lezser mozdulattal intett egyet.

– Nyugodtan mondhatjátok! Most magunk között vagyunk! – a tündérek összenéztek, majd mikor a hátul álló idősebb tündér lassan bólintott egyet, a követ folytatta a mondandóját.

– Évekkel ezelőtt nyoma veszett Koriannak, a nagy varázslónak. Egy olyan tárgy készítésén fáradozott, mely népünk számára nagyon becses, ám mások számára értéktelen, sőt veszélyes lehet. Ez a tárgy nem más, mint egy bőrkötésű könyv: Korian könyve. Mindenütt kutattunk a varázsló titkos kamrája után, de nem találtuk sehol. Úgy gondoltuk hát, hogy Korian bizonyára távolabbi vidéken dolgozott a könyvén, s urunk elhatározta, hogy követeket küld a szomszédos országokba, hogy megtudjunk valamit.

– És ha a könyvet már rég elpusztították? – kérdezte Verivan, s hátradőlt trónusán. Láthatóan nem töltötte el nagy érdeklődéssel a dolog.

– A könyvet nem lehet elpusztítani! – szólalt meg most a hátul álló tekintélyes kinézetű tündér, s kissé előre lépett, hogy a nagy király jól láthassa.

– Nocsak! – csillant meg Verivan szeme.

– A könyvnek varázsereje van! – jelentette ki halkán a tündér, majd hozzá tette: – És rendkívül veszélyes, ha illetéktelen kezekbe jut!

– Igen? – kottyantotta el magát Bajamir.

– Jesszusom! – szörnyülködött el Hjudit királyné. – Mit tudsz te erről Verivan? Ugye nincs ilyen könyvünk a könyvtárban! – a király úgy tett, mintha nem hallotta volna, amit felesége ónagysága mondott, bár a trónus mellett álló Bajamirnak a kiáltástól hirtelen bedugult a füle.

– Eddig még nem hallottam ilyen könyvről – közölte megfontolt modorban Verivan, s láthatóan nagyobb érdeklődést mutatott, mint eddig. – Mindazonáltal ha Paldinban van, akkor hamarosan tudni fogok

róla. Kérlek benneteket tiszteljétek meg palotámat pár napig, s remélem néhány nap múlva bizonyosan meg tudom mondani, hogy a könyvetek itt van-e, vagy sem.

Kendras nagy csomaggal a kezében baktatott fel London lépcsőjén. Odakint már beesteledett, s ő szánt szándékkal igyekezett szállására ezen a késői órán. A tanuló diákoknak ilyenkor már kijárási tilalom volt, s észrevétlenül becsempészhetette a csomagot, amit a kezében tartott. Valami mozgolódott odabent, s a londa idegesen nézett körül. A szállások az első emeleten voltak, s már éppen indult volna a szobája felé, mikor a második emeletről – ahol a könyvtár és a tantermek voltak – lépéseket hallott. Gyorsan behúzódott hát a lépcsőfordulóba, s megpróbálta testével eltakarni természetes csomagját. Már éppen azon törte a fejét, hogy milyen mesét tálaljon elő, mikor megkönnyebbülve vette tudomásul, hogy aki a lépcsőn lefelé jött, szintén a szállása felé igyekezett. Kikukucskált a lépcsőfordulóból, s megrökönyödve látta meg Jalazt egy nagy könyvvel a hóna alatt.

Na ez sem normális – gondolta magában. – *Könyvet lop a könyvtárból? Na persze én sem vagyok az, hogy denevért csempészek a szobámba.* – Nem is várt sokáig, csak míg a fiatal londa eltűnt a szobájában, s már igyekezett is a saját szobája felé. A folyosó félhomályát apró mécsesek oszlatták szét, ám ez a világítás igen takarékos és szerény volt. Kendras biztos léptei lelassultak, s elhalkultak a professzori szobák előtt. Jeges professzor szobájából halk beszélgetés szűrődött ki. Kendras önkéntelenül is közelebb húzódott:

– Szeretném, ha mielőbb visszamenne a Sondor hegységbe! – hallotta Jeges professzor hideg hangját.

– Nem é'tem, hogy mié't kell ebből akko'a hühót csapni? – a válasz egyértelműen Farivar professzortól, az irodalom mesterétől jött.

– Egy órán keresztül tette fel nekem a hülye kérdéseit, s közben láttam az arcán, hogy egyáltalán nem érdekli, amit mondok. Már akkor is mondtam, mikor ide hoztad, hogy ez az árva gyerek nem alkalmas londának. Lesír róla, hogy a lógósok közé való. A tiszta londa vér..

– Ha tiszta londa vé'ü diákot vennénk csak fel, akko' félig ü'es lenne a London! – vetett ellen Farivar.

– Mégis szeretném, ha beszélne velem mielőbb! Ha valami szabálysértésen kapom, két lábbal fogom kirúgni Jalazt!

Kendras nem is hallgatózott tovább. Épp eleget hallott ahhoz, hogy sietve eldugja a denevérjét a ruhásszekrényében s Jalaz szobájába siessen, hogy figyelmeztesse. Ám míg ő a denevér elrejtésével

foglalatoskodott, Jalazt a szükség a mellékhelységbe szólította. Így esett, hogy Kendras nem talált senkit az ifjú londa szobájában. Az ágyon két könyv, s szanaszét szórt iratok heverték.

– Megörült ez a Jalaz? – kérdezte magától Kendras. – Két könyvet is kilopott a könyvtárból? Jeges ezért ki fogja rúgni. A folyosón közeledő léptek zaja hallatszott, s a londa összerezsent – Mi a fenét csináljak most? – Gyorsan felnyalábolta a könyveket, s a nyitott ablakhoz lépett. Az ajtó előtt a léptek lehalkultak, majd valaki kopogtatott.

– Ki az? – kérdezte Kendras.

– Fa’iva’ professzor – jött a válasz. Kendras erre jobb ötlete nem lévén, kidobta az ablakon a két könyvet. Gondolta, majd összeszedi, ha rendeződött a helyzet. Mivel az ablak alatt sűrű buxus volt, nem valószínű, hogy valaki észrevenné. – *Ha ez kiderül, az életben nem leszek belőlem professzor!*

– Jöjjön be! – kiáltott ki Kendras, s megpróbált nyugalmat erőltetni magára.

– Maga az? – csodálkozott el Farivar professzor. Alacsony, kopaszodó férfi volt, őszülő hajjal, s orra hegyére tolt szemüveggel. – Eltévesztettem? – s zavartan megállt az ajtóban.

– Á! Dehogy is! – mondta a londa. – Jalaz elment valahova. Én is éppen őt kerestem és gondoltam, megvárom itt.

– A szobájában? – csodálkozott a professzor.

– Igen. Tudja mi nagyon jóban vagyunk – zavartan ült le az ágy szélére, s egy kupacba tolt a papírokat.

– Akko’ talán később jövök vissza – mondta Farivar. – Vagy inkább mondja meg Jalaznak, hogy jöjjön a szobámba, ha végeztek.

Alig távozott a professzor, ismét léptek közeledtek. Jalazban majd’ meghűlt a vér, mikor meglátta Kendrast, aki éppen az ablakon bámult kifelé a sötétbe.

– Hát te mi a csudát csinálsz itt?

– Ja? – pördült meg az idősebb lógós. – Hogy én?.. Hát izé. Szóval láttam a könyveidet és..

– Hol vannak a könyvek? – nézett rá gyanakodva Jalaz.

– Kidobtam őket az ablakon – vigyorodott el Kendras, mert most egészen viccesnek tartotta az egészet, s nem bírta ki mosoly nélkül, ahogy meglátta Jalaz döbbent ábrázatát.

– Az ablakon? – az ifjú londa a nyíláshoz sietett, s pápaszemén keresztül kitekintett a sötétbe. Nem látott semmit. Még Gendor holdjait is felhők takarták el.

– Bejött Farivar és nem akartam, hogy lebukj! – vonta meg a vállát Kendras. – Jeges kirakja a szűrődöt, ha valami galibát csinálsz! A saját két fülemmel hallottam!

– Gyorsan vissza kell szerezni! Ha valaki más találja meg, akkor...- s már indult is volna az ajtóhoz. Kendras megfogta a vállát, s megállította.

– Hagyd csak! Majd én visszahozom őket! Te inkább keresd meg Farivart! Valamiért sürgősen beszélni akar veled!

– Sürgősen? – kérdezte gyanakodva Jalaz, majd mikor a barátja kisietett az ajtón belátta, hogy nincs más választása. Legszívesebben Kendrassal ment volna, de Farivart nem akarta megvárakoztatni. Mikor megjött, már kereste, de akkor nem volt a helyén. Úgy tisztelte a férfit, mint az apját – igaz, hogy az apját nem ismerte. Farivar talált rá az utcán. Semmi másra nem emlékezett abból az időből, csak a nagy ködre és Farivar kedvességére. A szüleit azóta sem sikerült megtalálnia. Kilépett hát a folyosóra, s a professzor szobája felé indult.

Alig, hogy a tündérek követői eltávoztak, Bajamir, udvari varázsló és Gajan trükkmester felszívódtak. Verivan király ettől egy kicsit megkönnyebbült, s üzent a királyi tanácsadóért. Nem lelkesedett ugyan túlságosan a szigorú emberért, ám be kellett látnia, hogy nála tapasztaltabb nem sok van a londák között. Földrajzi és biológiai ismeretei nagyon széleskörűek voltak, s a politika és a népek szokásai terén is jeleskedett. Farivar professzort a műalkotások, míg Korob professzort a vegyészkedés kötötték le igazán, bár mindhárman a tiszta londa vérvonalhoz tartoztak.

Míg a trónteremben várakozott, kisebbik fia, Argon lépett be a terembe. Magas barna, férfivá érett ifjú, bőrruhájában könnyed léptekkel szökkent atyja elé.

– Nem érdemes tovább várni atyám! Beszéltem egy tündérbarát banyeccel². Hadd Lamúrtól délre hullómentes néptelen területek vannak.

– Ne őrjíts meg fiam ezzel a mániáddal! Hogyan verjem ki belőled ezt a kalandor vért! Értsd meg, hogy nem biztonságos elhagyni az országot!

– Amíg a csöcselék fel nem fordul, vagy egy járvány fel nem üti a fejét..

– Ne vitatkozz az apáddal! Épp elég bajom van Bajamirral és Gajannal!

– Akkor hadd vigyem magammal őket! – vágta rá egyből az ifjú. – Ha nem járunk sikerrel, visszatérünk! Addig is eltűnik a dologtalan

---

² Repülő manó – batrnanó, szárnyas lény.

csőcselék a város körül! – A király már-már ismét letorkolta volna a fiát, de ezúttal inkább bent tartotta a levegőt, mert elgondolkodott a hallottakon. Argon úgyszólván állandóan marakodott az idősebb Freonnal, aki egyben a trón várományosa is volt. A fiú imént kimondott szavai azonban szöveget ütöttek a fejében.

– Szóval Bajamir és Gajan is veled mehetne.. – kis csöndet tartott. Argon nem szólalt meg, nehogy kizökkentse a gondolatmenetéből az apját. Ez volt az első eset, hogy fontolóra vette ezt az ötletet. Verivan lassan, megfontoltan szólalt meg, miközben kiegyenesedett a trónuson. Most nagyhatalmú királyra hasonlított, aki valóban élet és halál ura. Hjudit királynő ugyanis nem volt a közelben.

– Kétszáz lovas és száz fegyveres gyalogos megy veled. A város körüli népek teljes egészében mennie kell. Az utóbbi időben már a földműveseket is zavarták és felütötte fejét a bűnözés. Aki használható közülük, azt sorozd be a seregbe. Bajamir udvari varázsló és Gajan trükkmester veled tart az úton, hogy segítse a küldetésed sikerét! – Aztán szeme megcsillant, s látszott rajta, hogy végső elhatározásra jutott. Felállt, s ünnepélyes hangon szólalt meg:

– Ezennel megbízlak fiam, hogy a tündérek erdejétől délre új királyságot alapíts! Tedd híressé atyád nevét! – aztán lehalkította a hangját és suttogva hozzátette: - Anyádnak pedig ne kérd ki a véleményét.

Argon hosszú idő óta először boldogan távozott a trónteremből, s most még az sem hangolta le, hogy az ajtóban Jeges professzorral futott össze.

A nagy Verivan nem beszélt a fia dolgairól, mert úgy gondolta, hogy életében először önállóan hozott egy jó döntést. Elmondta viszont a hegyi tündérek különös látogatásának okait.

– Ez rendkívül érdekes! – vonta össze szemöldökét a tanácsadó. – Ám nem vagyok benne biztos, hogy a könyvet nem kellene-e inkább megsemmisítenünk.

– A tündérek szerint elpusztíthatatlan! – csóválta meg fejét a király.

– Ki tudja milyen erők lakoznak egy ilyen varázsserejű könyvben? Remélem Bajamir és Gajan nem voltak itt!

– De igen..

– Na ettől félttem!

– Tudom, hogy sosem tartottad helyesnek, hogy mellettem vannak.

– Bajamir tele van hatalomvágygal, Gajan meg féltékeny rá. Egyik kutya, másik eb. Na de nem baj. Ők talán nem tudják, hogy hol keressék a könyvet, de én igen.

- Valóban? – csillant meg Verivan szeme.
- Bíz csak ide nagyuram! – ezzel a londa enyhén meghajolt, s távozott.

Jeges professzornak igaza volt a két főembert illetően. Bajamir máris azon törte a fejét, hogyan fogja megszerezni a könyvet, Gajan pedig mindent elkövetett, hogy ő legyen az első. Az egyetlen kézenfekvő kiindulópont a London könyvtára volt. Igen ám, csakhogy oda csak a londák léphettek be. De hát miért is okozott volna ez gondot egy varázslónak és egy trükkmesternek?

Nem sokkal sötétedés után kopogtattak London kapuján, s az őrsgben levő Balázs bácsi beengedte Jeges professzort. A férfi a londák bő szabású, zöld köpenyét viselte.

- Minden rendben? – kérdezte az öreget.
- Igen uram. A növendékek alszanak már – ezzel bezárta a kaput, s visszament a bejárat melletti kis fülkébe virrasztani. Pár perc múlva azután ismét kopogtattak. Balázs bácsi csodálkozva ment az ajtóhoz. – Ki az?
- Jeges professzor! – hallatszott a válasz, s az öreg ezen igen meglepődött, s mivel meg mert volna esküdni rá, hogy gazdáját az imént engedte be, kikémlelt a lyukon. Meglepetésére valóban a professzor állt a kapunál. Zavartan kinyitotta a kaput, s beengedte a londát.
- Hogyhogy itt van uram? Hiszen éppen az imént engedtem be!
- Az imént? – kérdezte Jeges professzor. – Akkor biztosan tévedett fiam. Ha engem beengednek valahova, akkor én bent vagyok!
- Ebben lehet igazság – vakarta meg Balázs bácsi a fejét, s ismét bezárta a kaput. – Pedig nem aludtam el egy percre sem..
- Na látja fiam, azt jól tette – szögezte le a professzor, s már indult is felfelé a lépcsőn. Az őr visszabandukolt a helyére, s egy darabig értetlenül bámult maga elé. Ám a kapun ismét kopogtattak.
- Ki a csuda lehet az már megint? – tette fel magának a költői kérdést, s hogy megbizonyosodjon róla, hangosan meg is kérdezte.
- Én vagyok! Jeges professzor!
- Hogy a teremtésit neki! – fakadt ki az őr. – Meglett ember létére velem szórakozik? – dühösen nyitotta ki a kaput, s nézett farkasszemet a professzorral.
- Na mi a baj Balázs bácsi? – kérdezte az ártatlanul.
- Miért viccelődik velem. Most engedem be harmadszor, s esküszöm, hogy utoljára! – morogta a férfi.

- Miről beszél? – csodálkozott a londa. – Hiszen most jövök a királytól.
- Öt perce, meg tíz perce is onnan jöhetett, de higgye el uram, az ilyen tréfák már nem nekem valók!
- De miről beszél jóember? – emelte fel hangját a professzor. – Mondom, hogy most jövök a királytól!
- De hát nem bolondulhattam meg! – válaszolta ingerülten Balázs bácsi.
- Éppen az imént már kétszer is beengedtem!
- No ha megtudom, hogy ki szórakozik, magam látom el a baját! - fenyegette meg a londa, s ő is elindult a lépcső felé. Mielőtt azonban elindult volna felfelé, még egyszer hátrafordult, s némileg megenyhülve az őrhöz fordult: - Ha öt perc múlva be akarok jönni a kapun, akkor már ne engedjen be!
- Nincsenek meg a könyvek! – esett be az ajtón Kendras Jalaz szobájába. Jalaz éppen az ablakból kémlelt kifelé, mert most érkezett meg Farivar professzor szobájából.
- Micsoda?
- Mondom! – Kendras kissé sápadt volt, s látszott rajta, hogy nem viccel. – Tüvé tettem az udvart!
- De hát akkor valakinek el kellett vinnie!
- Ha londa volt, akkor a könyvtárba vitte és ott jó helyen lesz! Majd holnap megkeressük! – próbálta megnyugtatni fiatal barátját, de látta, hogy Jalaz továbbra is ideges. – Mi a csudának csempészted ki azt a két könyvet?
- Jalaz bárgyú képet vágott, s csüggedten leült az ágyára. Látta, hogy nincs más megoldás, s be kell, hogy avassa barátját a dologba. – Az egyik könyvet a Sondor hegységben találtam. A hegyi tündérek nyelvén íródott, s éppen az írást akartam megfejteni.
- De hát azt a könyvtárban is megtehetted volna! – csodálkozott Kendras.
- Az egy különleges könyv volt. Minden zsigerem bizsergett, amikor kinyitottam. A fejemet rá, hogy varázsereje van! – vallotta be végül nagy nehezen.
- Attól még megmutathattad volna, legalább Farivarnak!
- De hát tudod, hogy ő milyen becsületes! Rögton Jeges professzor tanácsát kérné, ő meg ki tudja, mit csinált volna vele.
- Hát ebben igazad van! – bólintott Kendras. – Őt én sem bírom túlzottan. Már csak azért sem, mert a lógósok közé sorolt. Akkor viszont vissza kell szereznünk!

– Próbáljuk meg a könyvtárat! – állt fel Jalaz, s elindultak a könyvek után.

London könyvtárában ezen az estén igen nagy volt a forgalom. Először Jeges professzor érkezett meg, aki alaposan megvizsgálta a polcokat, s minden bőrkötésű könyvbe belelapozgatott. Alig melegegett bele a kutatásba, mikor lépteket hallott a folyosóról. Hogy ne keltsen feltűnést, behúzódott a könyvtár végében levő polcok mögé.

Két fiatal londa lépett be. Gyanakodva néztek körül, majd a polcok felé indultak. Jeges professzor már majdnem kilépett rejtekéből, hiszen mégis csak a London vezető tanára volt, ám most inkább mást gondolt. Éppen az utolsó pillanatban gondolta meg magát, mert ekkor ismét kinyílt a könyvtár ajtaja. A két fiatal londa összeresztett, mikor Jeges professzor belépett.

– Hát maguk mit keresnek itt? – kérdezte csodálkozva, bár Jalaz megesküdtött volna, hogy a professzor szemeiben ijedséget látott.

– A múltkor láttam egy jó könyvet a Sondor.. – kezdett bele Kendras a folyékony halandzsába, ám a professzor nem volt túl türelmes:

– Jobban tennék, ha nyugovóra térnének! A könyvtár holnap is nyitva lesz!

– A könyvtár csak a növendékek számára tiltott éjszaka! – fortyant fel Kendras, ám Jalaz nem akart kötekedni.

– Már úgyis elfáradtunk! – mondta Kendrasnak. – Gyere menjünk! Igaza van a professzornak. Holnap is ráérünk...- a londa látta, hogy Jalaz sántikál valamiben, ezért beleegyezett, s kimentek a könyvtárból. A folyosón persze megállította a barátját:

– Miért jöttünk ki? Ha ő találja meg..

– Ő nem is tud róla..

– De ő minden könyvet ismer a könyvtárban! Ha új könyvet lát...

– Igazad van. Csak valahogy megzavart. Mintha megjedt volna tőlünk.

– Na ne hülyéskedj! Bújjunk el és várjuk meg, amíg kijön! Most már nem tehetünk mást! – így hát elrejtöztek a folyosó végében egy ablakmélyedésben, mintha csak az éjszakai tájat kémlelnék, mely melleleg a város távoli fényeit kivéve teljesen sötét volt. Alig helyezkedtek el, lépéseket hallottak. Mindkettőjüknek leesett az álla, mikor meglátták, hogy a folyosón Jeges professzor közeledik a könyvtár felé. A férfi belépett a könyvtár ajtaján, s mindketten felkészültek rá, hogy rémülve kirohan a könyvtárból, mikor szembe találja magát magával. Kendras halkán suttogetta Jalaznak:

– Te tudad, hogy ketten vannak? – választ azonban nem kapott, csupán a londa értetlen ábrázatát látta.

Aztán ismét léptek hallatszottak. Most Korob professzor tűnt fel, kezében egy csomó papírral és... a két könyvvel. Mielőtt magukhoz tértek volna, belépett a könyvtárba. Jól lehetett hallani, ahogy kiseik minden a kezéből, miközben becsukódott mögötte az ajtó. A két londa az ajtóhoz osont, hogy kihallgassák, mi folyik odabent.

– Sajnálom! – hallatszott Korob hangja.

– Igazán felhagyhatnál ezzel! – mondta Jeges professzor.

– A te ötleted volt, hogy nem lehet kivinni a könyveket – fortyant fel Korob. – Persze azt nem értem, hogy ez a kettő miért esett a nyakamba az udvaron.

– Mutasd csak! – emelte fel hangját a királyi tanácsadó! – De hiszen ez az! És itt van hozzá a megoldás! Hogy kerültek ezek hozzád?

– Mondom! Nemrég, ahogy átmentem az udvaron, egyszerűen a fejemre zuhantak!

– Micsoda balgaság ez! Honnan zuhantak le? – fortyant fel a London vezető tanára.

– Honnan tudnám? – kérdezte vissza Korob. – Ha nem kellene folyton egy rakás papírral mászkálnom és kivihetném innen a könyveket, akkor körülnézni is több erőm lenne!

– Nem értesz te semmit! – legyintett Jeges. – Ezeket mindenesetre magammal kell vinnem. Ezek a király tulajdonát képezik!

– Ő dobta ki? – csodálkozott a szórakozott professzor.

– Nem érdekes! – válaszolta Jeges, s megindult az ajtó felé. A két ifjúnak éppen hogy sikerült elbújni. A professzor nem nézett hátra, s ezért nem is vette őket észre. Nagy örömmel szorongatta a két könyvet, s büszke volt rá, hogy a király kérését ilyen hamar teljesítheti. A két ifjú már-már utána indult volna, mikor Korob csodálkozó hangját hallották, s Jeges professzor ismét kijött a könyvtárból, ám ezúttal üres kézzel. Ám igazán akkor döbrentek meg, mikor elindultak, s az ajtó ismét kinyílt. Jalaz tátott szájjal állt meg, Kendras pedig furcsán vigyorgott. Az ajtón ismét Jeges professzor lépett ki. Egy percen belül immár harmadszor.

– Na mit csodálkoznak? – fordult feléjük a férfi. – Menjenek inkább és feküdjenek le! – s ezzel elviharzott abba az irányba, amerre a másik két Jeges is távozott. A könyvtárból ismét lépések közeledtek. Kendras halkán odasúgta Jalaznak: - Ha megint a Jeges jön ki, én kiugrom az ablakon!

Szerencsére csak Korob professzor volt az. Kicsit sápadtnak tűnt, s szemüvege mögül megtörten nézett a két ifjúra:

– Azt hiszem jobb, he lefekszem. Kicsit sokat dolgoztam ma. Csak nehogy megint egy könyv essen a fejemre.

Ahogy a két londa az első emelet folyosójára ért, furcsa látvány tárult eléjük. Jeges professzor éppen a saját szobája előtt hallgatózott. A könyvek azonban nem voltak nála. Aztán az ajtó résén keresztül megpróbált bekukucskálni.

– Miért nem megy be? – suttogta Jalaz.

– Biztos a másik két Jeges van odabent – élcelődött Kendras.

– Mindenképp vissza kell szereznünk a könyvet!

– Akkor az ablakon kell bejutnunk. Ma már biztosan nem viszi máshova!

– Remélem elég álmos! A szobája fölötti teremből leereszkedhetünk!

– Próbáljuk meg! – bölintott Kendras, s elindultak fölfelé.

A Jeges professzor, aki eddig a saját szobája előtt leskelődött, most feladta, s elindult a lépcső felé. Úgy döntött, inkább máshogy próbálkozik meg a kérdéssel. Lement a földszintre, s kiment a London udvarára.

Kendras kinézett a terem ablakán a sötétbe. Végre elmentek a felhők, s a hold fényénél már lehetett valamit látni. Jalaz a szemüvegében nem látott olyan jól.

– Hogyan jutunk le? – kérdezte gyanakodva.

– Kötélen – válaszolta egykedvűen Kendras. - Minden teremben van köté! – Elő is kerített egyet az ott levő egyik szekrényből. Mikor azonban az ablakhoz léptek, furcsa látvány került a szemük elé. A falon éppen Jeges professzor kúszott felfelé, s beleskelődött a saját szobája csukott ablakán.

– Te! Ez már megint itt van! – hőkölt vissza Kendras. Aztán óvatosan ismét kikémlelt. Jeges továbbra is az ablakon kukucskált be, majd rémülten elengedte a párkányt, s hanyatt a bokorba zuhant. Az ablak kinyílt, s a változatosság kedvéért Jeges professzor dugta ki rajta a fejét. A másik jeges gyorsan a bokor alá bújt, s így a professzor nem vette észre. Aztán visszahúzódott a szobájába, becsukta az ablakot, s leoltotta a lámpást.

– Próbáljuk meg inkább mégis az ajtó felől? – kérdezte Jalaz.

– Nézzük meg, hátha az a Jeges már nincs ott!

Visszatértek hát az első emeleti folyosóra. Az néptelen volt, és csendes. Egyetlen Jeges professzort sem láttak. Közelebb mentek az ajtóhoz és hallgatóztak. Odabentről nem hallatszott semmi nesz. A két

londa visszahúzódott a folyosó végébe. Meg akarták várni, míg a professzor mélyen alszik, hogy bejuthassanak a szobájába. Ebben csak egy másik Jeges felbukkanása gátolhatta meg őket, s erre nem is kellett sokat várniuk. A királyi tanácsadó hamarosan ismét elhagyta a szobáját. Kezében ott volt a két könyv. Lesietett a lépcsőn, s a két londa nem késlekedett, hogy a nyomában maradjon. Alig ért ki az udvarra, egy másik Jeges professzor támadt rá. Most már a két lógós londa előtt is egyértelmű volt, hogy ketten vannak. Jeges azonban ügyesen kitért saját maga ütése elől, s alakja furcsán megváltozott. Egy pillanatra Bajamir, udvari varázsló villant fel, aki rögtön utána sassá változott, s karmai közé kapva a két könyvet a magasba lendült. A másik "Jeges" szitkozódva fordult utána, s amikor az udvarra nyíló folyosó lámpásának a fényében levette álarcát, Kendras egyből felismerte: Gajan volt az, a trükkmester.

Jalaz igen le volt törve, s képtelen volt nyugodtan aludni, ám Kendrasnak újabb tervek fogantak meg a fejében. Már korán hajnalban keltette barátját, s elindultak, hogy megszerezzék azt, ami egy varázsló kezébe jutva igen veszélyes lehet. Jalaz biztos volt benne, hogy már késő, ám az idősebb londa nem volt ilyen pesszimista. Még sötét volt, mikor kirázta barátját az ágyból, aki éppen akkor szunnyadt el.

Alig, hogy megvirradt, a királyi vár kapuján két londa kért bebocsátást. Az őt csodálkozott ugyan, de mikor meglátta a londák jellegzetes ruháját, s Kendras vigyorgó ábrázatát, beengedte őket.

– Nem gondoltam, hogy beenged – morogta Jalaz.

– Tudok róla egyet, s mást – kacsintott rá Kendras. – Ha a felesége csak a felét tudná! – csóválta meg a fejét, s már indult is felfelé a várba. A vastag falak között karcsú belső vár magasodott. Tornyai innen nézve egészen az egekig nyúltak. Az idősebb londa gyakorlott mozdulatokkal indult fel a lépcsőn. Nem először járt már itt. Aztán az egyik emeleti ajtót kinyitotta, s egy kis kamrában találták magukat. A katonák ruháit tárolták itt. Sietve átöltöztek, s úgy indultak tovább, mint a királyi gárda tagjai. Nemsokára már a varázsló szobája előtt voltak. Bentről halk zajok szűrődtek ki. Bajamir valakihez beszélt.

– Ne haragudj bogárkám! Mindjárt visszacsinálom! – valami zörgött, majd csörgés és káromkodás hallatszott. – Na jó, akkor megpróbálok valami mást. Addig is elmesélem, mi történt az éjjel. Jeges professzornak öltözve bejutottam London könyvtárába, de ez az átkozott Gajan állandóan a nyomomban volt. Pókká változtam, hogy a professzor szobájába jussak, s még Gajan előtt sikerült megszereznem

ezt a csodás könyvet. Látnod kellett volna, mikor faképnél hagytam a trükkmestert. Persze megnézném Jeges professzor ábrázatát is, amikor felébred és a bőrkötésű könyv helyén egy ugyanolyan ürest fog találni. Ugyanis átváltoztattam az asztalán levő poharat.

Nem hallgatózhattak tovább, mert léptek közeledtek. Behúzódtak a sarok mögé, s látták, hogy az imént emlegetett Gajan közeledik. Egy tűzszerszámot vett elő, s meggyújtott egy papírt Bajamir ajtaja előtt. Pillanatok alatt nagy füst támadt, s rögtön ki is nyílt a varázsló ajtaja.

– Mi a fene folyik itt? – aztán köhögve észrevette a trükkmestert, aki egy maszkot tartott maga elé, hogy ne lélegezze be a kábító gázt. Bajamirnak már csak egy utolsó varázslatra maradt ereje.

A trükkmester fursán nézett ki így béka formájában, s mivel a maszkot már nem tarthatta maga elé, bizony ő is elkábult. Még a két leskelődő is elszédült a füsttől, de szerencsére a varázsló ablaka nyitva volt, s a huzat kivitte a kellemetlen gázokat. A varázsló szobájában nagy volt a rendetlenség. A földön egy elkábult patkány feküdt. Ám a lényeg az asztalon volt. A két könyv egymás mellett volt kinyitva. Látszott, hogy a varázsló ezeket próbálgatta.

Nem sokkal később a két londa egy bebugyolált csomaggal távozott a várból. Útközben talákoztak Jeges professzorral, aki rendkívül feldúltnak látszott, s még a köszönésüket sem viszonzta. A királyi vár felé tartott.

Kendras szobájában izgatottan ült a két londa. Az asztalra, melyen a postadenevér ringatózott, fejjel lefelé lógva, kiterítették a két könyvet. Nem volt könnyű dolguk, hiszen a tündérek írása hetvenhét írásjelből állt, melynek többsége nem egy, hanem két betűt jelölt az emberek nyelvén. Több órás munka után aztán sikerült kibogarászniuk az első mondatot. Kendras halkán, nagy áhitattal olvasta fel:

– Linn ratta, a la kitte nekka. – halk puffanást hallottak, s a denevér helyén egy patkány jelent meg. Búsan nézett szembe a két férfival.

– Ejha! – mondta csodálkozva Kendras.

– Az anyját! – hüledezett Jalaz. – Még szerencse, hogy nem engem változtattál át!

– Hát ez óriási! – bökte ki Kendras, s miután megtanulta a szöveget, kihajolt az ablakon, s elmondta ugyanezt egy verébre is. Most azonban nem történt semmi.

– A könyvnek van hatalma – jegyezte meg Jalaz. Mikor kimondta az előbb, felizzottak a betűk.

– Ezt miért nem mondtad? – kérdezte Kendras, s most kezében tartva a könyvet, ismét kimondta a varázsigét a kertben csipegető egyik madárra. A betűk felizzottak, s az azon nyomban patkánnyá változott, s ijedten szaladt el az udvarról.

– Ez hihetetlen! – mondta Jalaz. – Nézzük, mi a következő mondat. Mégis csak visszaváltoztathatnánk a denevéredet. Talán a következő mondat a feloldó varázs.

– Jó, jó! – nyugtatta meg Kendras, s nekiláttak, hogy kibogarásszák a következő sorokat. Ez egyszerűbb volt, mert egy része ismétlődött az előző igéből.

– Linn drambo, a la hondo kappa! – erre azonban váratlan dolog történt. A rémült patkány, ahelyett, hogy visszaváltozott volna, felizzott, s elkezdett nyúlni. Teste egy pillanat alatt akkorára növekedett, hogy kinyomta a szoba falát, óriási farka kilógott az ablakon, feje pedig nekiszorult a falnak, s a két londát is oda szorította. Jalaznak valahogy ismerős volt a szituáció. Önkéntelenül is a barlang jutott az eszébe, ahol a könyvet találta.

– Mi a fene ez? – nyögte.

– Asszem, egy sárkány. – szuszogta Kendras, aki szintén igen kínosan érezte magát. A volt postadenevér szűkösnek érezhette a helyet, mert kirúgta a szoba falát, s magával rántva a berendezést, most egész testével kicsusszant az udvarra. Persze az ott levő diákok harsány kiáltozással jelezték tetszésüket. Csupán a két londa állt megtörten a szoba maradványai között. Jalaz tért magához elsőként kábulatából:

– Te, Kendras! Hol a könyv?

– Ott! – mutatott a londa a volt a postadenevér némileg meghízott alakjára, mely lába között a könyvet markolva éppen megnőtt szárnyaival ismerkedett. Tüsszentett egyet, s ahogy tüzmirigye működésbe lépett, lángot fújt ki a száján. Ettől megrettent egy kicsit, s körülnézett az udvaron. A rémült gyereksereg félelmében a földre, vagy a falhoz lapult. A vörös-ló pikkelyes sárkány ekkor a magasba emelkedett. Karmai között továbbra is tehetetlenül szorongatta a könyvet, mintha csak a kézbesíteni való csomagot lelte volna meg, s leírt egy tiszteletkört London fölött. Aztán meggondolta magát, s a királyi vár felé vette az irányt.

Bajamir udvari varázsló arra ébredt kábulatából, hogy valaki a vállát rázza. Verivan volt az, a király.

– Hé! Mi történt itt? Ébredj fel! – a varázsló kábultan körülnézett, s a király mellett két testőrt látott, egyre élesedő szemével, ahogy a friss levegő hatására kitisztult az elméje.

– Gajan volt! – kiáltott fel Bajamir, s ahogy talpra ugrott, máris a könyvét kereste az asztalon. – Ellopta a gyalázatos! – kiáltott fel.

– Ennél nagyobb baj van most! – mondta halasztást nem tűrő hangon a király. Jobb, ha kinézel az ablakon.

Nem elég, hogy a Gajantól lopott kanári patkányvá változott, s eltűnt a varázskönyv, most az ablakon kitekintve rémülten vette észre a sárkányt. Éppen a varázslóval szemközt levő tornyon egyensúlyozott, s mintha megpróbált volna fejfelé lógaszkodni.

– Mi ez a beteg sárkány itt? – fordult a nagy király felé.

– Azt nem tudom, de jó lenne, ha valahogy elijesztenéd, vagy eltüntetnéd, mert az emberek halálra vannak rémülve!

– Megpróbálhatom! – vontá meg a vállát Bajamir, s a varázslatra koncentrált. Ám ekkor valahonnan egy nyálkás béka ugrott a nyakába, s eltévesztette a varázslatot. A szemközti torony teteje felizzott, s a cserepek helyén valami nyálkás massa jelent meg. A sárkány ettől elvesztette egyensúlyát, s nem tudván, hogy mit tegyen, mindkét lábával a könyvbe kapaszkodott. Olyannyira szoríthatta, hogy az elpusztíthatatlannak hitt iromány felizzott, s darabokra hullott a nagy erejű bestia lábai között.

A magasban ekkor erős frontjelenségek jelentek meg. Viharfelhők bújtak elő a semmiből, villámok cikáztak, s olyan erős szél támadt, hogy Bajamir a királlyal együtt majd' kiesett az ablakon. A sárkány nagyot huppant a földre, mielőtt használhatta volna szárnyait, s lábai közül a szél felkapta a könyv maradványait. A vihar perceken át tombolt. Leszedte a cserepeket, megtépázta a várfalat, párszor falhoz vágta a sárkányt, aztán ahogy jött, úgy tűnt el a semmibe.

Bajamir és Verivan király háta mögött Jeges professzor sápadt ábrázata bukkant fel:

– Van egy olyan érzésem, hogy Korian varázskönyve elpusztult.

– Bárcsak elpusztult volna! – sóhajtott Verivan, s gyors mozdulattal elkapta az ablakon besuhanó papírdarabot. Lapjaira esett szét!

– Ki a felelős ezért? – vicsorogta Jeges professzor vészjósló hangon.

– Az a gyalázatos Gajan! – vágta rá egyből Bajamir, s kiszedte a békát a nyakából.

– Tényleg! Hol van a trükkmester? – kérdezte Verivan.

Epilógus: Jalaz és Kendras megúszták büntetés nélkül, mivel Jeges professzor minden haragját a trükkmester és a varázsló ellen fordította, s olyan boldog volt, mikor végre megszabadult tőlük, hogy a két londa meséjére nem is volt kíváncsi. Londont pedig újjá építették, ott ahol a sárkány kárt tett benne. Korian varázskönyvének a lapjai pedig sok bajt, örömet, s meglepetést okoztak még Gendor népének. Kinek melyik lap jutott. Volt, aki élelmesen meggazdagodott, mert a csirkéit tehénné varázsolta, ám mások, akik véletlenül ismerőseiket varázsolták valamilyen állattá, nem voltak ilyen szerencsések. – Ezeket a lapokat a nép csak anyósmentesítőnek hívta. - Később innen terjedtek el a békává változott királyfiról szóló történetek is, amiben bizony volt némi igazság, mert bár kevesen tudták, de minden varázslatban benne foglaltatott az ellenszere is.

Sokáig élt a Sondor hegységben egy sárkány, amelynek furcsa szokása volt: nappal a barlangjának a mennyezetéről lógott lefelé, s úgy aludt. Soha nem ártott az arra járó népeknek, s volt egy titkos vágya: szeretett volna leveleket kézbesíteni.

“A varázslás súlyosan károsíthatja az Ön és a környezete egészségét!”

II. történet A KIHALT VÁROS

Lavinda úgy robbant be a fából tákolt ócska viskóba, hogy az építmény majdnem összedőlt.

– Itt a herceg! – kiáltotta, talán túlságosan is hangosan. Sötét, hosszú haja teljesen összekócolódott a sietségtől. Erős barna bőrruhát viselt. Jobbat, mint amilyen az ócska viskó lakójának lehetett volna.

A szedett-vedett fapriccsen, mely különféle ágakból és fadarabokból volt összetákolva, egy különös, kék bőrruhát viselő, sötéthajú férfi tápászkodott fel. Nyugodt, majdnem kimért hangon szólalt meg, jelezvén a lány felé, hogy egy kicsit lassítson:

– Ha már itt van, akkor engedd be kérlek! – miközben beszélt, szájára huncut mosoly húzódott.

– Nem itt! – csattant fel türelmetlenül a lány, ügyet sem vetve a férfi kimért modorára. – A bazárosok terén, egy emelvényen! Beszélni fog a néphez! Valami fontosat akar mondani!

– Minden bizonnyal fontosat akar mondani, ha ide jött – konstataálta a férfi, akit Kweliannak hívtak. – De nem hinném, hogy lemaradnánk valamiről. Még ha nem is érünk oda időben, akkor is meghallgathatom majd az egyik ivóban, hogy miről volt szó.

Nyugodt hangja nem csillapította a lány érzelmeit. Az inkább egyre türelmetlenebb lett:

– Olyan vagy! – sóhajtott kicsit durcásan. – Tudod jól, hogy egész más különféle pletykákat végighallgatni egy gyanús helyen, mint magát a herceget látni élőben! Állítólag nagyon.. – de a szó végét elharapta, s talán még egy kis pír is futott az arcára, mielőtt folytatta volna. – Na jó! Meghallgatom, aztán elmesélem! – s ahogy jött, olyan széleseben elviharzott. Kwelian csüggedten csóválta meg a fejét, s felállt. Szándékosan visszafogta a mozdulatait, amiket a lány még nem tudott kezelni. Mester és tanítvány voltak. Langorbelek. Egy új rend első tagjai: Kwelian, aki már túlesett az avatáson, s a lány, akit Lawindának nevezett el, s még csak tanulta kezelni azt, ami az idegeiben volt: a rendkívüli gyorsaságot.

Argon, Verivan király kisebbik fia egy ládából rögtönzött kisebb emelvény tetején állt. A magaslat mellett hat jól felfegyverzett katona állt; a királyi testőrség tagjai. A harsonák hívó szavára az emberek lustán gyülekeztek a sátortábor közti téren. A királyfi türelmesen várt,

majd mikor már elég sokan voltak körülötte, erős hangon beszélni kezdett. Volt valami a hangjában, ami magára vonta a figyelmet:

– Eljött az ideje, hogy véget vessünk ennek a nyomorúságos helyzetnek! Velem kell jönnötök, hogy elfoglaljuk azt az országot, ami mindannyitoknak földet és munkát fog biztosítani! Nem kell félnetek semmitől! Bár ez a hely messze dél felé van innen, gazdag a növényzet, vadakkal tele vannak az erdők és lesz elég kő és fa az új házak építéséhez. Követnetek kell, hogy felépíthessünk egy új és gazdag birodalmat! – Itt tartott egy kis szünetet, mert a tömegben hirtelen nagy zajongás támadt. A téren álló embereknek csak egy része mutatott lelkesedést és érdeklődést. Mások azonban csak köptek egyet és már távozni készültek. Ám a herceg hangja szigorúbb és élesebb lett. Még a legjobban ellenkezőket is megállásra készítette:

– Aki nem jön velünk, azt katonai kíséret vezet el a Dínógátig, hogy a Nyugati pusztaságban alapíthasson új otthont! Lídiumban már nincsenek szabad földek, itt pedig nem maradhattok! Mocsok, bűz és betegségek vesznek itt körül! Én elvezetlek titeket egy tiszta és reményekkel teli országba! Aki nem akar velem jönni, az sem maradhat itt! Választanotok kell a száműzetés és a felfedezés között!

A zaj ekkor igen felerősödött, s Argon még ha akarta volna, sem folytathatta volna. De nem is voltak ilyen tervei. Lelépett az emelvényről, felszállt a lovára, s a testőrség kíséretében távozott. Maga mögött hagyva a meglepett csócseléket, akik Galiv Anen városa körül gyűltek össze, s élték nyomorúságos hétköznapjaikat. Argon távozása után a kisebb-nagyobb csoportokba verődve vitatták meg a dolgokat. Kwelian ekkor Lawinda mellé lépett és megfogta a kezét, hogy kivonzolja a tömegből. A lány először megijedt, aztán zavartan elmosolyodott és követte. Útjuk a bazárosok teréről a kunyhóváros felé vezetett. Szedett-vedett építmények, amik csak a túlélésre voltak jók. Lakóik szegénységben és piszokban éltek, de most megcsillant a remény.

– Velük megyünk Kwelian? – kérdezte a lány reménykedve.

– Megvédjük őket! – válaszolta a férfi. - De addig még van egy kis dolgunk. Ha átesel a szertartáson, ez a ruha nem fogja bírni rajtad. Át kell mennünk a Dínógáton! – a lány szemei erre elkerekedtek.

– De hát az öngyilkosság! Az az óriások földje...

– Mi mások vagyunk. Mi próbáltunk már mindenféle állat bőrét felhasználni. A gorgoszaurusnál jobb egyik sem volt. Persze most még bírja az is ami rajtad van, de látod az enyém egészen más. Neked nem a látható veszélytől kell félned! Te vagy az, aki veszélyes vagy magadra!

Ha nem tanulod meg használni az erődöt, az ellened fordul és végez veled! Gendor gravitációját nem tudod megváltoztatni, sem a levegő és a víz ellenállását! Ne hidd, hogy véletlenül kerültél az utcára! Ha nem tudod kezelni a gyorsaságodat, azzal csak bajt okozol!

– És a szertartás fájdalmas? – aggodalmaskodott a lány. Kwelian szeme a messzeségbe révedt, arca fájdalmasan rándult egyet, mintha csak a múltat akarná felidézni, majd kedvesen a lányra nézett és elmosolyodott:

– Nem akarlak becsapni! De ne félj! Én is kibírtam! De előbb fel kell, hogy készítelek és az hosszú idő! Lehet akár több év is. Még meggondolhatod magad, ha akarod – a langorbel most kérdően nézett a lányra, s látszott rajta, hogy csalódna, ha elutasítanák.

– Hát jobb veled lenni, mint a mostohaapámmal, az biztos! – mosolyodott el a lány alig láthatóan. - De azért nem szívesen megyek át a gáton!

– Láttad, milyen gyors vagyok?

– Persze! – bólintott a lány. Valójában lenyűgözte a férfi. Valami furcsa erőt és hatalmat érzett benne, s soha nem tapasztalt biztonságérzettel töltötte el. Igazság szerint félnie kellett volna ettől a vadidegen embertől, aki ráadásul úgy vágta orrba a mostohaapját, hogy az jó darabon felszántotta a földet, miután a földre esett. Aztán elintézte a másik három részeg férfit is, akiket az “apja” hozott magával, hogy elszórakozzanak a lányon. Bele se mert gondolni, hogy mi lett volna, ha Kwelian nem jelenik meg a sátonál. Akkor határozta el, hogy bárhová követni fogja. És a férfi olyan tisztelettel beszélt hozzá, mint azelőtt senki. Azt kérdezte, hogy lenne-e kedve vele menni, hogy megtanulja használni az erejét? Hát persze hogy volt. Addig nap, mint nap félelemben élt. Minden nap megpróbálták elverni, vagy sarokba szorítani, de ő gyorsabb volt náluk. Itt volt a vissza nem térő lehetőség. Attól a naptól kezdve már nem volt a régi. Lawindának hívták, hogy a múlt többet ne okozzon fájdalmat.

Kwelian barátságos hangja most ismét kizökkentette gondolataiból:

– Akkor azt is kezded érteni, hogy miért tudtál elmenekülni a férfiak elől. Te langorbel vagy, illetve az leszel! Gyors! És ennél még sokkal gyorsabb lehetsz!

– Bízom benned! – mondta most a lány, s maga is elcsodálkozott azon, amit mondott. Még soha nem bízott meg senkiben, s a szeretet érzése is csak halvány remegő érzésként maradt meg benne. Eszébe jutott az anyja temetése, s könnyekkel telt meg a szeme. Nem akart sírni. Ökölbe

szorította a kezét, de nem tudott úrrá lenni a feltörő érzelmein és zokogni kezdett. Kwelian gyöngéden rátette a vállára a kezét:

– Ne félj semmitől! Sőt éppen te leszel az, aki megmenti majd az embereket!

Bajamir és Gajan csak nehezen tudták eldönteni, hogy melyikük haladjon elől. A trükkmestert egyáltalán nem békítette ki, hogy a varázsló visszaváltoztatta. Inkább a menetoszlop végére maradt, csakhogy ne kelljen együtt lennie ősi ellenségével. Nem értette, hogy Verivan miért nem tartotta legalább őt maga mellett. Igaz, hogy elszűrték azt a Könyv dolgot, de attól még a királynak szüksége lehet egy különleges védelemre.

Elöl haladtak a lovasok, mögöttük a gyalogosok és a főleg utasokkal megrakott szekerek. Aztán az élelmiszeres kocsik és végül a gyalogos hadtest. A menet rendezetten haladt, bár az emberek között sokan zúgolódtak. Senki sem választotta a száműzetést. Északon lassan eltűnt a hátuk mögött Galiv Anen tornyainak körvonala. S a Nagy Verivan király birodalmára nyugodt idők köszöntöttek. A főváros körül eltűntek a büzlő szeméthegek, s elkezdhették az ország nagyobb városait összekötő úthálózat kiépítését.

Argon herceg hírnököket küldött előre, hogy a lakosság ne ijedjen meg, s felkészülve várja az érkezésüket. A több ezres tömeg ugyanis pánikot okozhatott volna Lídium birodalmának falvaiban. Bármikor előfordulhattak ugyanis szökések, vagy akár fosztogatások is, bármennyire ügyeltek a katonák a rendre. Az utazóknak elégedetlenségre ugyan nem volt okuk, hiszen ingyenes ellátmányt kaptak, s sokan közülük régóta először nem éheztek, mégis sokan voltak, akik féltek a bizonytalantól, s emiatt zúgolódtak. Lídium volt a hazájuk, s a birodalmat bizony nem szívesen hagyták el önként, akármivel is kecsegtették őket.

Délkelet felé haladva, már pár napos út után megláthatták keleten Prasmadan hegyvonulatát, mely hosszan elnyúlt észak-déli irányban, s a törpék által kelet felől védte az országot. Az apró népek jóban voltak az emberekkel, s a közeli városok között élénk kereskedelem bontakozott ki. Az embereknek élelemből, a törpéknek kőből és fémekből volt fölöslegük. Hamarosan elhagyták Jorc Hanumot és Zil Dabadot, melyek a nagyobb városok voltak errefelé. A nyári meleg alaposan kitikkasztotta az utazókat, s így csak lassan haladhattak.

Argon úgy tervezte, hogy Lídium délkeleti részén hagyják el az országot, ahol Prasmadan és a Wonk hegység között, a Gombák

völgyén és a Tündérúton áthaladva eljutnak arra a területre, mely a banyecek, vagy más néven repülő manók jelentése szerint kevésbé lakott, s ahol egy új országot lehetne alapítani az emberek számára. Ő maga is önként vállalta hát a száműzetést szeretett országából, bár Argonból a bátyja miatt sosem lehetett volna király, hiszen a trón utódlása az elsőszülött joga volt.

Három hét telt el, mire a lassú menet több pihenőnap után elérte a Gombák völgyét. Ekkor két újabb útitárs csatlakozott az egyébként is egyre jobban gyarapodó expedícióhoz. Bár hullóbőrből készült ruhájukkal sokban különböztek a többi embertől, mégis annyifélek voltak már ebben a kompániában, hogy egyikük sem keltett különösebb feltűnést. Majdnem minden útjukba eső településből csatlakoztak hozzájuk azok, akik kedvet kaptak új vidékek felfedezéséhez, s akik abban reménykedtek, hogy délen nagy kincsek és gazdag birodalmak várják őket.

Lawinda ámulva nézte a sosem látott tájat és élőlényeket. Kwelian – jóllehet maga is most járt itt először – nem csodálkozott. A Gombák völgye két magas sziklaszirt között terült el, s a nap csak akkor tűzött be ide, amikor már egészen magasan járt. Talán egész Gendoron ez volt az egyetlen hely, ahol a nyirkos levegőben a felszínen is megélték a barlangi medvegombák akár ember nagyságúra is megnövő példányai.

Meg is kóstolták a gombát, mivel ehető volt, de a katonák nem engedték, hogy sokat levágjanak az oszlopnyi tönkű élőlényekből, mert tudták, hogy az emberek számára alig élvezhető, bármennyire tápláló is. – Furcsa ez a hely – jegyezte meg a lány.

– Ez a Wonk – mondta Kwelian, mintha csak errefelé született volna és jól ismerné a helyet. – Ha jobban kinyitod a szemed, még a hegy lakóit is meglátod. Nézz csak arra fölfelé. Ott a sziklaperemnél. Kék hajú yattok. A te szemed ellát odáig, másé aligha.

Lawinda egy darabig meresztgette a szemét, aztán elmosolyodott. – Igazad van! Tényleg ott vannak. Legalább egy tucatot!

– Pontosan tizennégy – helyesbített a mester. – Még elmondom párszor: Ne csak nézz, láss is! Persze később egyre jobban használod majd az érzékszerveidet.

Amióta megjöttek a Gáton túlról, túl estek az első komoly kalandon, még szorosabbá vált a kapcsolatuk. Kwelian lányaként ügyelt Lawindára, ő pedig atyjaként kezelte a férfit. A ruhát is együtt készítették el az elejtett gorgoszauruszból. Lawinda azonban figyelmen kívül hagyta. Amióta Kwelianhoz került, élvezte a

szabadságot, szertelen lett és sokszor alig-alig figyelt a mesterére. Pedig sokat kellett még tanulnia.

A yattok kerültek az emberek társaságát. Sem ellenségesek, sem barátságosak nem voltak. A nagy Verivan a Homály után pár évig próbálta velük felvenni a kapcsolatot, de a követői sorra dolgavégezetlenül tértek vissza. Csak annyiról biztosították őket, hogy a yattok békével vannak az emberek iránt, s hogy nem akarják elhagyni a hegy mélyét.

Keleten mintegy jelzőbástyaként magasodott Soled Brak sziklaerődje, mely a törpék egyik pompás építménye volt Prasmadan hegyei közt. Itt telepedtek hát le pár napos pihenőre, mielőtt nekivágtak volna a Tündérútnak. Hadd Lamúr erdejébe nem akartak belépni, s innen csak egy út vezetett délkelet felé: a Tündérút. Nem mintha az erdei tündérek barátságatlanok lettek volna – sőt talán túlságosan is barátságosak voltak. Ám Argon talán jogosan, talán nem, most a tündéreket féltette az emberektől. Mivel jómaga többször is elvegyült az utazó tömegben, tisztában volt vele, hogy a kényszerű utazás sok ellenséget is szerzett a számára, s bizony sokan csak azt várták, hogy elhagyják Lídiumot, s a maguk útjára térhessenek.

A háromszáz katona létszáma most már eltörpült a civilekéhez képest. Több, mint háromezren voltak már a táborban, s ennek a tömegnek az ételmezése sem volt már olyan egyszerű. Argon tisztában volt vele, hogy pár hét múlva már nem lesz a hozott élelemből, s akkor vadászniuk kell. De ez még távolabb volt. Nagyobb gondot jelentett a zúgolódnók és összeesküvők hada, bár a herceg még nem sejtette, hogy a tömegben milyen erős szövetségesekre talál.

Kwelian és Lawinda leterítette takaróit nem messze az egyik tábornőtől, s békésen falatozni kezdték az ételmet, amit a katonák osztottak ki nekik. Több sátrat is felverték a közelben, de az emberek java része a jó idő miatt most a szabadban, vagy a szekereken aludt. Sokan tartottak a kígyóktól, pókoktól, vagy más állatoktól, melyek ismeretlenek voltak számukra, s félelemmel töltötték el őket.

A tűz mellett főleg férfiak telepedtek le. Az asszonyok összetákolt sátraikba bújtak vissza gyermekeikkel, a lányok pedig nem mertek mutatkozni a sokszor féktelen és modortalan férfiak előtt. Bár a két langorbel távolabb volt a tűztől, mégis jól hallották a nyolc férfi minden szavát.

- Még pár nap és kiérünk innen – hallatszott egy idősebb férfi hangja. – Én mondom, a halálunkba megyünk tovább. Tegnap beszéltem egy pásztorral, aki azt mondta, vad és félelmetes lények laknak arra.
- Hadd Lamúrban meg úgy mozognak a növények, mint nálunk az állatok. Elkapják és megfojtják az embert, ha a közelükbe megy – mondta egy mélyebb hang.
- Most kellene visszafordulnunk, amíg még lehet. Otthon kellett volna, hogy munkát kapjunk – vetette közbe egy harmadik alak, aki magasabb, orrhangon beszélt.
- Nem tudom miért aggódtok! – szólalt meg egy fiatalabb férfi. – Otthon nem volt munka és sokszor éhezünk. Végre lehetőségünk van rá, hogy változtassunk az életünkön.
- Mit tudsz te erről taknyos! – rivallt rá a mély hangú. – Összecsinálad magad, ha meglátsz egy törpét!
- És akkor mit akartok? Nekem úgy tűnik, éppenséggel nem én vagyok berezelve! – vágott vissza a fiú.
- Majd pár nap múlva beszélj, mikor kiértünk a Tündérútról! Ott már nem védenek meg sem az emberek, sem a törpék! – mondta mérgesen az orrhangú.
- Mi akkor is másfelé megyünk tovább! – mondta az idősebb férfi. – Minél délebbre megyünk, annál rosszabb lesz! Kelet felé, a folyóig is biztonságos földek vannak. Semmi szükség arra, hogy még hónapokig menjünk tovább dél felé.
- Mi veled tartunk! – mondta az orrhangú. De ekkor egy furcsa, zöld ruhás férfi jelent meg köztük. Rögton felismerték, hogy londa.
- Nem bölcs dolog, amire készültök. Hadd Lamúr növényei békések ahhoz képest, ami a Keleti Pusztaságban van. Még sosem hallottátok a Prasmadanra támadó növényekről?
- Miről beszélsz ember! – morogta a mély hangú férfi. – Nem fogsz minket ilyen mesékkel elijeszteni!
- Csak úgy jutunk el Paldin földjére, ha összetartunk!
- Ti olyan okostojások vagytok mi? – mondta mérgesen az orrhangú. – Verivannak dolgoztok egytől egyig! Talán ezt az egész utat is ti magatok eszeltétek ki!
- Jobb ha megyünk! – mondta az idős férfi, s a többiek követték. Csak a londa és az ifjú maradt az egyre halványabban pislákoló tűz körül. Most Kwelian és Lawinda is közelebb jöttek, hogy melegegjenek egy kicsit. A londa egy darabig a tűz mellett állt és a két új jövevényt bámulta, majd Kwelianhoz fordult és megkérdezte:
- Te egy lanmarbel vagy?

- Langorbel – bólított Kwelian. – Jalaztól, a másik londától hallottál rólunk?
- Azt mesélte, együtt jöttetek a Sondor hegységből! Akkor te vagy Kwelian ugye? Én Kendras vagyok. És kit tisztelhetünk az ifjú hölgyben?
- Ő Lawinda, a tanítványom.
- Nem akartam elhinni Jalaznak, amit mondott, de pontosan rád illett a leírás. És valóban olyan gyors vagy, mint a szélvész?
- Elég gyors vagyok – bólított a langorbel. – Talán még hasznát veszitek, hogy itt vagyunk.
- És a lány? – Lawinda bizalmatlanul nézett a londára, s összeszorította a száját.
- Ő is gyors – közölte Kwelian. – És mi van Jalazzal?
- Vissza ment a Sondorba. Jeges professzor, a londák vezetője új feladatot bízott rá. Egyébként jól volt, mikor utoljára láttam.
- Ennek örülök. És mit tudsz az előttünk levő útról? – kérdezte a langorbel, s erre a mellettük ülő ifjúnak is felcsillant a szeme.
- Még sosem jártam erre, de London könyvtárában sok írást átnéztem az út előtt. Furcsa lények élnek itt. Az írások szerint a brardokban száz ember ereje lakik, pedig alig nagyobbak egy törpénél. A moguboknak se szemük, se fülük. Aztán van még pár furcsa lény errefelé. Mégis az iratok arról számolnak be, hogy mindegyik barátságos, még ha bizalmatlan is.
- Ez igazán jó hír – mondta Kwelian.
- Mennem kell! – közölte a londa. – Vigyázzatok magatokra langorbeleik. Ha szükségem lesz gyors emberekre, akkor már tudom, hogy kiket keressek!
- Ég áldjon! – válaszolta a férfi, de figyelmét ekkor már egy másik zaj kötötte le. Egy részegekből álló csoport közeledett. Őt sötét alak jött feléjük, hangosan tivornyázva. Ki tudja, honnan sikerült valami alkoholt szerezniük?
- Ha belénk kötnek, bízd rám őket! – nézett szigorúan a lányra. Ismerte már annyira, hogy tudta: Lawinda visszaélne a tudásával ilyen esetben.
- No nézd csak! – kiabált feléjük az egyik alak. – Micsoda jó társaság! Telepedjünk oda!
- Ettől féltem – suttogta Kwelian. Éppen indulni akart, de meglátta az ifjú ijedt ábrázatát. – Ideje lenne nyugovóra térnünk! – mondta hangosan.
- Igaza van – válaszolt a fiú, s felállt, hogy távozzon. A részeg kompánia azonban már odaért.

– Hová, háová fiacskám? – kurjantotta az egyik kövér fickó, s jó nagyot húzott a kezében levő demizsonból. – Igyál velünk egy kortyot!

– Nicsak, milyen csinos lányka! – fordult a társa Lawinda felé, aki lassan megpróbált kihátrálni a tűz látóköréből. – Gyere csak madárkám! Ne szaladj el! - A lány nem ijedt meg tőlük, inkább dühösnek látszott. Kwelian megvárta, míg a fiú, akire éppen nem figyelt senki, biztos távolba jut a kötekedőktől, aztán úgy döntött, hogy a közelben táborozók biztonsága érdekében mégis csak segít valamit. Egy pillanatra eltűnt, majd kötéllel a kezében jelent meg újra. Rámosolygott Lawindára, súgott a fülébe valamit, aztán suhanó árnyként indultak meg a dülöngélő csapat felé.

Percekkel később elégedetten szemlélték az eredményt. Őt gúzsba kötött férfi nyögött a tűz körül, s a szoros kötelektől alig-alig tudtak mozdulni.

– Szívesen elintéztem volna őket, de akkor nem ússzák meg ennyivel – mondta a lány, megvetően végigmérve a mozdulni alig, ám káromkodni annál jobban képes kompánián.

– Ezért jobb, ha egyelőre rám bízod az ilyen ügyek lerendezését – mosolyodott el Kwelian, aztán komoran végig nézett a lányon: - Remélem jól választottam tanítványt! Sose élj vissza az erőddel!

Argon gondterhelten nézegette sátorában a térképet, csak Gajan, a trükkmester volt vele. Bajamir valahol a katonák közt fontoskodott. A sátorponyva felnyílt, s egy ór lépett be:

– Uram! Kendras, a londa kér bebocsátást! – a herceg arca erre némileg megenyhült:

– Engedd be! – még egy pillantást vetett a érképre, aztán a bejárat felé nézett, ahol nagy sietséggel érkezett meg a tudós férfiú.

– Jó híreim vannak uram! Megtaláltam a langorbelt, akiről Jalaz, a londa mesélt nekem még Galiv Anenben. Ez az ember állítólag boszorkányosan gyors.

– És hol van? – kérdezte a herceg. Kendras erre zavartan maga elé nézett.

– Ha kívánod, megkeresem és eléd hozom! – Argon erre elnevette magát. – Kendras, te aztán szórakozott egy ember vagy! Mit kezdjek egy boszorkányosan gyors emberrel, ha nincs itt? Ha valóban létezik, akkor hozd elé! – aztán, mikor a londa meghajolt és távozni akart, felemelte a kezét: – Még ne menj el! Jó lenne, ha megnéznéd a térképet. Ha nem is jártál erre, te tanulhattál az itt levő veszélyekről.

– A Tündérút állítólag biztonságos, de utána nagyon sok a veszély! – komorodott el a londa. – Jó lenne, ha több fegyveresünk lenne. Soled Brak törpéitől még tudnánk fegyvereket vásárolni! Sokan vannak a táborban, akiknek hasznát vehetnénk!

Erre az eddig háttérbe húzódó trükkmester felállt.

– Sokan zúgolódnak a nép közt, mert nem akartak erre az útra jönni – kicsit megköszöri a torkát, hiszen ő maga is a zúgolódók közé tartozott. – Éppen ezért nem tartom helyesnek, hogy felfegyverezzük őket. Még ellenünk is fordulhatnak.

– A Tündérúton túl csak összefogással maradhatunk életben! – vetette ellen a londa.

– Nem mindenki gondolja így! – érvelt Gajan. – Vehetünk fegyvereket a törpéktől, de még ne osszuk szét őket! Az első megpróbáltatás lesz a hűség próbája!

– Igazad van – bólintott Argon. – Máris intézkedem. Te pedig hozd ide azt a fickót!

– Igen uram! – a londa főhajtással távozott, s a trükkmester kételkedve jegyezte meg:

– Ha létezik is ilyen ember, légy óvatos uram! – szemében féltékenység villant. – Nehogy ellened forduljon!

Hogy, hogyan, a hírek villámgyorsan eljutottak Bajamir udvari varázsló fülébe is. A hírszerző – az egyik őrt álló katona – részletesen beszámolt neki arról, amit a sátorban hallott. A varázsló arca vörös lett a méregtől, s a katona is jobbnak látta, ha gyorsan távozik, mielőtt valami csúnya varázslat utol találja érni. Bajamir azonban megállította.

– Maradj csak itt Kobalt! Itt egy arany a szolgálataidért – s kezébe nyomott egy csillogó érmét. A katona kételkedve nézte. Amit a múltkor kapott, az is kavicsá változott a zsebében. A varázsló mérgesen folytatta. – Ha ismét hallasz valamit, nem leszek hálátlan. Esetleg nem változtatlak denevérré! – itt gúnyosan elvigyorodott. – És ne feledd, hogy semmi szükségünk még egy trükkmesterre! Ha ez a langaléta fickó megjelenik, tudd meg, hogy hol van a szállása! Teszünk róla, hogy hamar elhagyja a tábor!

Mikor londa a királyfi elé kísérte Kweliant és Lawindát, Gajan és Bajamir is ott voltak. Argon egy emelvényre tett, faragott székben ült, s a két nagyhatalmú férfi a jobbán és balján állt.

A langorbel meghajolt előttük:

– Kwelian vagyok, felséged szolgálatára.

– És valóban olyan gyors vagy, mint ahogy Kendras állítja.
– Gyorsabb vagyok egy átlagos embernél – válaszolta óvatosan a langorbel, akinek figyelmét nem kerülte el a varázsló és a trükkmester ellenséges tekintete.

– Szeretném látni! – mondta Argon. Kwelian erre váratlanul előhúzta az íját, s mielőtt még bárki is mozdulhatott volna a sátorban, három nyíl lőtt ki az egyik tartóoszlopba. A három nyíl közvetlenül egymás mellett fúródott a fába, s mire az örök fegyverükhöz kaptak, s a herceg felpattant a trónjáról, az íj már ismét a helyén volt. Gajan reflexből földhöz vágott egy üveget, amitől átható, ködszerű füst lett a sátorban. A két ór ijedtében megpróbálta lefogni Kweliant, de az kisiklott a kezük közül, s csak annyit ért el, hogy a langorbel ütései után mindketten a trón előtt kerültek el.

Argon leintette Bajamirt, aki éppen varázsolni készült, jóllehet nem tudott volna, mert mindkét langorbel trinit nyakbavalót viselt, s ez lehetetlenné tette a varázslat alkalmazását.

– Nincs bennünk ártó szándék! – emelte fel hangját Kwelian. – Éppen azért csatlakoztunk az utazókhöz, hogy segítsünk, ahol csak tudunk!

– Köszönöm a bemutatót! – mosolyodott el Argon. – Úgy látom elég védtelenek lennének veletek szemben! - s tekintete a paprikavörös képű Gajanról a dühös Bajamirra siklott. – Nagy öröömre szolgálna, ha csatlakoznátok a királyi testőrséghez!

– Nagy megtiszteltetés számomra ura, de nem tehetem – mondta udvariasan Kwelian. – Tőlem kívül álló okok miatt nem csatlakozhatok senkihez. De ha kívánod, a közeledben leszek, s segítek, amiben csak tudok.

– És ki az a lány, aki veled van? – kérdezte a herceg.

– Ő Lawinda, a tanítványom. Még nem olyan gyors, mint én, de egyre ügyesebb.

– Kaptok egy sátrat az enyém közelében, s kérlek lovagoljatok velem a menet élén!

– Köszönöm uram – hajtotta meg fejét Kwelian, s intett Lawindának, hogy ő is tegyen úgy.

Miután az egyik ór kikísérte őket, Kendras szólalt meg:

– Bocsásd meg ura, hogy ilyen veszélynek tettelek ki!

– Nem hibáztatlak! – mondta Argon. – Inkább ismét elgondolkoztat a dolog. Itt állok egy varázsló és egy trükkmester között, akik ugyanúgy halottak lehetnének, mint én – tekintete a három nyílveaszőre siklott. – Pedig mindhárman jók vagyunk a harcban. Sok veszélyre nem vagyunk felkészülve – arca elkomorodott, s szigorú lett. – Minden óvintézkedést

meg kell tennünk, hogy a nép ne kerüljön veszélybe! Megvárjuk a fegyvereket és indulunk tovább!

A hosszú menet békésen haladt át a Tündérúton. Jobboldalt Hadd Lamúr sűrű erdeje, baloldalt pedig Prasmadan sziklái vették körül őket. Maga a Tündérút nem volt más, mint egy kiszáradt patak medre, amit még nem foglalt vissza teljesen a növényzet. A meder közepe egyébként is eléggé ki volt taposva. Látszott rajta, hogy a törpék és a tündérek gyakran használják, ám most nyomát sem látták senkinek. Az erdő és a sziklák is csendesek voltak.

Argon hírszerzőket küldött előre, hogy derítsék fel a terepet, s mérjék fel a veszélyeket. A fürge lídiumi lovasok jól végezték a dolgukat, s egy hetes út után végre kiérték a Keleti pusztaság déli részére, amit Lianniának is neveztek. Messze, délkeletre előttük magasodott Sziklacsúcs magányos hegye, mely szigetként emelkedett ki a végtelenbe nyúló pusztaságból.

– Nem maradhatunk itt sokáig – figyelmeztette a herceget Kendras. – Liannia növényei igen veszélyesek. A törpéktől tudjuk, akik gyilkos háborút folytatnak a tövisvetőkkel, tuskeliánokkal, pukkanó gáztökökkel és a többi veszedelmes növényvel, melyek sokszor úgy változtatják a helyüket, mint nálunk az állatok!

– Nekünk délnyugat felé kell mennünk – mondta Argon. – Ahova mi tartunk, az Brardia és Tokria között terül el. – Arcán titokzatos mosoly suhant át. Még senkinek nem beszélt arról, amit a banyectól hallott. A kihalt városról, ami felé tartottak. Talán rettegéssel töltötte volna el a népet az a sok mende-monda, ami a brardok és a manók között terjedt erről a városról. De ha a legenda igaz, akkor ő lehet az, aki a város trónjára ül, s összefoghatja a Hadd Lamúrtól délre eső népeket.

Bár minden óvintézkedést megtettek a Lianniában töltött éjszakák így is zaklatottak voltak. A megtriplázott őrség ellenére éjszakánként több ember is eltűnt, s sok katona sérült meg ebben a különös háborúban. Már az első éjjelen eltűnt negyven ember, akik állítólag nem akartak tovább menni, s a Keleti pusztaságban akartak szerencsét próbálni. Ezekkel soha senki nem találkozott többet. A további éjszakákat aztán a növények támadásai tették borzalmassá. A katonáknak most legjobb fegyverévé az égő fáklya vált. A sötétben szűrös liánok tekergőztek, s aki a közelükbe került, azt megragadták, s kíméletlenül eltüntették az éjszakában.

A harmadik éjszaka már a gáztökök robbanásaitól volt hangos, s a tábor teljesen körülvették a növények. Mindenkin úrrá lett a rémület, bár Gajan trükkmesternek és Bajamirnak most végre valóban hasznát vette a tábor. A trükkmester csapdáitól több helyen is lángra lobbant a közeledő bozótos, s a Bajamir által varázsolt háznyi méretű kecskék tonnaszám fogyasztották el a merészen közelgő, combnyi vastagságú indákat. Nyelvükkel ügyesen kikerülték a szűrős töviseket, s semmibe vették a körülöttük puffogó mérges gáztököket, repülő salátákat és érdeslevelű hűsevő növényeket.

Nappalra a növényzet rendszerint visszahúzódott. Nyomukban mintha felszántották volna a talajt, s csak a távolból lehetett látni a tekergő zöld tömeget, ami minden élőt elfogyasztott, ami közé keveredett.

Három napi erőltetett menet után negyvenhárom embert veszített a még mindig népes tábor, s ez az éjszakájuk végre nyugodt volt. Az egyre fáradtabb örök most nem jeleztek támadást, s úgy tűnt sikerült maguk mögött hagyni ezt a szörnyű lidércnyomást. Itt már gazdagabb volt a növényzet, s a nyárvégi melegben tovább haladó menet élén haladók már állatokkal is találkoztak itt-ott.

– Ha jók az értesüléseim, ez már a hírek földje – mondta Kendras, akinek lova most Argon hátasa mellett poroszkált.

– És mifélék ezek a hírek?

– Madárszerű lények. Sajnos nem értjük a nyelvüket. Amolyan rikoltozásféle. Mint amikor otthon a varjak kárognak.

– Ki kell találnunk, hogy hogyan fogunk beszélni velük. Ha az ő földjükön megyünk át, talán még rossz néven is vennék.

– A felderítők találkoztak már velük?

– Még nem, pedig messze előttünk jártak délnyugatra. Persze eddig a növények miatt nem mertem túlságosan előre küldeni őket.

– Valószínűleg tartanak a hírektől – vélte a londa.

– Igazad lehet – bólintott Argon. – Nemsokára ismét megpihenhetünk egy napra. A nép már elég kimerült. De hol van Gajan és Bajamir?

A trükkmester és a varázsló külön-külön bár, de azon mesterkedtek, hogy hogyan tehetnék el láb alól a két langorbelt. Eddig is féltékenyek voltak a pozíciójukra, de az új rivális feltűnése közös cél felé irányította a figyelmüket. Még valószínűleg sikerrel is jártak volna, ám az eszükbe sem jutott, hogy a közös cél érdekében végre először össze is fogjanak. Így hát egyedül láttak neki ravasz terveik kidolgozásának.

Bajamir fejébe vette, hogy valamilyen növényt, vagy állatot használ tervének végrehajtásához, s így teszi el láb alól a két embert. A terve

ugyanis az volt, hogy elterelje magáról a gyanúnak még az árnyékát is. Mint varázslónak, ehhez minden eszköze meg is volt. Egyedül a két langorbel nyakában lógó trinit medál okozott gondot neki. Tudta, hogy bármit változtat át, a trinit medál közelében azonnal visszaváltozik. Magában százszor, meg százszor elátkozta a trinitnek minden formáját. Gyűlölte, s ha tehetne volna kiirtja az összes trinitlelőhelyet, ám ez a fém csak a hegyek mélyén volt található, s az emberek is a törpéktől szereztek be (a törpék meg néha a yattoktól).

Így hát a varázsló most otthagya a sereg elejét, s előre-hátra rohangászott a környéken (sőt néha még a felderítőkhöz is csatlakozott), hogy valamilyen veszélyes állatot, vagy növényt találjon. Szorgalmát hamarosan siker koronázta, s ismét reménykedve nézett a jövő elé.

Gajannak ezzel szemben egészen más módszerekhez kellett folyamodnia. A trükkmestereknek azonban a gyilkoláshoz egészen sajátos eszközei voltak. Mégis, mivel nem szeretne volna gyanúba keverni magát, olyan eszközt kellett használnia, ami eltereli róla a figyelmet. Gajannak kiterjedt kapcsolatai voltak a nép között, s lássuk be, ezek a kapcsolatok többnyire nem voltak tisztességesnek nevezhetők. Bérgyilkosok, tolvajok, besúgók tucatszám akadtak ebben a táborban, s Gajan ezt a tudását remekül tudta a maga hasznára fordítani. Nemsokára már két gyakorlott bérgyilkos volt Kwelian és Lawinda nyomában, ám Bajamir terveiről ők sem sejtettek semmit.

Ahogy a nap lenyugodott, a tábor is kezdett elcsendesedni. A kimerült utazók végre nyugovóra térhettek. Sokan még ahhoz is fáradtak voltak, hogy felállítsák sátraikat. Erre nem is volt igazán szükség, hiszen fülledt nyárvégi éjszaka volt. A langorbelek sátrát a királyi testőrséggel együtt, a fősátor közelében állították fel. Tűz csak a királyi sátor előtt égett, s így csak Ziad fénye adott némi támpontot a sötétben levő sátraknál. Elszórva felállítottak ugyan néhány fáklyát, de Kwelian lakóhelye így is félhomályban maradt, s a sötétben lopózó két bérgyilkos remekül meg tudta közelíteni. Hátulról lopóztak a sátorhoz, hogy majd megkerüljék, s előlről behatolva mérgezett nyilaikat az áldozatokba löhessék. Gajannak ezalatt biztos alibije volt a király sátrában. Nem vették azonban észre, hogy a másik oldalon a Bajamir által megbízott katona éppen egy zsákot helyez el a bejáratnál, melynek lazán megkötött zsinége a benne levő állat mocorgásától egyre jobban kitágította a nyílást. A katona gondosan úgy helyezte el a zsákot, hogy a szája a sátor bejárata felé nézzen.

Kwelian hallása azonban sokkal jobb volt, mint sejtették, s Lawindával közösen nézték végig a színjátékot, ami a merénylők

számára meglehetősen kínos fordulatot vett. A két bérgyilkos, miközben éppen be akart hatolni a sátorba, véletlenül a zsákra lépett. Ettől az abban levő kígyó igen méregbe gurulhatott, mert a zsákból előcsúszva az orvlövészekre támadt, akik ijedtükben hanyatt-homlok menekültek be a sátrak közé. Az illetén módon célját tévesztett kígyó azután elkezdett csatángolni a sátrak között, s hogy- hogyanem, éppen Gajan trükkmester sátrába tévedt be.

A trükkmester csak késő éjszaka jutott haza, mikor végre ki akarta nyújtóztatni fáradt tagjait, kényelmesen leheveredett a takarókból készített hálóhelyére, egyszer csak arra lett figyelmes, hogy egy kígyó néz vele farkas-, azaz kígyószemet. Ettől aztán igen megriadt, s mivel ezúttal felkészületlenül érte a támadás, a derekán levő erszényt vágta az állathoz. Megdöbbenésére az állat a trinit tallérok hatására egy villanással zarganná³ változott. A trükkmester csodálkozását egy pillanat alatt harag váltotta fel, s visszanyerte szokásos lélekjelenlétét. A zargant ugrás közben érte a halálos dobonyíl, bár a kifröccsenő sav így is kilyukasztotta a trükkmester kényelmes takaróit.

Bajamir, udvari varázsló bosszúsan üldögélt a sátrában, mikor az öröket félrelökve a dühös Gajan rontott be hozzá:

– Szóval így állunk? – a trükkmester a lábai elé dobta a még savtól csöpögő zargantetemet. – Ha háború, akkor legyen háború!

– De hát én.. - kezdte volna a szabadkozást Bajamir, ám Gajan szokás szerint nem hallgatta meg. Egy jól irányzott ütéssel kettétörte a sátor tartórúdját, s mielőtt az még a fejére roskadt volna, kiviharzott. Bajamir csak percek múlva tudott előkászálódni sátrának romjai alól:

– Csak tudnám, hogy ezt hogy úszták meg! – morogta, majd a két vigyorgó örré ripakodott: - Maguk meg ne nevéssenek, mert egy szavamba kerül és úgy fognak kinézni, mint aki benéz! Az volt a dolguk, hogy ne engedjenek be senkit!

Sem Gajant, Sem Bajamirt nem törte le az első nap kudarca, hiszen már jó pár éve marták egymást, s megszokták, hogy az akcióik többnyire balul ütnek ki. Ám ezen a napon a helyzetük, ha lehet mondani tovább súlyosbodott. Volt ugyanis a gyalogosok közt egy Zavar nevezetű ifjú, akitől még a felettesei is tartottak. Nem kifejezetten azért, mert veszedelmes lett volna, ám olyan ügyefogyott volt, hogy többnyire semmi sem sikerült neki. A sors úgy akarta, hogy Zavar ezen

---

³ Mérges harapású farkasféle, mely a homlokán levő mirigyekből savas váladékot tudott fecskendezni ellenfelére.

a reggelen szolgálatban legyen, még hozzá örködni osztották be. Mivel senki nem volt hajlandó vele egy szolgálatot teljesíteni, s ezzel a parancsnokok is tisztában voltak, ezért Zavar rendszerint egyedül osztották be.

Az ifjú, ahogy az utasításban volt, a nap első ívének elején kellett hogy leváltsa két társát. A kora reggeli időpontban a tábor még csendes volt. Bajamir sátra is szálegyenesen állt, s csak a langorbelek hajléka előtt volt némi mozgolódás. Gajan bérencei ugyanis csapdát készítettek riváisaik számára. Szerencsétlenségükre azonban Zavar éppen arra vette az irányt, hogy elfoglalhassa őrhelyét. Az ügyefogyott ifjú kissé elaludt, úgyhogy sietősen haladt őrhelye felé. Ez a sietőség azonban nála olyan iramot jelentett, amit mások igen nehezen tudtak volna követni. Persze ahogy végigszáguldott a sátrak szövevénye között, óhatatlanul is beleakadt a kiálló cövekekbe, vagy kifeszített sátorkötelekbe, s természetesen, miután sikerült egy sátrat összedöntenie, belegázolt a gondosan felállított csapdába is. Am mivel igen nagy sebességgel bucskázott át a csapdán, a kivágódó mérgezett tük az éppen arra osonó Bajamir homlokába fűrődtek.

A varázsló hangos ordítással fejezte ki nemtetszését, s bizony igen rosszul végezte volna, ha nincs meg az a varázsképpessége, hogy a szervezetébe jutó mérget semlegesíteni tudja. Így azonban megúsza az ügyet, bár ijedtében elhajította a kezében levő csomagot, ami - ki tudja miért - tele volt tömve mérges skorpiókkal, s a lesben álló bérgyilkosok mellett ért földet. A skorpiók láttán a két marcona férfiú tekintélyüket meghazudtoló sebességgel hagyták el a környéket.

Az ügyefogyott Zavar, aki miközben feltápáskodott a földről, sűrű bocsánatkérések között nekilátott, hogy összeszedje a skorpiókat. Bajamir először ordítani akart mérgében, ám mivel nem óhajtotta felébreszteni a langorbeleket, kiknek sátra előtt történt mindez, csak magában fojtott el némi szitkot. Nagy megdöbbenésére a szerencsétlen ifjú olyan boszorkányos gyorsasággal hajigálta a zsákba az elszabadult izeltlábúakat, hogy egyik sem marta meg, s máris a varázsló kezébe nyomta a csomagot. Bajamir meglehetősen meglepődve állt ott, s most nem jött ki hang a torkán, csupán valami bosszús nyögés hagyta el a száját.

– Bocsásson meg uram! – motyogta Zavar, s minden további kertelés nélkül elviharzott, mielőtt még lekési az őrségváltást.

Bajamir nem teketóriázott sokat, s a zsákot behajította a langorbelek sátrába, s már el is inalt. Nem vette azonban észre, hogy Kwelian a sátor nyílásán át végig figyelte az eseményeket, s így nem lepődött meg a

kora reggeli küldemény érkezésétől. A langorbelt nem is a személyét ért támadás lepte meg igazán, hanem az a jelenet, amit az imént látott. Gyorsan összekapkodta a skorpiókat, majd elindult, hogy utánanézzon valaminek.

– Légy óvatos Lawinda, amíg nem vagyok itt, bár azt hiszem, ma estig nyugtunk lesz. Hamarosan visszajövök. – A lány bólintással jelezte, hogy hallotta, majd visszalépett a takarójára, s gyakorolta, amit Kweliantól tanult. Befogadta a reggel zajait, s megpróbálta megkülönböztetni és beazonosítani azokat. Olyan sokat tanult az elmúlt napokban Kweliantól, hogy alig győzte feldolgozni a sok új dolgot és információt. Nagyon könnyen és gyorsan tanult, bár ezzel a képességével tisztában volt. Ha nem szökik el, már kiskorában elvitték volna londának emiatt, de ő nem akarta elhagyni a családját. Ha tudta volna, hogy anyja már nem sokáig él, talán inkább londának áll, semmint mostohaapjával marad. De a sors máshogy rendelte, s valahogy örömmel töltötte el Kwelian jelenléte.

A hullóruhás férfi most Zavar nyomába szegődött. Az ifjú éppen átvette őrhelyét a két másik katonától, akik gyorsan magára is hagyták. Bőrruhájában, a napfényben megcsillanó sisakjában és fegyverzetében most egyáltalán nem látszott szerencsétlennek. Tekintete szomorúan fűrődött a távolba, bár a reggeli tájat párás köd ülte meg. A langorbelt közeledtét már messziről észrevette, s kíváncsian fordult a férfi felé.

– Kwelian vagyok – mondta a jövevény.

– Zavar a nevem – válaszolta egykedvűen a katona. – Segíthetek valamiben?

– Csak kérdezni szeretnék valamit! Ugye különnek tartanak a társaid?

– Úgy is lehet mondani – válaszolt szomorkás hangon az ifjú.

– Sokszor túl gyorsan hajtod végre a feladatokat, s ez galibát okoz..

– Honnan tudod? – kérdezte az ifjú csodálkozással a hangjában.

– Mert te is olyan vagy mint én. Csak még nem tudod használni az erődet!

– Az erőmet?

– Igen! Te langorbelt vagy, ami azt jelenti, hogy gyorsabb, mint más. Ha az ember nem tudja használni a gyorsaságát, az bizony bajt okoz!

– Azt mondod, meg tudnám tanulni? De ha beindulok, akkor alig tudom visszafogni magam – hangjában elkeseredettség és reménytelenség volt.

– Mintha lelassulna körülöttem a világ! A tárgyak meg kiröppennek a kezemből, vagy éppen eltörnek, mert nem jól fogom meg őket, ha érted, mire gondolok?

– Hogyne érteném! Mondom, hogy én is langorbel vagyok! És hidd el, ezt a képességedet megtanulhatod irányítani. Beszélék a parancsnokkal, hogy a tanítványom lehess!

Így esett, hogy ettől a naptól Kweliannak már két tanítványa volt, s Gajant és Bajamirt emiatt majd' a guta ütötte meg. A varázsló különösen átkozta magát, hogy az ügyefogyott ifjút ott helyben miért nem változtatta valamilyen állattá, ám most már Zavar nyakában is ott lógott a langorbelséget jelző trinit medál, s ez ezt a fajta lehetőséget már lehetetlenné tette.

Miközben a menet induláshoz készülődött, Argon és segítői az aznapi utat tervezgették. Kwelian egyszer csak felkapta a fejét, s nemsokára már Lawinda és Zavar is a távolba meredt.

– Mi történt? – kérdezte Argon.

– Még nem tudom kivenni, mik azok, de egy csoport repülő lény közeledik.

– Hiírek lesznek! – mondta Kendras, s elővett egy távollátó lencsét. – Igen! Ezek hiírek! Készüljünk fel a fogadásukra!

Hamarosan öt furcsa, szárnyas lény röppent le melléjük. Alapvetően egy fekete, kopasznyakú marabura emlékeztettek, élénkpiros gallérral és csőrrel. Kényelmesen landoltak hosszú lábaikra, s miközben leginkább kárográsra emlékeztető hangokat adtak ki, alaposan szemügyre vették a társaságot.

– Mit mondanak? – kérdezte Argon herceg Kendrast, ám az most tanácstalanul vont a vállát. Még Bajamir és Gajan sem vágott értelmesebb képet, s a királyfi úgy döntött, jelbeszéddel fogják megértetni magukat, ám váratlanul Kendras mégis megszólalt:

– Kalawak Tar Bakras azt kérdezi, mit keresünk itt a földjükön, s merre tart ez a sok ember!

– Mégis érted, amit mondanak? – ámult el Argon, s a többiek is meglepetten néztek rá.

– Kalawak Tar Bakras tudatvarázsló és engem választott ki, hogy közvetítem a gondolatait.

– Elég tudatlan, ha nem képes mindannyiunkhoz beszélni a mentális erejével – jegyezte meg lekezelően Bajamir, ám Lawinda rászólt:

– Kalawak Tar Bakras arra kér, hogy ne tegyél sértő megjegyzéseket! Erejét valamilyen oknál fogva nem tudja mindenütt használni, s engem választott ki, mert a zöld ruhám szárnyakra hasonlít és ezért szimpatikus vagyok neki.

– Most legalább belátjátok, hogy nem is olyan hasznos trinit medált viselni, s hogy a varázserő milyen jó! – morogta Bajamir ismét, akit varázsereje óvott meg a tudatolvasástól. Mindenki más, Argon, Gajan és a három langorbel elővigyázatosságból trinit holmikat hordott.

– Mondd meg a hír varázslónak, hogy békés szándékkal utazunk, s Diut Igvaúr városát keressük! – erre Kendras is meglepődött, de a hírek között is vad károgás és rikoltozás tört ki, mintha csak valami botrányosat mondott volna a király. Kendras arca igen elkomorult, majd közvetítette, amit a lény üzent:

– Tiszában vagytok-e a veszélyekkel, ami ott vár rátok?

– Argon vagyok, Verivan nagykirály fia, s azzal a céllal jöttem, hogy beteljesítsem Kromanhoman jóslatát!

– Kalawak Tar Bakras néhány “szót” váltott társaival, majd ismét Kendrashoz fordult:

– Tudunk a jóslatról, de nem tudjuk, kinek kell azt beteljesítenie – fordította a londa.

– Miféle jóslat? – okvetetlenkedett Bajamir.

– Majd később elmondom! – szólt rá a herceg. – Kérjük a híreket, hogy amennyiben módjukban áll, segítsenek, hogy gyorsan átjussunk az országukon!

– Kalawak Tar Bakras a hír nagytanács elé tárja ügyedet, s hamarosan visszatér a válasszal – közölte a londa, s a szárnyas lények már fel is röppentek.

Miután Argon elrendelte, hogy táborozzanak le, amíg a hírek visszatérnek, kénytelen volt beszámolni arról, amit eddig titokban tartott: Csak Kendras, Gajan, Bajamir és Kwelian lehetett jelen. A londa gondterhelten arca elárulta, hogy hallott már egyet-mást erről a legendáról.

– Évek óta gyűjtöm a híreket arról az elátkozott déli országról, melybe sem ember, sem állat nem meri betenni a lábát – kezdte Argon. – A Danador hegységben él egy titokzatos bölcs, aki megjövendölte, hogy akinek sikerül uralma alá hajtania a várost, Gendor legnagyobb birodalmát alapíthatja majd meg. Ebben a dologban a repülő manók, vagy közismertebb nevükön a banyecsek voltak a segítségemre. A hírek szerint sem kísértetek, sem más lények nincsenek a városban, s bár ők maguk túlságosan is babonások ahhoz, hogy ott töltsenek akár egy éjszakát is, azt állítják, hogy soha, semmilyen mozgást nem láttak ott. A város mégis olyan csodálatos és gondozott, hogy sem egy gyom, sem egy pókháló nincs benne.

– Varázslat! – sziszegte Bajamir!

– Bármi is az oka a dolognak, óvatosak leszünk! – mondta elszántan a herceg. – Egy ember életét sem akarom kockára tenni! Van velünk egy trükkmester, egy varázsló és három langorbel. Magam pedig szintén jól forgatom a fegyvert. Ha nekünk nem sikerül elfoglalnunk a várost, akkor senkinek!

Szavai meggyőzték a társaságot, de a herceg még hozzátette:

– Ennek a dolognak amíg csak lehet, köztünk kell maradnia! Ha kitudódik, a nép könnyen felbolydulhat és a kezelhetetlen tömegnél nincs veszélyesebb. Tórium kapitányt már megkértem, hogy toborozzon újabb embereket a katonák közé, s ossza ki a törpéktől szerzett fegyvereket. Aztán meg van itt néhány lap Korian varázskönyvéből is, bár még senki nem tudja, mire valók.

Kendras ennek hallatán kissé elsápadt, hiszen közvetve ő is okozója volt a Könyv pusztulásának, még ha ez az ügy inkább a varázslóra és a trükkmesterre is lett kenve.

– Csak óvatosan azokkal a lapokkal! – szólalt meg Bajamir. – Jobb lenne, ha ki sem próbálnánk! Ahhoz ismerni kellene a hegyi tündérek nyelvjárásait!

– Meg kellene semmisíteni őket! – suttogta Gajan, de nem figyelt rá senki.

Így történt, hogy a varázsló és a trükkmester ideiglenesen elhalasztotta a langorbelek megsemmisítési tervét, s elhatározták, hogy a veszélyes szituációkban lehetővé teszik majd, hogy Kwelian és tanítványai megmutathassák tudásukat. Ha közben otthagyják a fogukat sebj! Még mindig marad egy varázsló és egy trükkmester.

A hírek követői még a harmadik ív alatt visszatértek, s felajánlották a segítségüket. A hosszú menet megindulhatott hát, keresztül a szárnyas lények földjén. Megfigyelhették a görbe, sarlóra emlékeztető fegyvereiket, bumeráingszerű dobóeszközeiket, melyek segítségével vadásztak. A népet ugyanis nagyon sok érdeklődő hír vette körül. A kíváncsi lényeknek legalább annyi újdonságot mutattak az emberek, mint ők viszont. Különöseket voltak a hírek lakóhelyei. Csak egy ilyen város mellett haladtak el, de így is megcsodálhatták a szárnyas lények agyaggömbökből formált lakótelepeit, melyeket hatalmas fákra építették, s az így felhasznált fák leginkább egy óriási szőlőfürtre emlékeztettek.

Kaptak ajándékba sokféle különleges enivalót, – a legtöbbet az emberek inkább nem kóstolták meg, hiszen kövér hernyók, százlábúak, öklömnyi tetvek is voltak köztük, melyek az emberek számára nem voltak túlzottan ínycsiklandozók – és érdekes használati tárgyat –

festékszórót, gyomirtó szerszámokat, furcsa tárgyokat – melyeket az emberek a sajátjaikkal viszonoztak.

Gyors iramban, két nap alatt átérték a hírek földjén, s miután vezetőik és kísérőik elbúcsúztak tőlük, Brardia határán álltak meg, hogy követeket küldjenek ezekhez a szőrös, s rendkívül erős lényekhez.

An Drum, a szőrösfülű brardok thánja nem tudta fogadni Argon követeit, mert Brardia két tartománya között háború dúlt. A szőrösfülű és csulafülű brardok egymásnak estek, s ebbe a viszályba más lény nem üthette bele az orrát. Egy An Darr nevű szőrösfülű brard azonban eljött a követekkel a herceghez, s miután megtudta a szándékát, mélyen meghajolva ajánlotta fel segítségét. Ez az apró szörmók lény, rövid ormányt és szőrös, kicsit lelógó fület viselt. Hírének megfelelően valóban rendkívüli erővel bírt, mert sokan tanúi voltak, amikor egy kézzel megemelt egy szekeret, aminek eltört a szekérrúdja, vagy olyan követet tett arrébb, melynek mozgatásához tucatnyi emberre lett volna szükség.

An Darr elkísérte őket Brardia nyugati határáig, melytől keletre egy nagy, lakatlan terület terült el. Itt brard kísérőjük is elbúcsúzott, de felhívta az emberek figyelmét, hogy délre Mogubia földje terül el, ahova a Brardok nem szívesen mentek – nem derült ki, hogy miért – északra pedig a Gurgonok földje, mely közvetlenül Hadd Lamúr tündérerdejétől délre terült el, s kocsonyás, vastagbőrű alakváltó lények lakták. A kettő közti terület lakatlannak bizonyult, bár vadállat volt itt bőven, ahogy Argon vadászainak sikerült megtapasztalniuk. Az expedíció nem szűkölködött hát a javakban, s a nép elégedetten vette tudomásul, hogy valóban egy gazdag és lakatlan területre érkeztek. Sokan már itt le akartak telepedni, de a herceg azt állította, hogy minél beljebb hatolnak ebbe az országba, annál jobb területekre érnek, s ez tartotta az emberekben az erőt. Két heti út után végre megálltak, s tábort vertek. Kendras messzelátójában ugyanis feltűntek egy városnak a körvonalai. A táborban pedig megjelent néhány barna repülő manó, akikkel Argon folytatott élénk eszmecsserét.

Kwelian, aki közben folyamatosan oktatta két tanítványát, most különleges megbízatást kapott. Mivel ő volt a leggyorsabb, neki kellett felderítenie a várost. Mivel ez a feladat nem tűnt túl veszélyesnek, úgy döntött, hogy Lawindát és Zawart is magával viszi. Már csak azért is, mert nem bízott meg teljesen a trükkmesterben és a varázslóban, s nem szerette volna, ha a két fiatalnak valami bántódása esik.

Sok élelmet vittek magukkal, s langorbel mértékkel lassan közelítették meg Diut Igvaur holtvárosát. A nap még az első ívében volt, de mivel már eljárt az idő, s ősze elején voltak, a fénye már kezdett veszíteni az erejéből. A város körül elhalkult a madarak zaja, s minden olyan élettelennek tűnt, hogy az egyre erősödő csend félelemként kúszott a közeledők szívébe. Csak egyvalami mozgott a közelben. Magasan a fejük fölött egy madár körözött az égen. Keselyű volt, de Kwelian nem csak a szemével figyelt:

– Bajamir – mutatott tanítványainak a magasba.

– Honnan tudod? – kérdezte Zavar.

– A jelekből – foglalta össze tömören Kwelian. Én nem csak nézek, de látok is. A két fiatal nem kérdezett többet. Tudták, hogy miről beszél, még ha nem is értették teljesen.

Magas kőfalak védték a város belsejét, s a kicsit rozsdás vaskapun belépve házak és tornyok sokasága között találták magukat. Mindenütt tisztaság és csend. Itt-ott por ülte meg a talajt, de a por teljesen sima volt, s még csak egy állatnak a lábnyoma sem látszott benne. Rendes körülmények között felütötte volna a fejét a gyom, ám itt egyetlen apró növényt sem lehetett látni, s semmi nem utalt arra, hogy hogyan pusztult ki ez a hely.

– Sokban emlékezett Galiv Anenre – jegyezte meg Lawinda.

– Emberek számára készülhetett – mondta erre Kwelian. – Minden a mi méretünknek felel meg. Az ajtók és az ablakok is. Valami nagyon furcsa itt! Miért tűnt el minden élőlény?

– Talán valami átok tartja távol őket – mondta Zavar.

– Nem hiszem! – vetette ellen Kwelian. – Hiszen akkor mi sem tudtunk volna belépni.

– Az átkok bonyolultak, ha jól tudom – vitatkozott tovább az ifjú. – Lehet, hogy csak ember teheti be ide a lábát.

– Egy elátkozott város... – gondolkodott hangosan Lawinda. – Akkor sem szeretnék itt tölteni egy éjszakát! Borsószik a hátam ettől a helytől!

– Használjátok, amire tanítottalak. Az érzékszerveitek! Látás, hallás, szaglás! – ha élőlény nincs is itt, van valami furcsa illat.

– És ahogy befelé megyünk, egyre erősödik – tette hozzá Zavar.

– Nem csodálnám, ha ez vezetne el minket a megoldáshoz – bólintott Kwelian. – Kövessük hát az orrunkat, de legyen nyitva a fülünk és a szemünk!

Magas házak, széles és szűk utcák között haladtak el. Az egyik helyen egy fogadóhoz értek, ahol az általuk ismert betűkkel volt felírva: “Rézkakas Fogadó”. Nem álltak meg nézelődni, hanem folytatták

útjukat. Egy téren haladtak át, ahol valaha működött a szökőkút, ami most kiszáradva állt, s négy kígyófej köpte a vizet a négy égtáj felé. A tér végében egy szekér maradványait találták, mely meglehetősen épségben volt. A fanyar illat itt egyre erősödött, jóllehet egy közönséges ember alig érezhette volna meg. Hamarosan a város központjához értek. Egy belső várfal után itt emelkedett a fellegvár. Magasba nyúló tornyai, díszes falai a Homály előtti idők nagy építészeit dicsérték.

– Itt erősebb az illat! – jelezte Zavar.

– Ha varázsló, ha akármilyen, itt rejtőzik, az biztos!

Beléptek a nyitott kapun, s a belső vár udvara után a fellegvár ajtajához értek. A levegő itt már nehezebb és párásabb volt. A három langorbel előkészítette fegyvereit, s pattanásig feszült idegekkel, óvatosan haladtak előre.

Kinyitották a fellegvár kapuját, s megdöbbenve néztek az épületbe. Odabent olyan sötét volt, mint egy barlangban. Keserű bűz áradt ki, s a falakat valami vastag, nyálkás anyag lepte el. Ez az anyag, mintha élt, lüktetett volna. S ahogy a fény behatolt az előcsarnokba, a massa visszahúzódott az árnyékba, de a következő pillanatban belülről nyálkás nyalábok, mint óriási fogókarok lendültek ki, hogy megragadják a három embert. Zavar és Lawinda örült sebességgel hátráltak, de Kweliannak még volt annyi lélekjelenléte, hogy kardjával lenyisszantson egy ilyen nyúlványt, s csak azután oldjon kereket. Az ő sebességükkel a csápok nem tudtak versenyezni, de hiába értek ki a belső várból, érezték, hogy az utcán sincsenek biztonságban.

A város alatt kiépített csatornarendszer nyílásaiból most ugyanilyen kocsonyás tapogatók vágódtak ki, de a langorbelekekhez nem voltak elég gyorsak. Ha a két tanítvány nem lett volna vele, Kwelian egész más módját választotta volna a menekülésnek, de így maradt a hasznos és jól bevált futás. Jobban is tette, hogy a két fiatalal maradt, mert a veszélyes helyzetben Zavar ismét megfélejtkezett használni a tudását, s hatalmasat hasalt az egyik utca kövén. Mestere gyorsan érte ment. Éppen időben, mert tekergőző, s utánuk kapó nyúlványok elől kellett egerutat nyerniük. Kwelian alig tudta megtartani azt a kis mozgó masszát, amit a belső várnál szerzett. Lélegzetvételnélküli idő után azonban már kint fújtattak a váron kívül. Csak ott nyugodtak meg igazán, ahol már füvet érezték a lábuk alatt.

– Mi a... fene.. volt ez? – zihálta Zavar.

– Azt... nem tudom... - fújtatta Kwelian, s a kezében levő mocorgó kocsonyára nézett. – De az biztos... hogy meg fog gyűlni... a bajunk vele.

Fejük fölött még mindig ott körözött a keselyű. Némán, döbbenet és némileg csalódottan.

Argon sátrában ismét együtt volt a tanács. Számtalan javaslat merült fel mindenki részéről, de valamennyit elvetettek.

– Jó lenne tudni, hogy értelmes-e az a micsoda – mondta Kendras.

– Abban biztos lehetsz – válaszolta erre Kwelian. – Úgy igyekezett elfogni minket, mintha tudatosan lett volna a nyomunkban.

– Én nem hinném, hogy az a lény több, mint egy állat! – ellenkezett a londa. – Ha többet feltételezünk róla, lehet, hogy helytelen stratégiát alkalmazunk.

– Mint mondtam, egyetlen embert sem akarok feláldozni! – Argon hangja kicsit ingerült volt. Már több, mint fél íve ültek itt a sátorban, s még nem jutottak semmire. – Itt ülök Gendor legjobb képességű embereivel, s nem vagyunk képesek megtalálni a megoldást! Ha nekünk nem sikerül, akkor senkinek sem! Mi lett azzal a darabbal, amit Kwelian hozott?

– Már alig mutat életjelenséget – mondta a londa. – Mintha kezdene kiszáradni.

– Ismét azt mondom, – szólalt meg most Gajan – hogy kísérleteznünk kell! Ha kiszáritással el lehet pusztítani ezt a szörnyet, akkor valahogy szársítuk ki. Szerintem azonban legcélszerűbb, ha megmérgezzük!

– Már megint ez a botorság! – fakadt ki Argon. – Mi ebben a városban szeretnénk lakni. Ha megmérgezzük, akkor a város vízkészlete is mérgezett lesz. Lesz egy lakhatatlan városunk!

– Valahogy ki kellene csalogatni – gondolkodott hangosan Kwelian. – Mivel annak nem láttuk értelmét, hogy Bajamir átváltoztassa, hiszen trinit hatására bármikor visszaváltozhat, akkor legalább kicsalogathatnánk!

– Ja persze! – kiáltott fel Bajamir. – Oda viszek egy csontot és hívogatom a kicsikémet! Aztán a drága majd előjön, megcsóválja kedvesen a kis nyúlványait és olyan lesz, mint a kezes bárány. Ha! Ellenben, ha én varázsolnám a mérget és utána trinnel közömbösítenék...

– Ez egész jó ötlet! – csapott le a gondolatra Argon. – Gajan megmondja, hogy mire és mennyire van szükség, te pedig elkészíted és ledobod a belső várra.

– Gondoltam, hogy mindent nekem kell majd csinálnom.. – morogta a varázsló, de nem késekedtek sokat. A mérget azonban igen nagy

mennyiségű volt, bár Gajan azt állította, hogy nagyon ízletes, s hogy ha nem tudná, hogy méreg, még ő maga is belakmározna belőle.

– És mi a hatása? – kérdezte Kendras. – Biztos, hogy elpusztítja a szörnyet?

– Ez a leggyilkosabb méreg, amit trükkmester ismerhet – állította Gajan. – Patkányokon próbáltam ki! Azonnali és végzetes. Éppen ezért nem szívesen árultam el a receptet Bajamirnak. Mindenesetre, ha hirtelen elhunynék, mindenki tudhatja, hogy mi volt a halál oka..

– Kisebb gondom is nagyobb, mint téged eltenni láb alól! – morogta a varázsló. – Nem mondom, hogy nem szívesen tettem volna meg, de változnak az idők. Most más ellenségeim vannak. – Futó pillantást vetett Kwelianra, aki ugyan hallotta a célzást, de úgy tett, mintha nem hallott volna semmit. A többiek pedig egyértelműen a szörnyre gondoltak.

A mérget egy üveg tartályba varázsolta Bajamir, mivel Gajan szerint a gőze is nagyon veszélyes. Kendras trinit port készített ezalatt, amivel a mérgezés után a várost akarták megtisztítani. A nap második ívében Bajamir sassá változott, s a város fölé repült. Minden kihalt és csendes volt. Csak a szél kavarta a port a néma utcákon. Lassan körözve kereste a megfelelő helyet a belső vár fölött. Nem akart túl közel kerülni, de tudta, hogy legjobban úgy juttathatja a célba a mérget, ha egy ablakon dobja be. Közelebb röppent a belső vár egyik ablakához, s már látni is vélte a lüktető masszát, ami mintha érezte volna a jelenlétét. Meglendítette az üveget, ám a mellette levő toronyból ekkor egy vastag tapogató vágódott ki és tekeredett a madár testére. Az üveg célt tévesztve, csörömpölve tört szét a vár falán, látszólag célt tévesztve.

Bajamir teste felizzott, s felizzott a körülötte levő csáp is, ám a varázsló ereje kevés volt ahhoz, hogy az egész szörnyet átváltoztassa. Persze az is lehet, hogy a szörny kapcsolatban volt valamilyen trinit dologgal, mindenesetre a varázsló most eredeti alakjába zuhant a föld felé, s újabb, meg újabb csápok indultak meg felé, mintha csak életre kelt volna a vár. Aztán a falon levő mérgező masszára is rátapadt néhány ilyen kocsonyás fogókar, s úgy szívta magába a mérget, hogy csak úgy szörcsögött.

A varázsló az utolsó pillanatban ismét átváltozott. Denevér alakját vette fel, s most az utána nyúló csápokat kerülgetve cikázott egyre magasabbra, s csak reménykedett benne, hogy a méreg gyorsan fog hatni. Nem sikerült azonban sokáig jutnia, mert ismét megragadta valami, s ezúttal már nem volt ereje, hogy átváltoztassa. Tehetetlenül vergődött a kocsonyás masszában, majd egy pillanattal később

megremegett a lény, s minden nyúlvány, csáp és folyomány mintegy gongütésre, visszahúzódott a vár belsejébe.

Bajamir visszaváltozott, s kimerülten terült el a belső vár földes talaján. Mellette Kwelian, Lawinda és Zavar fújtatott, kezükben égő fáklyával.

– Úgy látom még időben... jöttünk – mondta fáradtan a langorbel.

– Már hatott a mérég! – közölte erre a varázsló, nehogy valaki is azt higgye, hogy segítségre szorult.

– A mérég? – kérdezte savanyú ábrázattal Kwelian. – Gyere velem!

Bajamir feltápászkodott, s elindultak a belső vár bejárata felé. A kastélyszerű építmény bejárata kitárult előttük, s bent ugyanúgy lüktetett a félelmetes massa, mint előző nap, ám a fáklyák melegétől most visszahúzódott.

– Él, de a tüzet nem bírja! – közölte Kwelian.

– És a mérég? – kérdezte Bajamir, s a langorbelek gondterhelt ábrázatának láttán sötét gyanú árnyéka telepedett rá. – Mi van a méreggel.

– Gajan összekeverte a képleteket – közölte kertelés nélkül Zavar.

– Ó az átkozott! – hörögte Bajamir. – Szóval mégis csak ti mentettetek meg! És még hálás is legyek!

– Kendras ötlete volt a tűz, miután elrepültél, s Gajannak eszébe jutott, hogy kimaradt valami a vegyületből. Mindenesetre örülünk, hogy a londa ötlete bevált!

– Na megálljon csak az az ostoba trükkmester! Most végre mindenki tudja, hogy kontár!

Bajamir füstölgött magában még egy darabig, míg kezükben a fáklyákkal visszatértek a táborba. Ott aztán nekiesett a trükkmesternek, aki nem győzött bocsánatot kérni, s ha nincsenek ott a többiek, és meg nem védi meg a nála levő trinit, biztosan nem menekül Bajamir haragjától. Így azonban annyival megúsztá, hogy Argon a varázsló meglegedésére Gajanra bízta a szörny likvidálását.

A trükkmester ezután több ívre eltűnt, hogy másnap reggel egy furcsa szerkezettel állítson elő. Egy jókora tartály volt a hátára erősítve, de nem csak neki, hanem még vagy két tucat katonának, akiket a trükkmester beszervezett erre a vállalkozására. Argon előtt be is mutatta, hogy mit tud:

– Ez a szerkezet úgynevezett lángszóró. A trükkmesterek tárházába tartozik a használata. Holnap behatolunk a várba és kifüstöljük a szörnyet.

– És mivel működik? - kérdezte Kendras.

– Jobb híján pálinkával! – vigyorodott el Gajan.

Másnap reggel útnak is indult a különleges különítmény a három langorbel kíséretében. Argon maga is magához vett egy ilyen tartályt, s ő is csatlakozott a lángszórósokhoz. A magasból Bajamir követte őket figyelemmel.

Miután megérkeztek a várba, a csata hamarabb megkezdődött, mintsem azt gondolták volna. Már a város utcáin előjöttek a csápok és nyúlványok, s a gyakorlatlan lángszórósok ijedtükben egymást is megsebesítették. Többen is csak a langorbeleknek köszönhatték az életüket, akik ilyenkor villámgyors segítségükkel váltak megmentővé. A sérülteknek el kellett hagyniuk a várat, s Lawinda és Zawar kísérte vissza őket a táborba. Maga a tűz azonban nagyon hatékony volt. A kocsonyás lény sisteregve vált semmivé a lángokban, s a belső váron kívül több támadás már nem is érte őket. Itt még volt egy utolsó próbálkozása a lénynek, ám mivel a lángszórók folyamatosan működtek, hol kisebb, hol nagyobb lánggal, hamarosan a várkastély folyosóinak falát tisztogatták a szörnytől. Mivel a vár nagy volt, lassan haladtak, de a lény többet nem mutatott ellenállást. A különítmény után tisztára égetett kőfalak maradtak.

Egy hétig tartott, mire a várost sikerült teljesen megtisztítani a szörnytől. A legnehezebb a csatornákból való kitisztítása volt, mivel a legtöbb járat csak négykézláb volt járható. Ám ekkorra már a lény teljesen elvesztette az erejét, s mire az ősz kezdett igazán hűvösre fordulni, Diut Igvaur az emberek kezébe került. A nép nagy örömmel vette birtokba új otthonát. A telepítést Argon irányította, s a végére szerencsére minden családnak jutott megfelelő hely. Mire beköszöntött a tél, Diut Igvaur hasonlóvá vált Galiv Anenhez. Egy nyüzsgő nagyváros, mely egyelőre főleg vadászatból tartotta el magát. Szerencsére a környező erdők és mezők gazdagok voltak vadakban, így nem kellett semmiben hiányt szenvedniük.

Már a tél elején követek érkeztek Brardia mindkét tartományából, hogy hűségüket ajánlják fel az új királynak. Aztán megérkeztek a hírek, gurgonok, tokrok, s őt még a mogubok különös követői is. Beteljesedett hát Kromanhoman jóvendölése: Diut Igvaur ura Gendor legnagyobb birodalmát kormányozhatta: Paldint.

Ez volt hát Paldin alapításának története, s a Homály utáni huszonegyedik évtől kezdve az emberek birtokba vették a Hadd

Lamúrtól délre eső területeket, egészen a Danador hegységig. Oda pedig azért nem telepedtek le, mert a hegyet két hatalmas fekete sárkány uralta, akik nem nézték jó szemmel a hegy benépesedését.

Argon Galiv Anenből hozatott magának koronát, s a szertartásra még a nagy Verivan is ide utazott Freonra, Argon bátyjára hagyva az országot. A nagy király, mikor megtudta mi történt, megbecsülése jeleként megkérdezte Gajant, akinek végül is a város megtisztítását köszönhették, hogy Diut Igvaurban, vagy Galiv Anenben szeretne-e élni. Mivel a trükkmester az utóbbit válaszolta, Bajamir végre egyedül maradt az új országban, mint a király jobb keze.

A langorbelek egy darabig a városban maradtak, majd Kwelian egy tavaszi napon Argon elé állt, s búcsút vett tőle. A Nagy Homály utáni huszonkettedik évben ismét felbukkant a három langorbel Galiv Anenben, de aztán évekig nem hallott róluk senki. Pár évtized után már csak legendákat sodort szájról szájra a szél, hogy léteznek valahol olyan gyors emberek, mint a szélvész.

III.történet

SÁRKÁNY ÉS GLAULA (Hogyan tegyük el láb alól egy sárkányt?)

A kuszonokat borzadva emlegetik az emberek mind a mai napig, hiszen alig akad hasonló vérszomjas rovarfaj, mely ekkorára nőtt volna, s ilyen mértékben elszaporodott volna a Danadorban, mint a Nagy Homály utáni időkben. Volt is velük éppen elég gondja Phax királynak, mikor megritkultak a vadak a hegy erdeiben, s a kuszonoknak húsrá támadt kedvük.

A Homály utáni 234. évben azonban némileg lecsökkent a számuk. Nem csak azért, mert a vadak ritkasága miatt a Danador fekete sárkányai pusztították őket, ahol érték, hanem ennek ebben az évben más okai is voltak. A kuszonok sem voltak restek, s külön megfigyelő csapatokat állítottak fel a sárkányok ellen. Ezek aztán idejében riasztották a csoportokat, hogy húzódjanak be a hegy repedéseibe, hasadékaiba, vagy barlangjaiba.

Riadt zergecsapat menekült nem sokkal a hegy hófödte ormai alatt. Mögöttük fekete sáskákként nyomultak hatlábú, félelmetes rágókkal felszerelt üldözőik. A zergecsapat egy szakadék pereméhez ért, s itt szembe fordultak üldözőikkel. Úgy döntöttek, öngyilkosság helyett megpróbálnak inkább szembeszállni a ragadozókkal. A kuszonok ekkor fékeztek a tempón, s lassú léptekkel, villogtatva félelmetes rágóikat közelebb mentek, hogy rávessék magukat a velük egyforma méretű áldozatokra. Mielőtt azonban a zergék leszegett fejfel megindulhattak volna utolsó támadásukra, váratlan fordulat történt. A kuszonok idegtépő visító hangot adtak ki, s menekülőre fogták a dolgot.

A zergék ezen ugyan kissé meglepődtek, de mikor megfordultak, nekik is kiszállt az erő a lábukból, s bizony néhány apró fekete bogyót el is potyogtattak ijedtükben. A szakadékból egy hatalmas vörös sárkány emelkedett fel. Nem volt ugyan olyan nagy, mint a feketék, de így is elég félelmetesnek tűnt. A zergéknek esélyük sem lett volna a menekülésre, de a sárkány mit sem törődött velük. A kuszonok után vetette magát. Külső szemlélőnek minden bizonnyal csodás látványt nyújtott volna az üldözés, – persze, csak ha az a külső szemlélő nem kuszon – hiszen a sárkány hamar utol érte a menekülőket, s egyetlen lehetével apró szénkupacot csinált belőlük, mielőtt még elbújhattak

volna. Egyetlen kuszon hagyott életben csupán, amit méteres fogai közé kapott, s úgy emelkedett ismét a magasba.

Tűzokádó Arxas – az Arxas nevet csak hím sárkány viselhette – a Tűzokádók családjába tartozott. F fiatal volt még; alig nyolcvanhét éves. Óvatosan ereszkedett le a barlang elé, melyből füst gomolygott a magasba. A nyílás Danador keleti részén terült el, s itt volt az egyetlen hőforrás a közelben. Nem ment be a barlangba, hanem megállt előtte, s letette a földre a kuszon tetemét. Ezután elbődült, s megadóan összekuporodott a sziklán.

A sötétből morgás, s gyorsan közeledő, döngő léptek hallatszottak. A sziklán is jól lehetett érezni az egyre erősödő rezgéseket, jóllehet a fekete sárkányok sem nyomtak többet négy-öt tonnánál. A sötétből félelmet nem ismerő, mély, kissé hörgésre és ugatásra emlékeztető hang tört elő.

– Mit akarsz itt, vörös fattyú?

Arxas továbbra is megadó pózban tartotta magát, s tekintetét lassan a barlang sötétlő szája felé emelte. Mikor megszólalt, hangja kevésbé volt mély, s tisztábban hallatszott.

– Csodálatomat szeretném kifejezni feléd, ki a sárkányok legnagyobbjai közé tartozol, s szeretném felajánlani szolgálatomat a kuszonok ellen.

– Így is kevés az élelem itt! Három sárkánynak már nem lesz elég!

– Ti őrzitek a keleti és a nyugati területeket, ám a kuszonok továbbra is szaporodnak, s számuk ahelyett, hogy csökkenne, csak gyarapszik. Én kuszonon is megélek – fejével a zsákmánya felé intett.

– Miért tennéd mindezt, hiszen ezeknek a húsa bűdös és keserű?

– Délről jöttem, ahol csak a fajtámbeliek élnek. Pár évszaktot akarok itt tölteni, hogy megismerjem a világot, s ehhez kérem a beleegyezésedet.

A barlangból most egy sötét fej bukkant elő. Jóval nagyobb volt a vörös sárkánynál. Fején szarvak voltak, s sárga szemei hidegen néztek Arxasra. Orrából füstöt fújt a vörös sárkány felé, aki erre lehajtotta a fejét.

– Rendben van! – egy kis szünetet tartott, majd folytatta: - De ne feledd! Bármikor meggondolhatom magam!

Egy hónappal később Paldin királyságában, a Danador hegységtől északra

A bivalyok vontatta szekér lassan zötykölődött Diut Igvaur felé. A szekér Paldin fővárosába tartott, ahol Phax király uralkodott ebben az

időben. Az út egy erdőn vezetett keresztül, s a kocsis gyanakodva futatta végig a tekintetét az erdőben mozgó árnyakon. Valahogy gyanús volt a csönd. Mintha a madarak hangja túlzottan messziről hallatszott volna. Az utasok felől semmi jóra nem számított abban az esetben, ha valami történe. Egy nyeszlett londa, egy pocakos kereskedő, egy szőke férfi, aki ugyan kalandornak mondta magát, s egy idős hölgy utazott a háta mögött. A férfiaknál fegyver is volt, de ez a kocsist egyáltalán nem nyugtatta meg. A nyitott kocsiában a londa is gyanakodva forgatta a fejét.

– Csak nem aggódsz valami miatt? – kérdezte tőle a kalandor, bár látszott rajta, hogy valamit ő is észre vett.

– Jobb, ha készenlétebe helyezed a kardodat! – jegyezte meg a londa, le sem véve a tekintetét a növényzetről.

– Támadástól tartasz netán? – mosolyodott el a férfi. Hangjában kételkedés volt. Talán nem nézte ki a londából, hogy valamit is konyít a harchoz, s az erdő jeleihez. Aztán még hozzá tette: – Ismerem ezt az erdőt! Sokszor.. – valamiért elharapta a mondat végét, s kissé zavartan folytatta – jártam már erre.

– Ha nem lenne biztonságos az út, katonai kíséretet kértem volna – közölte a Csalfin nevű kereskedő, aki szintén nyugtalan volt, s idegesítette a két férfi viselkedése. Aztán hátra sandított, a szekér végében levő jókora faládára. Minden bizonnyal értékes holmi volt benne. A vele szemben ülő asszony nem szólalt meg ugyan, de látszott rajta, hogy fél.

– Ap.. – kezdte megint a szőke, majd másképp folytatta: - Ha Paldinban bárki rossz szándékkal.. – nem folytathatta, mert a londa a szavába vágott.

– És a dinoszauruszok? – s felállt a szekérben, miközben elővonta a kardját. Ebben a pillanatban megelevenedett az erdő. A fák mögül vad csatakiáltással rontottak elő a támadók. Mindannyian álarcot viseltek, s nem volt kétséges, hogy mire fáj a foguk.

– Micsoda fogadtatás!? – mordult fel a szőke férfi, s kardot rántva ugrott ki a kocsiából. A kocsis rémülten fékezte le a két bivalyt, s feltartott kezeivel jelezte, hogy megadja magát. A kereskedő és az asszony is ekképp cselekedett, ám csodálkozva bámultak a két másikra. A londa és a szőke ugyanis olyan böszön rontottak neki a támadóknak, hogy azok közül már többen is sebesülten kerültek el a földön. A két vékony ember alig múlhatott huszonöt, s egyáltalán nem látszottak erősnek. Mozgásuk azonban nagy gyakorlatról tanúskodott.

– Legközelebb mosd meg a fogaidat – mondta a szőke, miközben kardjának nyelével szájon vágta az egyik haramiát.

– Ennek meg a haja volt zsíros – mondta a londa, s egy suhintással megszabadította frizurájától ellenfelét. Kis híja volt annak, hogy meg nem skalpolta.

Miközben azok a szekér egyik oldalán az ellenséget kaszabolták, a haramiák másik része megpróbálta leoldozni a szekér hátulján levő ládát. Túl lassan mozogtak, mert mire a láda a földre került, már szembe is nézhettek az ellenféllel. Már csak négyen voltak. Az egyik, - minden bizonnyal a főnökük - megpróbált a háttérben maradni, bár fegyverzete, s vértje is jobb volt a társainál. A többiek mérgesen a két férfira támadtak, de azok most már teljesen urai voltak a helyzetnek. A londa tokjába dugta a kardját, s ügyesen elhajolt támadója csapása elől. Ettől a haramia elvesztette az egyensúlyát, s arra eszmélt, hogy valaki a hátsójába rüg, és vészesen közeledik felé az egyik fatörzs.

A szőke két suhintással kigatyára vetköztette ádáz támadóit, akik erre igen elszégyellhették magukat, mert nadrág nélkül inkább futásra vették a figurát. A főnök ennek láttán elállhatott a terveitől, mert ő is az inalók után eredt. Csakhogy a londa nem csak vívni, de célozni is igen jól tudott. Az öklömnyi kő, ami a vezér tarkójához ütődött, meggyőzte arról, hogy ne szaladjon tovább, s inkább nézze meg közelebbről az avar élővilágát. Ebben sem volt sok köszönet, mert képpel egy bűdösvirágba zuhant – amit csak a legelszántabb döglegyek csodáltak meg ebből a perspektívából.

– Milyen gusztustalan látvány! – jegyezte meg a szőke miközben közelebb lépett a kába férfihoz.

– Fogadjunk, hogy utána rókázni fog! – jegyezte meg a londa. – Nincs az a pénz, amiért beleszagoltam volna!

– Igazad volt – mondta most a szőke, mert a lator magához tért, s valóban előtálalta a reggelijét. Míg az a földön nyüglődött, a kalandor bemutatkozott:

– Opal vagyok.

– Én meg Sníger, a londa. Úgy harcolsz, mintha magad is londa lennél.

– Te meg úgy, mintha magad is kalandor lennél. – vigyorodott el a másik.

Percekbe telt, mire a megviselt támadót a kocsihoz hurcolták, s megkötözték. Nem mintha annyira ellenállt volna, hanem mert olyan gyalázatos állapotba került a bűdösvirágtól. A kereskedő, s a hölgy azt sem tudták, hogyan köszönik meg.

– Ilyet még sosem éltem át – mondta a pocakos férfi. - Ezt igazán remekül csinálták! Engedjék meg, hogy meghívjam önöket egy vacsorára, s egy éjszakai szállásra a Vörös Rákba.

– Az remek hely! – mondta Opal. A kocsis eközben kénytelen volt ismét megállni. Ezúttal egy hatalmas placcs állta el az utat. A szerencsétlen állat betévedt az erdőbe, s most képtelen volt kikeveredni a fák közül. Ez az óriási puhatestű növényekkel táplálkozott, s harang alakú házán csigavonalban haladt lefelé egy barázda. Alul alig látszott valami magából az állatból. A gyerekek, ha tehették, méretes házának barázdáiban szoktak csúszdázni, mivel belül teljesen sima és csúszós volt. Sok faluban tenyésztették is ezt az állatot, ugyanis a házát kitűnően fel lehetett használni az építkezéseknél. Egy mezei manó család három szobát is berendezhetett alatta.

– Lehet, hogy az estét az erdőben töltjük? – kérdezte Sníger.

– Remélem nem. – válaszolta Opal, miközben bosszankodva méregette a placcsot.

– Van erre egy jó módszer – mondta a londa, s már ugrott is le a szekérről. Egy darabig az erdő aljnövényzetét fürkészte, bár ezalatt az óriási csiga majdnem beszorult két fa közé.

– Próbáljak meg átjutni a fák között? – kérdezte tanácstalanul a kocsis. A kereskedő bólintott, s a mellette ülő asszony is egyetértett vele.

– Arra semmi szükség! – közölte Sníger, kezében egy csokornyai bűzlő, hagymafele növényel. – Placcshagyma! – arcán furcsa gúnyos mosoly suhant át. – Bűdös, de a csigának finom! – s már el is iszkolt, hogy megkerülje az állatot. A placcs a hagyma átható bűzét megérezvén, határozottan elindult Sníger után. A londa a földön húzta a hagymát, s így csalogatta, a hullámozó haslábán imbolygó állatot, mely most meglehetősen fűgének bizonyult. Lépésben ugyan, de a bivalyok végre megindulhattak.

Opal hirtelen hátrahúzta a fejét, mert közvetlenül az arca előtt egy apró denevér suhant el.

– Csak egy guznik! – nevetett a kereskedő.

– Úgy látszik postám van! – mondta Opal elmosolyodva ijedelmén, s engedte, hogy az állat rászálljon a ruhájára. Ezek a félig intelligens állatok megértették ugyan az emberi beszédet, de az ember mégsem tudott velük kommunikálni. A denevérek ugyanis olyan hangokat adtak ki, ami az emberi fül számára hallhatatlan. Nem véletlen, hogy a nevelésükkel és betanításukkal a sokkal jobb fülű mezei manók foglalkoztak. Apró irattekercs volt az állat lábán, melyet a kalandor most óvatosan letekert róla. A guznik szelíden tűrte. A kereskedő

eközben előkotort némi ennivalót, hogy megjutalmazza vele az ügyes postást.

Amint Opal elolvasta az írást, halkán megjegyezte:

- Jó lesz, ha sietünk.
- Valami baj van? – kérdezte a kereskedő.
- Remélem nem. – válaszolt a férfi. – A Vörös Rákban majd megtudjuk.

A Vörös Rák Diut Igvaur legdrágább fogadójának számított. Amolyan információs központ volt, hiszen a messziről jött vándorok hírekért és történetekért cserébe jelentős kedvezményeket kaptak. Most is nagy tömeg gyűlt össze a dohányfüsttől ködös ivóban. Megszokott volt ugyan ez az embermennység, de most különös indulatok feszültek a levegőben. A három belépő férfi a vita kellős közepén érkezett.

- Nem hagyhatjuk ezt a kizsákmányolást! – kiabálta egy nagy darab bajuszos férfi.
- Gyűjtsünk sereget! – kiáltotta egy másik!
- Nem értem, hogy a király miért tűri ezt? – hallatszott egy harmadik hang. A fogadóba lépő Opal komor arccal hallgatta ezeket a szavakat, majd elfordulva a hangoskodóktól letelepedett egy asztalhoz, melynél különös figura ült. Sníger ámulva nézett rá, de csak magának jegyezte meg: - Egy banyec.

A barna bőrű, nagy fülű figura nem állt fel, csupán némán bólintott az érkezőknek.

- Siettem, ahogy tudtam – mondta Opal.
- Még időben jöttél, hogy megelőzzünk egy lázadást!
- Mi folyik itt? – a kalandor arcán komor ráncok jelentek meg.
- Gelin falvát megsarcolta egy vörös tűzokádó.
- Egy vörös sárkány Paldinban? – hördült fel Opal, de Sníger és a pocakos kereskedő is elámult.
- Mióta van ez így, és a király mit tett?
- Apád egy ötven fős állig felfegyverzett csapatot küldött oda úgy egy hete. Ma tudtuk meg, hogy mind odavesztek.
- Jól értettem? – kérdezte Sníger, de a kalandor most nem azzal foglalkozott, hogy leleplezték. A banyec sem vett róla különösebb tudomást, mert így folytatta:
- Én azt mondom, hogy itt észre van szükség, nem erőre. Amíg kiötlünk valamit, addig meg fizetni kell a sarcot.
- És apám mit tervez? – vallott most már nyílt színen a szőke herceg.
- Szóval te vagy Phopal? – csodálkozott még mindig Sníger.

- Lídiumból akar egy varázslót hozatni, ha jól tudom. Még több hétig eltart, míg ideérhetnek.
- Mennyi a sarc? – faggatózott tovább Phopal.
- Minden nap egy bivaly, de félő, hogy a sárkány rákap az emberhúsrá.
- Kérhetnének segítséget a brardoktól.
- Alig hiszem! A szőrösfülűek és a csulafülűek már megint egymásnak estek. Náluk olyan belviszály van, hogy csoda, hogy ide nem hallatszik. Ebbe pedig Phax sem szólhat bele, hiába köti őket a fogadalmuk.
- Akkor magam nézek a sárkány után! Ha apám tehetetlen, nekem kell helyrehoznom!
- Az ötlet nem rossz, de nem lenne helyes, ha egyedül mennél! – a banyec most megvillantotta hegyes fogait, melyből lehetett vagy ötven a szájában.
- Én szívesen veled tartok – mondta Sníger. A mellette ülő kereskedő azonban sápadtan meredt maga elé. Phopalnak eszébe sem jutott, hogy rá számíton. A herceg felállt, a hangoskodók közé lépett és kivonta a kardját. A váratlan jelenettől pár pillanatig teljes csönd lett a fogadóban. A vörös hajú fogadós ijedten nézett a felvillanó pengére.
- Phopal herceg vagyok, Phax király fia. Aki a segítségemre akar lenni a sárkány legyőzésében, az álljon mellém! – szavait követően az imént még harci erőtlől, s harsány hetvenkedéstől hangos fogadó pillanatok alatt kiürült. Mindenkinek sürgős elintéznivalója támadt. Ki a macskáit nem etette meg, ki pedig sietett haza, mert már régen látta a családját. Phopal herceg, arcán nem csekély megdöbbenéssel engedte le a kardját.
- De hát mi ütött ezekbe?
- Egy sárkányról van szó hercegem! – figyelmeztette a banyec. – Akármilyen híres kalandor vagy is, ebbe még neked is beletörhet a bicskád! A Nagy Homály óta nem akadt még senki a népek közül, aki egy sárkányt legyőzött volna.
- Na ja, mert eddig nem is voltak errefelé sárkányok.. legalábbis vörös sárkányok – jegyezte meg bölcsen Sníger. – És te velünk tartasz?
- Eszem ágában sincs! – villantotta ki ismét fogait a banyec, miközben Phopal szomorúan leült melléjük. – A kedélyeket mindenesetre meg fogja nyugtatni, ha holnap két állig felfegyverzett kalandor útnak indul a sárkány legyőzésére.
- Beszélék apámmal – döntötte el a herceg. – Már úgysis régen találkoztam vele. Reggel itt találkozunk! – ezzel felállt, s kisietett az ivóból. Sníger megcsóválta a fejét:
- Opal! – elmosolyodott. - Hát ez jó szöveg! Szóval ő a király fia. Nem értem miért titkolta.

– A hírnév veszélyekkel jár! – mondta erre a banyec, s felállt. Most jól lehetett látni denevérszerű bőrszárnyait. Valamivel alacsonyabb volt az embereknél. – Sok szerencsét uraim! – ezzel távozott. A kereskedő csak most jutott szóhoz:

– Mi a fene volt ez? Ilyen ronda pofát még életemben nem láttam!

A nap második ívében járt már, mikor Sníger végre meglátta az ajtóban a herceg alakját.

– Azt hittem, már nem is jössz!

– Apám mindenáron le akart beszélni. Azt mondta, várjuk meg a varázslót!

– Van igazság abban, amit mond! – jegyezte meg Sníger. – Mindenesetre én már csak megnézem magamnak azt a sárkányt! Talán soha nem adódik ilyen lehetőség!

– Ezt mondtam én is apámnak. Oda megyünk a helyszínre, s ez talán megnyugtatja a kedélyeket. Ott meg majd meglátjuk, hogy mit tehetünk.

Gelin falva Paldin birodalmának legdélibb részén terült el. Rézvár volt ide a legközelebbi város, mely alig egy napi járóföldre északra feküdt innen. Paldin déli részén, Rézvártól délre csak négy kisebb-nagyobb falu volt. Ezek külön glaulságba tartoztak. Gelin kis település volt. Alig számolt kétszáz háznál többet, mégis sokan éltek itt. Többségükben emberek, s néhány mezei manó. Zuhogó eső és viharos szél fújt azon a napon, mikor a két férfi csapzottan és kimerülten belépett a Dél Reménye fogadó ajtaján. Az épület üres volt, s maga a fogadás is csak percek múlva került elő, mivel Phopal elég nagy lármát csapott.

– Bocsássanak meg uraim, de nem számítottam vendégekre ebben az ítéletidőben. – a fogadás alacsony, vörösképű férfi volt. Nem tagadhatta le növekedő pocakját, s őszülő hajszálait. – Ritka a vendég errefelé manapság.

– A sárkány? – kérdezte Sníger, miközben letelepedtek a kandalló melletti székekre, s levetették ázott felsőruháikat.

– Így igaz. Amióta az a dög ideköltözött, attól tarunk, kipusztul a falu. Ha Phax király nem biztosított volna bennünket a támogatásáról, minden bizonnyal a legtöbben már el is menekültünk volna.

– Látta is? – kérdezte Phopal.

– Dehogy láttam! – hördült fel a fogadás. – Örülök, hogy nem kell a közelébe mennem. Akik csak látták, azóta is reszketnek a félelemtől, s lidérces álmok gyötrik őket. No de árulják el uraim, hogy mi vezette ide önöket!

– Phopal herceg vagyok – mondta halkán a kalandor, majd jelentőségteljesen a fogadásra nézett. – Segíteni jöttünk.

– Hála az égnek! – csapta össze a tenyerét a férfi, s örömeben kisietett a teremből. Minden biztonnyal a családjának újságolta el a hírt, mert hamarosan egy asszony, s öt apró gyermek társaságában tért vissza. Azok mind nagy áhítattal, s tisztelettel néztek rájuk, s térdre borultak a herceg előtt.

– Ugyan már! – szólt rájuk Phopal! – Ne csinálják ezt a parádét! Én nem a király vagyok, hanem a herceg. Azért jöttünk, hogy segítsünk és megnyugtassunk mindenkit! Hamarosan itt lesz a segítség!

A család megilletődötten kelt fel, s az anya kiterelte a gyerekeket. Nemsokára visszatért, s a két vendéghez lépett. Szemei könnyesek voltak, s látszott rajta, hogy nagyon fél. A fogadós átölelte a vállát, majd elment, hogy behozza a vacsorát.

– Ugy örülünk, hogy jöttök! – kezdte az asszony, s látszott rajta, hogy nem tudja sírjon, vagy nevéssen-e. – Már azt hittük, rettegésben kell leélnünk az életünket! Mióta a király seregét.. – hangja elcsuklott, s sírásba fulladt.

– A sárkányt csak ésszel győzhetjük le! – mondta Phopal.

– És van néhány ötletünk! – tette hozzá Sníger csillogó szemekkel. – Holnap megnézzük a bestiát!

“Ki korán kel, sárkányt lel”; tarthatta volna a közmondás, mert a falusiaknak kora hajnalban kellett kivinniük az élelmet egy dombra, melyet fák vettek körül. Az aznapi etetés ideje alatt a két hős még javában szunnyadt a fogadóban. De ez nem is csoda, hiszen háromnapos gyalogút fárasztotta ki őket, s bizony a neheze még előttük volt. Mindketten külön szobát kaptak, s mikor lementek reggelizni a fogadóba, egy tekintélyt parancsoló külsejű, izmos férfi fogadta őket. Díszes vértje elárulta, hogy gazdag ember, de arca arról tanúskodott, hogy igen nehéz időközön ment keresztül. Az ablaktáblák mögött lehetett látni, hogy odakint nagy a mozgolódás, de a helybeliek nem akarták megrohanni a két vándort. A legtöbben csupán a királyfit szerették volna látni, s csak ezért tülekedtek az ablakoknál.

– Horban glaul vagyok szolgálatukra! – hajolt meg udvariasan a férfi a két érkező előtt. – Én vagyok ennek a környéknek a glaulja jóban, s most a rosszban is. Örülök, hogy királyunk a fiát küldte közénk! Jöjjenek! Kingiz, a fogadós, már elkészítette a reggelijüket!

– Köszönjük! Tartson velünk kedves Horban, legalább egy ital erejéig, s ha kérhetném részletesen számoljon be arról, hogy mi történt. - A férfi

készségesen helyet foglalt az asztalnál, s lassan nekikezdett a beszámolónak, mintha csak nehezeire esne a beszéd. Sötét haja alatt fekete szemöldöke meg-megrándult, s szakálltól és bajusztól keretezett arca igen sápadtnak tűnt.

– Úgy három hete történhetett. Jorkin gazda riadtan, kiabálva szaladt a falu főterére, de akkor már jött is nyomában az iszonyat. Viharként érkezett a faluba a sárkány, s tonnás súlya alatt megremegtek a falu házai. Mindenki elbűjt, vagy elmenekült az érkezésekor. Beszéde nehezen volt érthető, de mennydörgésszerű hangját a házakban is jól hallották. Ebből egyértelműen kiderült, hogy a falu fő emberével akar beszélni. Aztán jó darabig várt, s csak ült, összecukott szárnyakkal a falu főterén, míg engem elő nem kerítettek. Nem vagyok egy félsős ember, de elhihetik, hogy remegő térdekkal álltam a hatalmas bestia előtt. Megfenyegetett, hogyha minden nap nem lesz egy nagytestű állat a falu határán kikötve a számára, akkor az emberek közül szerez magának áldozatot. Én minden vitatkozás nélkül beleegyeztem, s nagyon megkönnyebbültem, mikor végre nagy port kavarva felszállt, s eltűnt a Danador irányában. Akkor rögtön denevérpostát küldtem a királynak, s hamarosan meg is érkezett a válasz. Addig is minden nap egy-egy bivalyt kivittünk a falu határára. A sárkány minden reggel, nem sokkal napkelte után meg is jelent, s elfogyasztotta a táplálékát. Már több, mint egy hete, történt, hogy megérkeztek a király emberei. Vagy ötven állig felfegyverkezett katona. Reggelizés közben támadtak a sárkányra. Én messziről néztem végig a csatát, s mondhatom, a katonáknak semmi esélyük nem volt. Ők maguk sem számítottak arra, ami történt. A sárkány testét nem nagyon fogta a fegyver. Tüzet fűjt, kettőt csapott a farkával, s a csapat java már nem is volt sehol. A többit a szemem láttára falta fel. Még most is a fülemben van a diadalmas üvöltése. Aztán olyan dühös lett, hogy egyből a falu felé vette az irányt, s akkor már tudtam, hogy ebből baj lesz.

Ismét elé kellett állnom, s most azt követelte, hogy a családom is jöjjön elő. Én letérdeltem, s úgy könyörögtem, hogy a családomat ne bántsa, de a dög nem ismert irgalmat.. – az elbeszélés itt egy pillanatra megszakadt, s a glaul homlokát kiverte a veríték. Felhajtotta az elé tett borospoharat, majd új erőt merítve folytatta. – A sárkány rátette a mancsát egy házra, s megfenyegetett, hogyha nem hívom elő a családomat, rádönti a házat a bentlakókra. Halfinéknak négy gyerekük volt, s az egész család rémülten lapult a falak között. Nem tehettem mást, elküldtem a feleségemért és a lányomért... - itt ismét megállt, nagyot sóhajtott, s szeme megtelt könnyel. – Aztán magával vitte a

lányomat. Ha nem adunk neki enni, vagy újabb támadás éri, Horane meghal.

– Ez egész más megvilágításba teszi a dolgot – mondta Phopal.

– A sárkányt nem támadhatjuk meg nyíltan! Biztosra kell mennünk – bólintott Sníger. Horban közben egy medált vett elő, s megmutatta a két kalandornak. Egy gyönyörű lányt ábrázolt, akin Phopal szeme egyből megakadt.

– Ó a lányom! Kérem önöket segítsenek, hogy megmenekülhessen!

– Egyelőre úgy kell tenni, mintha nem változott volna semmi. Pár napon belül megérkezik az atyám által küldött segélyszállítmány, vagy száz bivallyal. Néhány hét múlva pedig talán az a varázsló is ideér, aki elpusztíthatja ezt a sárkányt. Ha jól tudom Aldinnak hívják és ért az átváltoztatáshoz – mondta Phopal.

– Mi most elindulunk, hogy felderítsük a terepet. Ketten nem leszünk annyira feltűnőek, hogy észrevegyen minket – tette hozzá a londa.

– Köszönöm – bólintott a glaul. – Mindent megteszek, amit kérnek!

A barlang félhomályában egy apró termetű lény közelített a sárkányhoz. Nyugodt léptei elárulták, hogy egyáltalán nem fél. Arxas a földön feküdt. Nem messze tőle egy lány pihent az egyik szikla tetején. Olyan helyen, ahonnan nem tudott volna segítség nélkül lemászni. Tűzokádó felnyitotta emberfejnyi szemét, majd horkantott egyet az idegen merészségét látva. Orrából gőz tört elő, ahogy megmozdította tűzmirigyeit is, hogy halálra pörkölje az arcátlan behatolót. A törpe azonban még csak meg sem torpant. Töretlen lendülettel lépett előre, majd mikor a sárkány már tisztán láthatta, megállt, s fenyegetően felemelte a kezét. Arxas szájából elemésztő tűz tört elő, mely normális esetben megspórolt volna mindenféle hamvasztási eljárást egy halandónak, ám a törpe csak megcsóválta a fejét.

– Ezzel nem mész semmire! – hangja mély volt, s fenyegető. A sárkány ösztönösen megérezte, hogy nagy hatalma van. Feltápáskodott, hogy ha kell, testi erejét vesse latba. – Nem szívesen avatkozok bele ebbe az ügybe, de azt hiszem túllépted az etika határait! – folytatta a törpe.

– Miről beszélsz? – dörögte a sárkány.

– A családod nem örül annak, amit csinálsz. Azzal, hogy magadra haragítod az embereket, a családodnak is kárt okozol. Belegondoltál abba, hogy mi lesz, ha Paldin lakói hadat üzennek Tűzföld népének?

– Az emberek hitványak és ostobák! Kiszolgálják engem, s én uralkodni fogok rajtuk! – dörögte Arxas. – A családom büszke lehet! Ha kell elpusztítom az egész birodalmat!

– Velem is szembe mernél szállni? – kérdezte a törpe kihívóan.

– Ki vagy te? – dühöregte Arxas, s ismét gőzt fűjt az orrán.

Az apró emberke először nem szólt egy szót sem, csupán mélyen a sárkány szemébe nézett. Aztán mégis megszólalt. Hangja alig hallható volt, de törként hasított a levegőbe.

– Három napot kapsz, hogy elengedd a lányt, s visszatérj atyádhoz! Utána megtudod, hogy ki vagyok, de akkor már késő lesz! – ezzel befejezettnek tekintette a mondandóját, s a sárkány csodálkozó szemei láttára nyomtalanul eltűnt. A barlangra csönd telepedett, aztán egy szemrehányó női hang szólalt meg.

– Én a helyedben hallgatnék rá! Jobban tennéd, ha elengednél! – Arxas fűjt egy kisebb gőzfelhőt, s mintha mi sem történt volna, visszafeküdt. Nem félt a varázslótól, a lány szenvedése pedig egyáltalán nem érdekelte. A sárkányok nem ismerik a félelmet, Arxas pedig még nem találkozott a szenvedéssel. Mindez szörnyű keverékként gomolygott egyre gonoszabb lelkében.

Nem messze a barlang bejáratától két férfi bujkált a fák között.

– Nem egy kellemes hely! – jegyezte meg Sníger.

– Talán jobb, ha ma még nem megyünk be – mondta Phopal.

– Arra valóban semmi szükség nincs. Úgy kell intéznünk a gyilkossági kísérletet, mintha véletlen lenne! – A londa jelentőségteljesen nézett fel a barlang fölött levő hatalmas sziklára.

– Gondolod, hogy elég nagy? – kérdezte Phopal.

– Nem láttam még élő sárkányt, de nem hinném, hogy ez ne terítene le.

– És hogy mozdítjuk meg?

– Nem az a gond. Erre van egy bevált londa módszer! Lídiumban a bányászok rendszeresen használják a robbanó port. Inkább az a gond, hogy a sárkány a falu népére gyanakodna. Másra kell terelni a gyanút!

– A Danadorban a két fekete sárkányt kivéve nem élnek értelmes lények!

– És a kuszonok?

– Azok nem értelmesek.

– Értelmesebbek, mint más közönséges állat. S a sárkány ugyan honnan tudná, hogy a kuszonok nem értenek a sziklamozgatáshoz. Nézz körül! Itt nagy csata dúlt a kuszonok és a sárkány között! Mindenfelé ott vannak a kitin maradványok.

– És honnan szerzünk egy készséges kuszont, aki felrobbantja nekünk a sziklát?

– Kuszont szerezni valószínűleg könnyebb, mint egy sárkányt legyőzni.

- Elég, ha idecsalogatjuk őket!
- Nem hangzik túl jól, de próbáljuk meg! – egyezett bele a herceg.

Bizony nem volt könnyű dolog jól időzíteni, hiszen a sárkány hajnalban kelt útra, s a kuszonokat is akkorra kellett odacsalogatni. Persze az első feladat a kuszonok felderítése volt, bár az itt a Danadorban nem is volt olyan nehéz, hiszen kuszon telepek lépten-nyomon előfordultak. Nem messze a sárkány barlangjától Sníger fel is fedezett egy ürülékkel alaposan megjelzett üreget, mely minden bizonnyal kuszonok lakhelye volt. Az ürülék viszonylag frissnek látszott, s a nyílás előtt letaposott növényzet is arról árulkodott, hogy valamilyen állat gyakran használja ezt a helyet. A kuszonok leginkább éjszaka, sötétedés után bújtak elő, s nappal inkább elrejtőztek, mert tartottak a magasban keringő sárkányoktól.

- És hogyan fogjuk odacsalni őket, pont akkor? – kérdezte Phopal.
- Van egy növény, amire ezek a rovarok begerjednek – mondta a londa
- olyan alkaloidot tartalmaz, melynek illata megtévesztésig hasonlít a kuszonok párzási feromonjához.
- Ebből nem sokat értettem, de jól hangzik – bólintott a herceg belegezően, s most a londára bízta a dolgot. Ő valahogy már elvesztette a fonalat.
- A növény nedvét hajnalban kiöntjük arra a sziklára, amin a robbanóanyag lesz, s a kuszonok erre odasereglenek. Amikor megjelenik a sárkány, akkor mi egy égő nyílvezzővel beindítjuk a reakciót.
- Zseniális! – vigyorodott el Phopal. Nemhiába tömik a fejeteiket ott Londonban!

Sníger erre nem válaszolt semmit, csak halványan elmosolyodott. Aztán nekiláttak az előkészítésnek. Begyűjtötték a szükséges hozzávalókat, s előkészítették a csapdát. Másnap pedig már korán kimentek a helyszínre, mielőtt még a nap felkelt volna. Az erdő visszhangzott a madarak vidám nótájától, s ez bizakodással töltötte el a két merész vállalkozót. Először felmásztak a sziklára, s a londa meggyújtotta az általa Humulusz kuszonusznak becézett növényből készült halmot. Ezután kibiztosította gyújtószerkezetet, melyet a rejtkehelyükről kilőtt nyíllal fognak beindítani, s sietve szaladtak sziklarejtejük biztonságos bástyája mögé. A hajnali szellő gyorsan szétfújta a kesernyés füstöt a környéken, s hamarosan olyan mozgolódás támadt, amilyenre a két kalandor nem is számított.

- Mennyien vannak ezek? Szörnyülködött Phopal.

– Ahogy elnézem, jóval többen, mint mi! – mondta Sníger, s aggódó pillantásokat vetett a hegyoldalt fekete tömegben ellepő kuszonsereregére. Olyan sokan voltak hogy erősen zavarták a kilátást a gyújtószerkezet felé, s ráadásul a két leskelődőt is könnyen felfedezhették, hiszen minden irányból jöttek. Ekkor enyhén megrezdült a föld. Sníger egyetértően bólintott a hercegnek. Most minden azon múltott, hogy jól időzítene-e. Az nem volt kétséges, hogyha a jókora szikla meglódul, még a sárkányból is lepényt csinál. Kérdés, hogy telibe találja-e. Az újabb rezgések elárulták, hogy a sárkány közeledik a barlang kijárata felé. A londa gondosan megcélozta hát a gyújtószerszámot, de erre ekkor már nem volt szükség. A kuszonok a nagy tülekedésben elintézték ezt is. A szerkezet sisteregni kezdett, majd nagy füstöt hányt, s végül jókora robbanás rázta meg a vidéket.

Tűzokádó Arxas kényelmesen cammogott kifelé a barlangjából, s sok mindenre felkészült, csak arra nem, ami odakint fogadta. Először csak egy-két futkosó kuszont látott, majd ahogy kifelé haladt, egyre többet. Ez meglehetősen felbosszantotta, s mérgében a szokottnál gyorsabban hagyta el barlangját. A sárkányok földi mozgása elég esetlen, hiszen mellső végtagjaik alig-alig alkalmasak a földön való járásra, s emiatt Arxas sem szeretett volna a barlangban megküzdeni feltételezett támadóival. Mikor éppen elhagyta a barlangot, valami mennydörgésfélét hallott, bár nem számított esőre. Azt már jóval előbb jelezték volna különleges érzékei. Ahogy kisietett a szabadba, már tudta, hogy nem mennydörgést hallott. A magasból záporoztak alá a sziklák, s köztük tucatnyi kuszon próbált megkapaszkodni, s biztonságba jutni. Arxasnak még párat sikerült előre lépnie, mikor egy hatalmas kötömb a farára zuhant. Fájdalmas üvöltését lángcsóvák követték, s elkeseredett haragjában a körülötte potyogó óriási rovaroknak támadt. Aztán valami kesernyés szagot érzett, s egy jó csomó hamu ömlött rá, melyből a szemébe is jutott bőven. Így, ideiglenesen megvakulva még elkeseredettebb és dühösebb lett. Sikerült kiszabadítania sajtó farkát, s most tomboló dühvel hadonászott maga körül.

Mindennek talán lett volna eredménye, hiszen a kuszonok normális körülmények között elmenekültek volna a sárkány elől, ám az óriás hullőre hulló csábító hamunak nem bírtak ellenállni. Hím óriásrovarok százai vetették magukat a vonzó sárkányhímre, melynek illata most teljesen ellenállhatatlanná tette. Arxas szeme kezdett kitisztulni, s most meglepetten tapasztalta, hogy a tébolyodott kuszonok százai próbálnak rámászni, ám korántsem azért, hogy rágóikkal sebet ejtsenek rajta.

Teljesen úgy nézett ki, hogy ha nem szedi össze magát, nemi erőszak áldozata lesz, s ez végképp kihozta a sodrából. Szárnyaival csapkodva a magasba emelkedett, s a levegőben pörögve szórta le magáról kéretlen udvarlóit.

– Ez nem jött össze – foglalta egybe Sníger a tényeket.

– Most kellene bejutnunk, amíg nincs otthon a sárkány – mondta erre Phopal.

– Nem lenne szerencsés, ha elrabolnánk a bájos ifjú hölgyet, hiszen akkor haragjában a falura támadhatna!

– Ebben igazad van! – csüggedt el a herceg.

– De van egy másik ötletem! – mondta erre a londa, s elvigyorodott.

A londa második kísérlete kicsit veszélyesebbnek tűnt, mivel azzal az ötlettel állt elő, hogy mérgezzék meg a sárkányt. Ez egy embernél nem okozott volna ilyen gondot, ám a sárkány bőre vastag, s a mérgezett nyíl talán át sem ütné. Ha pedig az ételét mérgezik meg, s rosszul találják el az adagot, akkor a szörny könnyen a falu ellen fordulhat. Sníger azonban egy ügyes gondolattal hidalta át ezt a kérdést.

– Van egy mérég, ami két részből áll. Külön-külön egyik sem mérgező, de ha összekeverik őket, akkor a mérég halálos. Dögzsurló és keserűgyökér.

– Akkor már csak a dög reggelijét kell beadagolni, s Horane-t végre kiszabadíthatjuk! Minden perc szörnyű lehet, amit odabent kell eltöltenie.

Így Phopal herceg, s Sníger maga gondoskodott a sárkány másnapi reggelijéről. A hízott bivalyt jól belakatták keserűgyökérrel, majd kikötötték arra a helyre, ahol a sárkány a reggelijét szokta elkölteni. Ám a hercegnek olyannyira fejébe szálltak Horane-nal kapcsolatos elképzelései, hogy mindenáron a barlangnál akart lenni, amikor a bestia távozik, s pár szót akart váltani a glaulával.

Mint kiderült, ez nem csak azért volt veszélyes vállalkozás, mert maga a sárkány ott volt, hanem azért is, mert a felajzott hím kuszonok sehogy sem akartak elmenni a környékről. Ez valószínűleg a tűzokádót is idegesíthette, mert az időről időre megjelenő “udvarlókat” csak úgy tudta meggyőzni arról, hogy ő nem kuszon menyecske, hogy eltette őket láb alól. Tűzmirigye már estére kiapadt, s reggelre sokkal fáradtabb volt, mivel szemhunyásnyit sem hagyták aludni. Emellett az emberi nőszemély, aki fáklyafény mellett tengődött szerénynek is alig nevezhető szállásán, állandóan sikoltozott a kuszonok érkezésekor.

Azon maga Arxas is meglepődött, hogy a Horane nevezetű emberi lény egy fáklyával képes volt egy kuszon leteríteni, s ezt egy nap alatt többször megismételni. Kezdte csodálattal eltölteni ennek a fajnak az ereje, s már-már tisztelettel szemlélte, ahogy az apró emberke elbánt a vele egynagyságú ízeltlábúakkal.

Így hát reggel, mikor a vörös sárkány végre elhagyta fészket, s maga után húzta a vastag feromoncsíkot, észre sem vette azt a szöke férfit, aki megbújt a barlangnyílás közelében levő fák között.

Phopal megvárta, míg a hatalmas hullőtest eltűnik a látótávolságból, s futva indult el a barlang felé. Tudta, hogy nincs sok ideje. Meggyújtotta a kezében levő fáklyát, s miközben néhány megvadult hím kuszon elrobogott mellette, követve a sárkányt, ő a barlangba rohant, ahogy a lába bírta.

A járat nem volt hosszú, viszont annál nagyobb. Phopal gyorsan eljutott a csarnokba, melyet a fáklya fénye már alig világított meg. Az egyik sziklapárkányon fényt látott, s lassan megindult arrafelé. Egy kedves, de némileg megtört és fáradt hang szólalt meg:

– Ki van ott? – a halk szavak hallatán a herceg szíve vad kalapálásba kezdett, s jobban lázba jött, mintha a sárkány közeledett volna. Nem a félelemtől, hanem az örömtől.

– Én Opal vagyok! – mondta Phopal, mert nem akarta felfedni magát a glaula előtt. Hangja némileg visszhangzott a barlangban. – Azért jöttem, hogy megmentselek!

– Épp jókor jöttél, mert a sárkány reggelizik – hallatszott Horane válasza. Phopal közelebb ment, s a fáklya fényénél szemügyre vette a meredek sziklafalat. – Hogy fogsz innen levinni? – a lány lehasalt a fal pereméhez, s lenézett a mélybe, ahol a férfi állt. Phopal csak a fejének halvány körvonalait láthatta.

-A sárkányt holnap reggel megöljük – mondta a herceg. – Akkor hozok eszközöket, hogy feljuthassunk hozzád. Kibírod még addig?

– Remélem – válaszolta Horane. – Nagyon éhes és szomjas vagyok. – Phopal ugyan erre az eshetőségre nem készült fel, s nem hozott magával semmi ennivalót, viszont nála volt a kulacsa. Az idő vészesen pergett, s tudta, hogy már nincs sok ideje. Letette a fáklyát a földre, s megcélózta a szikla peremét, ahova a fény már alig-alig jutott el.

– Sajnos más nincs nálam, de holnap reggel hozok mindent! Most mennem kell, mert a sárkány rögtön itt lesz! Holnap találkozunk!

– Remélem – suttogta a glaula ismét. Megkereste a feldobott kulacsot, s mohón kiitta a tartalmát. Aztán nekivetette a hátát a hideg kőnek. A sok csatározás teljesen kimerítette.

Phopal futva tért vissza az erdő fái közé, ám a sárkány még nem érkezett vissza. Ezen csodálkozott egy kicsit, s percek múlva, mikor még mindig nem történt semmi, kezdett türelmetlen lenni. Egy bivaly elfogyasztása nem telhet ennyi időbe. Lassan mozogva, s közben folyton az eget kémelve elindult a falu irányába az erdő fái között. Már jókora utat megtett, mikor végre meglátta, amit várt.

Arxas ugyanis tett egy rövid kitérőt a legközelebb levő tó felé, ahol megpróbálta lemosni magáról a kuszonokat csábító keveréket. Igen unta már ezeket a kiállhatatlan udvarlókat. Phopal ugyan mit sem tudott erről, de ez volt a késés valódi magyarázata.

Sníger a fogadóban várta a herceget, s örömmel látta, hogy nincs semmi baja. Phopálnak nem esett túl jól a reggeli, hiszen arra gondolt, hogy a lány eközben a barlangban éhezik. Míg legyűrt pár falatot a torkán, részletesen beszámolt a londának mindenről, ami történt.

– Mégis csak jó lett volna, ha a banyec velünk jön. Sokkal könnyebb lenne leszedni a glaulát a magasból.

– Egy kötelet könnyen feljuttatunk neki, amin le tud mászni – mondta Phopal.

– És gondolod, hogy kimerülten könnyedén lelibben majd a kötélén – csóválta meg a fejét Sníger. – Az a lány már ki tudja mióta nem evett egy rendeset.

– Akkor felmászok hozzá és a hátamon hozom le – kontrázott vissza Phopal, s látszott rajta, hogy komolyan is gondolja. – Most inkább a mérge bejuttatására kellene gondolnunk. – s már állt is fel az asztal mellől.

– Hé! Alig ettél valamit! – szólt rá Sníger, de a herceg nem törődött vele. Az istállók felé vették az irányt, amit kifejezetten azoknak az állatoknak építettek, melyeket a sárkánynak szántak táplálékkul. Főleg tehének és bivalyok voltak itt. Vagy két tucat állat sorakozott megkötvé egymás mellett. Két legény gondoskodott róluk. Az istállófiúk már megismerték a jövevényeket, s halkán összesűgtak a hátuk mögött. A két férfi a legszélő tehénhez lépett.

– Ez lesz az! – mondta Sníger, s elővette a zsákját. A dögzsurló növényköteget húzta elő, s lassan az állat elé tartotta. A tehén megszagolta, s finnyásan fordult el. – Nemde ez azok közé tartozik, amik a királyi várból származnak.

– Pedig muszáj lesz megtönnünk!

– Próbáljunk meg egy bivalyt. Azok jóval igénytelenebbek – a hat tehén mellett sorakoztak lustán a bivalyok. A többségük a földön feküdt és kérődzött. Már az első állat készségesen elfogadta a növényt, bár ezzel a

saját végrendeletét írta alá. Sníger odahívta az istállófiúkat, s megbízta őket, hogy ennek az állatnak ezen a napon csak ebből a növényből adjanak enni.

– Holnapra annyi alkaloid lesz a vérében, hogy biztos a hatás.

– Ha nem működik, akkor nem késlekedek tovább. A glaulát holnap ki kell szabadítani! – mondta a herceg.

– Ne légy türelmetlen! – figyelmeztette a londa. – Ha elkapkodjuk, az könnyen mindkettőtök életébe kerülhet, de még a falusiak is kárát láthatják!

Phopal mérgesen lehajtotta a fejét. Egy darabig szótlánul bámult maga elé. Szemmel láthatóan megviselte a reggeli találkozás. Boldog és szomorú volt egyszerre. Sníger látta, hogy mi megy végbe a férfiban, s megpróbálta kizökkenteni apátiájából.

– Láttad már egyáltalán azt a lányt?

– Csak a képet – mondta a herceg. – De te nem hallottad a hangját! Lány volt, mint a szellő és csengő, mint a harang.

– Barátom, te menthetetlenül szerelmes vagy – jegyezte meg a londa. – Jobb lenne, ha távol tartanálak ettől az ügytől, mielőtt valami örültséget csinálsz! Ha jól sejtem, képes lennél mindent feláldozni, hogy megmentsd a lányt.

– Igazad lehet – mondta a herceg. – Ám jobb szeretném, ha nem árulnátok el neki, hogy én vagyok a herceg. Úgy mutatkoztam be neki, mint Opal, a kalandor.

– Aha – foglalta össze tömören a gondolatait Sníger, de aztán nem szólalt meg többet. Némán hagyták el az istállót.

Bár a fogadóban az éjszaka nyugodtan telt el, az istállóban annál kevésbé. Egy zsákmányra éhes kuszonnak sikerült valahogy bejutnia az épületbe, s ettől az állatok teljesen megvadultak. A bivalyok, melyek egyébként is híresek voltak nagy testi erejükéről, most elszakították gyenge köteleiket, s kitörték a kaput. Az istállófiúknak reggelig is eltartott, míg összeszedték őket. Egyik-másik állatot legelészve találták meg a falu közelében reggel, s ez bizony most nem volt szerencsés dolog. A kuszon ugyan a falusiak elkergették – jóllehet az egyik ízelt lábát a faluban hagyta. - Az egyik bivalyt mégis megdögölve találták meg reggel, éppen egy keserűgyökér mező kellős közepén. A két istállófiú ennek az egynek kivételével visszavezette az állatokat az istállóba. Ez egyik-másiknál nagyobb nehézséget okozott, hiszen több bivaly nem akart visszatérni az éjszakai riadalom helyszínére, s ezért csak nagyobb emberi összefogás árán tudták betuszkolni őket.

Mire Sníger és Phopal az istállóhoz mentek a nap első ívének közepén, az istállóban már nagyjából rend honolt. A két fiú éppen nem volt sehol (éppen azon fáradoztak, hogy eltussolják az éjszakai dolgot), de a bivalyt megtalálták ott, ahol előző nap hagyták. (Jóllehet ez már nem ugyanaz az állat volt, de erről ők nem tudhattak.) A két állatgondozó pedig mit sem sejtett az előző napi takarmány különös jelentőségéről.

A két kalandozó kivitte az állatot a Sárkány dombra – ez a név véglegesen ráragadt arra a helyre – s elrejtőzve várták a bestia megjelenését. Arxas a szokott időben meg is jelent, s pillanatok alatt eltűntette reggelijét. Elégedetten fújt egy kis gőzfelhőt, majd lábaira emelkedve meglendítette szárnyait, s a magasba emelkedett. A két kalandor elégedetten mászott elő rejték helyéről, s a sárkány nyomába szegődött.

– Mire odaérünk, már hatnia kell a méregnek. A dögzsurló és a keserűgyökér keveréke nagyon jól működik. - Phopal türelmetlenül előre sietett, s a londa alig-alig ért a nyomába.

Arxas elégedetten terült el a barlang aljában. Összecukta szárnyait, s behunyta a szemét. Horane félve kúszott a sziklaszirt peremére, s fáklyája halvány fényénél reménykedve nézett körül. A barlang bejárata felől halványan derengett csak be a kinti fény, mely nap, mint nap reménnyel töltötte el a glaulát. Aztán arra a merész férfira gondolt, aki előző nap reményt öntött belé. Ez a sárkány már három napja nem adott neki enni, s bármennyire edzett is volt, úgy érezte, már nem bírja sokáig. Az éhség olyan erővel gyötörte, hogy már-már a sárkánytól való félelméről is megfeledkezett. Mielőtt azonban szemrehányó szavakkal illethette volna a sárkányt, egy apró villanás vonta magára a tekintetét.

Arxas előtt egy törpe jelent meg a földön. A sárkány figyelmét persze nem kerülte el a varázstudó megjelenése, s mérgesen horkantott egyet, miközben felemelte a fejét és némi gőzt fújt ki az orrán. Már éppen tüzet akart fűjni, mikor meglepetten ismerte fel azt a törpe varázslót, aki pár nappal azelőtt meglátogatta.

– Mit akarsz már megint? – förmedt rá a szakállas lényre, s szárnyait támadó helyzetbe készítette.

– Az időd lejárt, s az én hatalmam messze nagyobb a tiédnél. Előbb voltam ezen a bolygón, mint a szüleid, akiket többet nem láthatsz viszont! – hangja fenyegetővé és félelmetessé vált. Horane tisztán hallotta minden szavát a sziklapárkányról. Aztán a törpe felemelte a kezét, egy körkörös mozdulatot írt le a levegőben, s miközben a

hatalmas testű sárkány támadásba lendült, borzalmas reccsenés hallatszott.

Arxas lendülete megtört a levegőben, villogó szemeinek fénye hirtelen elhalványult, s egy utolsó hördüléssel élettelenül terült el a hideg kövön. Horane-t olyan megkönnyebbülés fogta el, hogy már nem tudta visszatartani feltörő zokogását, ami furcsamódon nevetéssel keveredett. Egy fényvillanás után a törpe mellette jelent meg a sziklán.

– Nyugodj meg! Hamarosan a megmentőid is itt lesznek! – fordult kedvesen a lányhoz. – Idd meg ezt, s ettől majd erőre kapsz! – Egy kis üvegcsét tartott a kezében, melyben valamilyen sárgás folyadék volt. A glaula csodálkozva nézett rá:

– Ki vagy te?

– Mit számít az? Úgysem emlékszel majd rá! Én vagyok, aki már nem vagyok – arcán halvány mosoly futott át. – Ha nem vagy, nincsenek ellenségeid sem, vagy ha vannak is, nem számítanak rád! De fő, hogy megszabadultunk ettől a sárkánytól. Ha nem tévedek Tűzföld népe ezek után jóval óvatosabb lesz. A sárkányok kora még csak ezután fog következni. De szükség is lesz rájuk... - ekkor ismét elmosolyodott. – Na de miket is beszélek. Idd meg gyorsan az innivalót, mert mindjárt itt vannak a megmentőid!

– Hát nem te mentettél meg? – kérdezte Horane miután kiitta az üvegse tartalmát. Az ital édes volt és keserű egyszerre. Szemei egy pillanat alatt elnehezedtek, s bár akart még kérdezni valamit, már nem is emlékezett rá, hogy mi volt az.

A törpe karjaiba vette a lányt, testük felizzott, s a következő pillanatban a barlang alján jelentek meg, közvetlenül a sárkány mellett. A glaulát lefektette a sárkány vastag bőrszárnyára, s Arxas kapunyi szájához lépett. Egy apró mozdulatától kitarult a hatalmas száj, s a törpe most megragadta az egyik fogat. Ahhoz, hogy kihúzhassa, mágiára is szüksége volt, de aztán büszkén tartotta a kezében a kar nagyságú hegyes "fegyvert".

– Ezt magammal viszem emlékebe. Egy igazi sárkányfog, hogy emlékeztessen erre az esetre. - Aztán felizzott a teste, s nyomtalanul eltűnt. Arxas élettelen szája egy csattanással bezárult, s a barlang nyílásánál ekkor jelent meg a két kalandor. Óvatosan lépkedtek befelé. Még fáklyát sem használtak, hogy ne keltsenek feltűnést.

– És ha még él? – kérdezte Sníger.

– Akkor levágom a fejét! – mondta idegesen Phopal, akinek szintén gombóc volt a torkában, még ha mindenre el is volt szánva. Volt már ilyen veszedelemben régebben is, bár ekkora szörnnyel sosem volt

dolga. Aztán meggyújtotta a kezében levő fáklyát, s behajította a barlangba, hogy ezzel kicsalogassa a sárkányt. Úgy tervezte, hogy ha a szörny még él, akkor még lesz idejük, hogy bemeneküljenek az erdőbe.

Mozdulatlanul álltak pár pillanatig. Még a levegőt is visszatartották, hogy a bestia minden mozdulatát, vagy közeledtét megérezzék, de nem történt semmi. Phopal minden félelmét legyőzve beljebb osont, szoroson a sziklafal mellett, kéznél tartva apjától örökölt hosszú kardját, bár jól tudta, hogy egy sárkány ellen ez mit sem ér.

Úgy érezték, órák telnek el ezzel a lassú lopózással, ám végül mégis ott álltak a sárkány élettelen teste előtt. A bestia véres nyelve kilógott a szájából, ahogy a két kalandor szerint végső haláltusájában elterült a földön.

– Hogy őszinte legyek, alig akarom elhinni – mondta Sníger. – Láttam ugyan macskát kinyúlni, miután megevett két ugyanígy mérgezett patkányt, de nem voltam biztos benne, hogy a sárkánynál is működni fog. Ezt haladéktalanul el kell mondanom a Londoniaknak⁴. – Aztán kissé sajnálkozva jegyezte meg: – Pedig még lett volna pár ötletem... – ám Phopal nem figyelt rá. Ő már Horane mellett térdelt.

– Hogy a csudába került ide? – kérdezte ámulva Sníger. – Ez teljesen rendellenes! Nem hinném, hogy a sárkány végső agóniájában meg akarta volna menteni. Él egyáltalán?

– Igen. – bólintott Phopal, s azon gondolkodott, hogy megcsókolja-e a lányt, vagy sem. Kezébe vette a hideg kezeket, s lassan megsimogatta a karcsú ujjakat. Hallotta, ahogy a levegő halkan jár ki-be a tüdejéből, s nem bírt elmozdulni a helyéről. A fáklya halvány fényében kivehető gyönyörű arc egészen lenyűgözte.

– Talán magához kellene téríteni! – próbálkozott Sníger.

– Vigyük ki a napfényre! – ocsúdott fel Phopal, s ölébe kapta a lányt. Horane a hirtelen mozdulattól magához tért. Kinyitotta a szemeit, s csodálkozva nézett a kalandorra.

– Opal? – kérdezte halkan.

– Most már biztonságban vagy – válaszolta a herceg, s a lány erre elmosolyodott.

– Köszönöm! – szemei mélyen a férfi szemeibe néztek, s Phopal mozdulatlanul állt, karjaiban a lánnyal, aki után a szíve dobogott. Nem tudta eldönteni, hogy letegye-e, vagy sem, s a glaula egyáltalán nem tiltakozott az ellen, hogy a karjaiban tartotta.

---

⁴ A londák központja Galiv Anenben (Lidium királysága)

Sníger végignézett rajtuk és elvigyorodott. Halkan mondta, hogy a párt ki ne zökkentse a pillanat varázsából:

– Ebből esküvő lesz, akárki megláthatja!

Horban glaul kastélya Rubron falva mellett terült el. Ez csak pár óráas járóföldre volt Gelintől, s mivel egy magasabb dombra épült, majdnem az egész glaulságot be lehetett innen látni. Már sötétedett, mikor az ünneplő társaság megérkezett, s Horban glaul boldogan ölelte keblére lányát. Horane ugyan kicsit soványabb és sápadtabb volt, mint mikor utoljára találkoztak, de különösebb változás szerencsére nem látszott rajta.

A glaul gazdag lakomával ajándékozta meg az érkezőket, s mindezt nem csak a két hős tiszteletére, hanem lányának hazatértére is rendezte. Az ünnepi lakoma nagy része, a sok fogáson kívül azzal telt el, hogy a londonak és a hercegnek – aki immár nem titkolhatta kilétét – Horane-nal együtt be kellett számolniuk az elmúlt napok történéseiről. Az ünnepi fogadás vidám hangulatban telt el, mintha semmilyen szörnyűség nem történt volna. A glaul olyannyira hálás volt a két hősnek, hogy egész este csak erről áradozott. Bár sokáig szabadkozott, hogy valójában nem tudja ezt mivel meghálálni – jóllehet neki is feltűnt, hogy a két fiatal egész este egymást bámulta – egyszer csak előrukkolt egy kis meglepetéssel.

Egy szolgál díszes dobozt hozott be. A doboz igencsak régi lehetett, mert a fa, bár szépen faragott volt, több helyen is igen fakónak látszott. Horban glaul nagy tisztelettel tette maga elé, s lassan, méltóságteljesen nyitotta ki. Egy ezüstösen fénylő kardot emelt ki két kézzel, melynek markolatában zölden izzó kő látszott.

– Ezt a kardot őseim hagyták rám. A családi legendák szerint még a Nagy Homály előtt készült, s olyan hőstettek fűződnek hozzá, melyekhez foghatót ma már ritkán hallani. Egyik őszám kapitányként szolgált Argon király seregében, aki Paldint alapította. Az ő birtokában volt ez az ereklye, de ő maga sem használta sosem! A mai nap méltó arra, hogy ez a kard előkerüljön, s új gazdát találjon magának. Fogadd el ezt a kardot nagyrabecsülésem és tiszteletem jeléül Phopal herceg. – Az ifjú nagy tisztelettel vette át a kardot és a hozzá tartozó díszes hüvelyt. Most, amikor a kard a kezében volt, ismét csodálkozva nézte a markolatát. A belefoglalt kő továbbra is izzott, s Horban glaul mosolyogva szólalt meg. – Ez a kard különös erővel bír, ám ennek az erőnek ma már nem vagyunk ismerői. A pengét hegyi tündér írással felirat díszíti: “Szétválasztom a jót és a rosszat”.

– Köszönöm e kardot. – mondta most némileg meghatottan a herceg. – Ilyen csodás fegyvert még nem tartottam a kezemben, s nem is sejtettem, hogy a birodalomban ilyen lehetséges. Ám minden jutalmat elhalványít előttem annak az öröme, hogy gyönyörű lányodat megmenthettük – Horane-ra nézett, aki ekkor enyhén elpirult. – És köszönettel tartozom újdonsült barátomnak is, kihez hasonlót hosszú kalandjaim során nem találtam. – Két kezében tartva a különös fegyvert, tisztelegő mozdulatot mutatott be a londa felé.

– Róla sem felejtkeztünk meg, s amit számára tartogatok, azt hiszem legalább olyan értékes, mint egy kard. – Egy szolga jött be ismét, aki egy hatalmas tekercset tartott a kezében. – Ez a térkép szintén a Nagy Homály előtt készült, legalábbis mindannyian így tudjuk. Számos másolatot készítettünk az idők során, hogy minél jobb állapotban megőrizzük, ám ez az eredeti. – Sníger szeme mohón csillant meg a tekercs láttán, s ha tehetne volna, ott helyben kiteríti a márványpadlóra és tanulmányozni kezdi. Nagy nehezen azonban erőt vett magán és mély tisztelettel vette át a térképet.

– Számomra a legnagyobb kincs a tudás, s még inkább az, ami a Homály előttről származik. – Sníger elhatározta, hogyha teheti eltölt itt egy-két napot, mielőtt visszatér Galiv Anenbe. Ha a glaulnak nagy hirtelenjében két tárgyat sikerült előhalásznia a Homály előttről, akkor lesz itt még sok más is. Phopalt ilyesmi most nem érdekelte. Csak az a kedves és meleg szempár kötötte le minden figyelmét.

Miután eltöltöttek egy hetet Horban glaul vendégeiként, s Phopal megkérte a glaula kezét, – amit azonmód meg is kapott - hintón tértek vissza a királyi várba. Sníger jóslata bevált. Nem telt bele két hét, s már meg is tartották az esküvőt. Ám a londa nem időzött tovább ezen a helyen. A térkép sok olyan dolgot mutatott neki, amit muszáj volt felkutatnia. Elbúcsúzott a boldog ifjú pártól, s elindult nyugat felé. A Nyugati pusztaság, s az azon túl levő szigetek még sok meglepetést tartogattak a számára.

Arxas legyőzéséről máig is sok mendemonda kering. A Vörös Rák fogadó neve ekkor változott Vörös Sárkányra, s Gelin falva amolyan átmeneti zárandokhely lett a kíváncsiskodóknak. Kingiz, a fogadós, kénytelen volt két új szárnyat építtetni a fogadó mellé, hogy kiszolgálhassa az átutazókat.

A sárkánytetemet ott hagyták, ahol volt. A kuszonok hamarosan csontig lerágták, s csak a vastag pikkelyeket hagyták meg. Egy dolgot

azonban máig sem tudtak megmagyarázni: hová tűnt Arxas egyik foga. Voltak később is olyanok, akik megpróbálták kiszedni egyet-egyét, ám ez szinte lehetetlen vállalkozásnak minősült. A fogak olyannyira bele voltak növe az állkapocsba, hogy senki sem bírta kiszedni őket. Ezért aztán legendák keltek szárnyra az elveszett sárkányfogról, melyek szövevényes módon összefonódtak azzal a karddal, melyet Horban glaul adott Phopalnak. Mármost a legenda szerint a sárkány fogát Phopal szedte ki azzal a csodálatos karddal, amit a glaultól kapott. A hercegnek azonban ez esze ágában sem volt. Akkoriban ugyanis egészen más dolgokkal volt elfoglalva.

Csak mi tudjuk, hogy mi az igazság. Vagy mégsem?

*“Az élménybeszámolók az igazságnak csak ködös képét adják.
Ha valamit tudni akarsz, azt neked kell megtapasztalnod!”*

IV. történet A DENEVÉRVADÁSZ

Ha éltek furcsa szerzetek a Sondor hegységben – márpedig éltek jó egy páran – akkor a farágó manók bizony közülük tartoztak. Persze éltek itt szürke yattok, krekkek, trollok, goblinok, hegyi tündérek, banyecek⁵, s más különös lények is, de mindegyik közül a farágók hasonlítottak a legkevésbé az emberekre. Bár ők maguk nyeneceknek hívnak minket.

A hodronok – ahogy a farágó manók magukat nevezték – úgy formálták maguk körül a környezetet, mint kevés más nép. Nem is kedvelték őket túlzottan semerre, bár a batmanókkal kifejezetten jóban voltak. A hodronok nem alkalmazkodtak Délvidék többi népéhez. Elzártan éltek furcsa – többnyire víz alatti – birodalmukban. Településeik folyónyi távolságra voltak egymástól, s amennyire csak idejük engedte, tartották is a kapcsolatot egymással.

Apró szőrös lények voltak, kicsi, fekete szemekkel, lapátszerű, úszóhártás kézzel, s vastag vízálló barna bundával. Rövid szőrös farkuk főleg a víz alatti kormányzást segítette. Ahol megjelentek, fogaikkal lerágták a fákat, s kidöntve ezeket vagy gátat építettek belőlük, vagy bútornak használták fel őket. Ezt a bútorgyártást igen mesteri fokon űzte minden hodron, s ez nagy kereskedelmet tett volna lehetővé Prasmadan törpéivel, Lídiium embereivel, vagy akár a Sondor tündéréivel, ám a hodronok nem foglalkoztak velük. Fizetőeszköznek sem a trinit tallért, hanem az úgynevezett fabatkát használták. Ez utóbbi minden esetben keményfából készült, s készítőjének bele kellett vésnie a készítés helyét, idejét, s valamilyen jellegzetes mintát, ami magára a készítőre utalt. Éppen ezért, mivel a fabatkakészítés a legnehezebb dolgok közé tartozott, a hodronok között is megvoltak a fabatkakészítők nagy mesterei. Ezek a lények ugyanis semmiféle szerszámot nem használtak (legalábbis ilyen célokra).

Vízalag településének a Kupac volt a központja. Esténként itt gyűltek össze a megfáradt hodronok. Maga a Kupac nem volt más, mint egy fából készült építmény azon a mesterséges tavon, amit az Alag folyónak ezen a részén készítettek. Ahogy minden épületet, ezt is csak a víz alól lehetett megközelíteni, legalábbis a farágók számára. Volt ugyanis egy bejárat a batmanóknak is. Ez a nyílás a Kupac tetején volt.

---

⁵ Az emberek nevezték így őket. A hegyi tündérek repülő manónak, a farágó manók batmanónak hívták őket.

A fénylő keményfából készült Kupacban ma este is díszes társaság gyűlt össze. Nyálkás Zsombék, aki a Kupacot vezette, most nagy igyekezettel szolgálta fel a különféle turmixokat. Vízalagban leginkább az ikrás halpikkelyturmixot kedvelték szálkás feltéttel, s erre a jó hangulat kedvéért erjesztett vizililomból készített főzetet, az úgynevezett larinkát kortyolgatták. Az itt levő batmanók ódzkodtak ugyan a turmixoktól, ám a larinkát igen kedvelték, s mivel csak fabatkával kellett fizetni, rendszeresen el is látogattak a Kupacba.

– Nem tetszik nekem a trollok mozgolódása – mondta az egyik batmanó, akit Varfognak hívtak⁶. A körülötte ücsörgő hodronok figyelmesen hallgatták. Hínáros Csetkása, aki köztiszteletnek örvendő farágó volt, s bizony megélt már jó néhány telet, egyetértően bólogatott:

– A Vízváriak azt rebesgetik, hogy maga a Fekete Erő⁷ járt náluk.

– Az igaz lehet – mondta a szárnyas lény. – Bár magam nem láttam semmit, én is hallottam, hogy járt valaki náluk, s azért bolydultak fel ennyire.

– Még szerencse, hogy a trollok nem szeretik a vizet – vetette közbe Sásos Békaszőlő, aki a legfiatalabb volt itt a maga húsz évével. Egy nagy fapofa siklóturmixot szorongatott a kezében, s csillogó szemekkel hallgatta az öregek beszédjét.

– Én láttam már trollt a vízben – vetett ellen Csetkása. – Nem is messze innen, fent a Suhogónál.

– És mit csinált ott? – kérdezte kételkedve Pikkelyes Zöldmoszat, aki nem véletlenül kapta a nevét, hiszen csimbókokban állt a szőre.

– Pont te kérdezed Moszat? Hiszen te magad mondtad nemrég, hogy olyan szaga van a víznek, mintha trollok fürödtek volna benne!

– Na de arról kiderült, hogy csak a Mocsáros gyerek áztatott dögvirágot a vízbe. – Ezen aztán jót derült a társaság, mert mindenki tudta, hogy egész Vízalag több napig bűdös volt attól a növénytől.

Ekkor érkezett egy batmanó a felső nyíláson keresztül, s már az érkezésével magára vonta mindenkinek a figyelmét, akik a Kupacban összegyűltek. Ő is egy Varfog volt.

– Trollok vannak a Köves réten – mondta kurtán, s már röppent is fel, hogy távozzon. Aztán egy pillanat múlva mégis leszállt, s egy fabatkáért leöntött a torkán egy fapofára való larinkát, hogy azután újult erővel röppenessen a magasba.

---

⁶ A banyeczek nevei igen komplikált módon öröklődtek. Ld. : függelék.

⁷ A Nhuúl (Morx Xandrum) nevű Mágus hodron neve.

Pár perc múlva a Kupac majdnem teljesen kiürült. Csak az öreg Hínáros Csetkása maradt Nyálkás Zsombék társaságában. Az idős hodron lassan kortyolgatta halpikkelyturmixát, s bölcsen megjegyezte: – Lassan járj, tovább élsz!

A Köves rét nem messze, északra terült el Vízalagtól. Mivel ez már javában hodron vidék volt, természetesnek tűnt, hogy a faragók kivonulnak megvédeni területüket. Ám a manóknak ez esze ágában sem volt. Egyáltalán nem óhajtottak hadba szállni a trollokkal, hanem arra voltak kíváncsiak, hogy a nagytestű lények kinek a csapdáiba fognak belesétálni. Egyszóval úgy nézett ki a dolog, mintha a faragók egy esti előadás megtekintésére jöttek volna elő, s akárki lesz is a szerencsés csapdaállító, mindenképpen jól fognak szórakozni.

Bár a legtöbb környező nép tisztában volt vele, hogy a hodronokat messziről el kell kerülni, hiszen a vízi településeknek még a környéke is életveszélyes volt, a trollok sokszor nem foglalkoztak ezzel. A csapdáiban ugyan leggyakrabban állatok veszttek el, de az értelmes lények közül első helyen a trollok álltak.

A batmanó látszólag nem volt jól értesülve, ugyanis a trollok még nem voltak a Köves réten. Ez azonban nem törte le a hodronokat, hiszen másik manók – Varfog és Banfog családja tagjai – megerősítették a hírt, hogy a tisztás felé trollok közelednek észak felől. Így hát a faragók kényelmesen elhelyezkedhettek. A legtöbben a családjukat is kivezényelték a nagy látványosságra, mások pedig némi tülekedés árán tudták csak megszerezni a legjobb helyeket. Maga a tisztás valóban elég köves volt, legalábbis a déli részén sok kőszikla emelkedett ki a fű közül. Ezeken a sziklákon telepedtek le most a különféle hodroncsaládok. Vízalagban a legtöbben a Hínáros, Sásos, Zsombékos, Kákás és Mocsaras családba valók voltak, de sokan laktak itt azok közül, akik a régi Öntésből származtak, mások pedig egyszerűen Vízvárból, vagy a nyugat felé eső Iszaposból költöztek ide.

A trollok éjszakai lények voltak, legalábbis csak akkor mutattak aktivitást. Nem annyira azért, mert kitűnő volt a látásuk, – ez a vád egyáltalán nem érthette őket, különösen nem sötétben – hanem inkább azért, mert nem kedvelték a fényt és a nyilvánosságot. Négy nagytestű behemót jelent meg a tisztás északi részén, ahol magas, girbe-gurba törzsű bükkfák emelkedtek ki a sziklás törmelék közül. Innen északra sűrű hegyvidéki erdő volt, melyen keresztül egy kisebb troll kompánia tört utat magának. A hold gyenge fényében sem volt nehéz kivenni,

hogy kettesével cipelnek valami nagy ládaféléket, s morgolódva baktatnak dél felé a tisztáson át vezető keskeny ösvényen.

A hodronok most nagy izgalommal lesték a közeledőket, de eszük ágában sem volt elrejtőzni. Azon izgultak, hogy vajon kinek a csapdájába esnek bele a trollok. Erre nem is kellett sokat várniuk, mivel az első troll alatt hirtelen beszakadt a talaj, majd egy nagy ordítás után a szörny vérző hátsó fertállal mászott elő a hatalmas gödörből. Persze a lábát, amit cipeltek, leejtették közben. A hodronokat még ekkor sem vették észre, pedig az apró farágók elismerően konstatálták, hogy a csapda hatékony volt, s Kákás Harcsafő csapdája jól működött.

– Mi fene ez? – mordult fel a másodikként haladó troll.

– Hodron ás üreg – dörzsölgette a fenekét az áldozat, aki úgy látszik valamivel értelmesebb volt. – Jó lesz vigyázás! - Most helyet cseréltek hát, s amelyik másodiknak haladt, az ment előre. Az óvatosság jelen esetben azt jelentette, hogy némileg lassabban haladtak tovább. A következő lépésnél azonban ismét megmozdult a föld, s két jókora farönk emelkedett ki a földből a troll lépése nyomán. Ez a két rönk úgy vágta orrba a trollt, hogy az fájdalmában ismét elejtette a lábát, ami most a mögötte álló lábára esett.

A hodronok között elismerő moraj futott végig, de nem akartak túl hangosan éljenezni, nehogy elrontsák az egyre élvezetesebbnek tűnő előadást. A hátul levő két troll közül az egyik mérgesen kiáltott előre.

– Zrr Maz néz lába elé! Előre megy! – ezzel fogta magát, s társával együtt előre indult. Alig lépett azonban kettőt, hogy megkerülje társait, kicsúszott alóla a lába, s úgy vágódott hanyatt, hogy a láda nagyot recsenve hullott a földre. (Halk éljenzés a farágók soraiban)

-Krr Gaz néz lába alá, he! – vágott vissza a fájós orrú, aki közben feltápáskodott, s szemtanúja volt társa esésének. – Jobb választ másik út – mondta, s kérdően nézett társaira. A hodronok megállapították, hogy ez lehet a legértelmesebb a négy közül.

– Prr Boz megpróbál – jött most előre a hátul álló, aki már kifejezetten óvatosan haladt. Megvárta, míg a társa feláll, majd lassan, lépésenként próbált előrejutni. Ez sem segített azonban rajtuk, mert a következő csapda úgy volt megszerkesztve, hogy csak akkor kezdjen működni, ha már átmentek rajta. A föld alá épített emelő szerkezetek sokasága léphetett működésbe, mert minden oldalon megnyílt a talaj, s fej nagyságú kövek lökődtek ki, melyek nem kímélték a troll fejét, hasát, s a lábát sem. Az egyik kő úgy találta kupán a behemótot, hogy a lény kábán terült el a földön. A nagy fadoboz ismét recsent egyet, s a hodronok is jól látták, amint apró szárnyas lények röppentek ki belőle.

– Denevérek – jegyezte meg halkan az egyik batmanó, aki szintén nagy élvezettel vett részt a látványosságban, s némileg jobb volt a látása – ha ezt egyáltalán látásnak lehet nevezni – mint a hodronoknak.

Úgy látszik a trollok is észrevették, hogy baj történt, mert bár ormótlanok és némileg ostobák voltak, most gyorsan összeszedték magukat, s az ép lábát megragadva visszafelé igyekeztek az erdőbe. Így sem sikerült elkerülniük egy újabb csapdát, amitől apró farudak csapódtak a lábuk felé, s kis híján sípcsonttörést is szenvedtek.

Ahogy a trollok elcsendesedtek, úgy nőtt a hodronok zaja a mezőn. A Kákás, Hínáros és Mocsaras családok elégedetten konstatálhatták csapdaik sikerességét, míg a többi család némileg csalódottan távozhatott. Erre azonban nem volt semmi okuk, hiszen két hónapja nem volt ilyen remek szórakozásban részük. A legutóbbi hasonló esetben is trollok voltak az áldozatok, ám akkor nem lehetett ilyen jól látni, mert felhők takarták el a holdat.

A legtöbben ugyan innen egyből hazatértek, mások viszont a Kupacba mentek, hogy larinkával és turmixokkal öblítsék le az izgalmakat. Senki sem gondolta azonban, hogy milyen sötét események kezdete lesz mindez, s hogy az elszabadult denevérek mennyi bajt hoznak még a fejükre.

Kákás Nyílfű agglegényként “tengette” életét egyszerű vízalagi otthonában. Igaz, hogy még fiatal volt, s alig töltötte be harmincötödik születésapját, ám a gyógyítások és sebek kezelésében már most nagy jártasságot szerzett. Persze ezt nem magának, hanem őszülő bundájú nagyapjának, Kákás Zsurlónak köszönhette, aki a hodron település gyógyítója volt.

Nyílfű ezen a reggelen is sebesen úszott nagyapja hodronlakja felé. A víz lassú sodrásával szemben volt kénytelen közlekedni, mert Zsurló otthona feljebb volt, egészen ott, ahol az Alag folyó (mások szerint patak) kiszélesedett, s ahol maga a település kezdődött.

Útközben elsiklott egy szemrevaló hodronlány mellett, akit Hínáros Tündérrózsának hívtak. Gyakran találkozott már vele, s most két kezének összecsapásával üdvözölte. A lány kedvesen visszamosolygott, miközben elővillantotta bájos metszőfogait, s ő is tapssal köszönt Nyílfűnek. Aztán minden további beszéd nélkül tovább siklottak, de az ifjú hodron még visszafordult úszás közben, s sikerült még egyszer elkapnia a lány tekintetét. Ettől aztán igen jó kedve lett, s leírt néhány bukfencet a vízben, majd elhatározta, hogy alkalomadtán látogatást fog tenni Hínároséknál.

Zsurló nagypapa örömmel fogadta. Az idős hodron lakása szélesebb volt a megszokottnál, s a helyi szokásoktól eltérően felül is volt bejárata. Ezt azonban senki sem róhatta fel neki, hiszen sokszor előfordult, hogy a beteget, vagy a sebesültet könnyebb volt felülről bejuttatni a “rendelőbe”, mint a víz alatti csapóajtón át.

Maga a hodronlak igen jó ízléssel volt berendezve. A boltívszerűen kifeszített fagerendák kupola szerkezetet alkottak, s vastagon át voltak itatva a vízálló ürmével⁸. A fényt a kupola tetején levő nyílás és a kis kelyhekben tárolt bíbor-algák adták. Ezek gyönyörűen rágott⁹ tartókban voltak, s mesterien erősítették őket a gerendákhoz. Vízalag legtágasabb építménye volt ez – a Kupac után – hiszen sokszor előfordult, hogy a betegeket napokig kellett itt ápolni. Ezt a célt szolgálták az egyik elkülönített részen elhelyezett, s nádból készített ágyak. Összesen hat beteg fért el itt egyszerre, de már évek óta nem volt rá példa, hogy az összes ágy egyszerre lett volna foglalt.

Kákás Nyílfű most követte nagyapját, aki éppen mezei zsurlóból készített főzetet. Zsurló volt az egyetlen Vízalagban aki tüzet használt, s ehhez voltak megfelelő edényei is. Ezeket régen szerezte néhány megcsapdázott trolltól, akik valószínűleg maguk sem tudták, hogy mire jók. A kis tűzhely olajjal működött, amit Zsurló Vízváron túlról hozatott azokkal a batmanókkal, akik még annál is messzebb jártak, s a tűzhely fölött fejnyi méretű üst állt az állványán. Az ügyes alkalmatosság lehetővé tette, hogy a teljesen fából készült építményben tüzet használjanak. Hasonló még a Vízvári gyógyítónak sem volt. Ott ugyanis Gyékényes Békanyál volt a gyógyító, aki a főzeteit a szabadban, nyílt tűznél készítette.

Mikor a főzet végre elkészült, leszűrték egy nádból készült szitán, s a sűrű, zöld folyadékot fából készült tégelyekbe tették. Ezeket Kákás Zsurló maga készítette, s büszke volt rá, hogy a szintén fából készült fedél olyan jól passzolt a tégely aljához, hogy a kihülés után vákuum keletkezett a belsejében, s nagyon sokáig elálltak a készítményei. A tégelyekre is ő maga rágta rá a feliratot. Aztán a tégelyek a helyükre kerültek, a boltozat oldalában levő széles polcrendszerre.

---

⁸ A hodronok faggyúszerű váladéka, melyekkel átittatták, s vízállóvá tették a fákat.

⁹ A hodronok kevés szerszámot használtak. Minden famunkát a fogaikkal végeztek.

Éppen jókor fejezték be a munkát, mert odafentről egy banyec kukkantott be. Nyílfű egyből megismerte, mert az egyik fülének a vége kicsit lekonyult: Banfog volt.

– De jó, hogy mindketten itt vagytok! – kurjantotta. – Ha van időtök, gyertek fel! Ezt feltétlenül meg kell néznetek!

Pár perc múlva már mindhárman ott álltak a tó partjának kavicsos szegélyén, s Zsurló csodálkozva nézte az őzet, amit a batmanó cipelt el idáig. Az állat igen gyenge volt, s még lábra sem tudott állni. Az idős hodron alaposan megvizsgálta, majd pár percig csöndben maradt. Nyílfű és Banfog kíváncsian várták a diagnózist.

– Nem ismerem ezt a betegséget – bökte ki végül Zsurló. – Láz, gyengeség, szapora pulzus, s egyre romló állapot. Nem vagyok benne biztos, hogy megéri a holnapot.

– Akkor lehet, hogy már mi is elkaptuk? – kérdezte aggódva Banfog.

– Ez egyáltalán nem biztos. Mindig attól függ, hogy a betegség hogyan terjed. Egyszer Gyékényes Békanyál mesélte, hogy Vizváron nagyon elterjedt a szőrtetű, s vele együtt valami hasmenéses nyavalya. Azt a betegséget például csak maga a szőrtetű terjesztette.

– És erre hogy jött rá? – kérdezte Nyílfű.

– Hát egyszerűen – mosolyodott el az öreg. – Csak az kapta el a betegséget, akinél tetű is volt. Ha van egy kis szerencsénk, ez a nyavalya is étellel, vagy köztesgazdával terjed. Mert ha nem, akkor már rághatjuk is fába a végrendeletünket. – Ha a batmanó nem lett volna teljesen barna, bizonyára elsápad, ám így csak enyhe rándulás futott végig a szája szélén. Nyílfű is kissé ijedtnek látszott, s kettőjük látványától Zsurló most akaratlanul is elnevette magát.

– Na de ne aggódjatok, amíg engem láttok! Vigyük az őzet egy védett helyre, mi meg igyunk meg egy erőt adó turmixot! – Banfog ennek hallatán még jobban elhúzta a száját, s megmutatta apró hegyes fogait. Aztán mivel a betegséget jobban utálta, mint a hodronok turmixait, kötélnek állt, s elfogadta a szíves meghívást.

Nem sokkal később már békésen ücsörögtek Kákás nagyapó lakjában, s a nádból készült székeken halkán kortyolgatták a turmixot. Zsurló és Nyílfű nagy élvezettel, míg Banfog annál savanyúbb ábrázattal.

– Aztán hol lelted ezt az őzet? – kérdezte az idős hodron.

– Nem messze innen, a bükkfák alatt pihegett szegény. Amikor rátaláltam, még sokkal jobban volt. – mondta a batmanó.

– Ez nem túl jó hír – hajtotta le a fejét Zsurló. – Ha a betegség forrása a közelben van, akkor veszélyben is lehetünk. Azt hiszem, jó lenne, ha délután tennénk egy kis kirándulást a környéken. Neked pedig a

környező népeknél kellene érdeklődnöd, hogy előfordult-e hasonló eset – fordult most Banfog felé.

-A hegyi tündérekre gondolsz? – nézett rá a szárnyas lény. – Mostanában elég ellenszenvesen viselkednek. Mintha csak azt látnám a szemükben, hogy tartanak tőlünk banyecektől. Pedig nekünk semmi közünk a Mágusok zúrós ügyeihez. A batmanók - ahogy ti neveztek minket - mindig is független és szabad nép voltak. Igaz, hogy sok mindenről hallunk és csak ritkán tartjuk a szánkat, de hát nem lehet mindenki tökéletes!

– Esetleg a törpéket, vagy a puszták népét is meg lehetne kérdezni.

– Tudod jól, hogy én csak a hodronok és a tündérek között érzem jól magam – vetette ellen Banfog. – A Bandukok és a Humbukok¹⁰ mászkálnak azokon a földeken. Inkább őket keresem meg, hátha hallottak valamit.

– Azért benned is van némi sárga vér! – mondta Zsurló.

– Apám viszont vörös volt – ellenkezett újfent Banfog. – Én magam jószerivel el sem hagyom a Sondornak ezt a részét.

– Nélkületek sokkal nehezebb lenne a kapcsolatot tartanunk a többi településsel – szólalt meg most Nyílfü. – Na meg a világ dolgairól sem tudnánk semmit.

– Hát ez bizony igaz – bólintott Zsurló is. – A hodronok csak addig látnak, míg a szaguk elér. Így tartja a mondás is. Töletek meg néha hallunk a törpékről tündérekről, meg nyenyecokról. Batmanók nélkül talán azt sem tudnánk, hogy léteznek.

– Ne felejtkezzünk el azokról a pusztai nyenyecokról, akik Mocsárosnál estek a hodronok csapdáiba. Évekig emlegették még a legmesszebb levő gátaknál is.

– Azóta sem láttak nyenyecet errefelé – bólintott egyetértően az öreg, s kiitta az utolsó korty turmixát is. – No de lassan ideje lenne útnak indulnunk, mielőtt még delelőre hág a nap. Este szeretnék a Kupacba menni, hogy a többi hodron is értesüljön az esetről.

Elhagyták hát a lakot, s most észak felé indultak el, a folyó partján. Banfog többször is a magasba röppent, majd visszaereszkedett a két hodron mellé, bár a földön kissé esetlenül, inkább csámpásan mozgott. A folyó, ahogy egyre feljebb haladtak, inkább már csak pataknak volt nevezhető. A hideg víz apró csobogókon, kisebb vízeséseken keresztül jutott le Vízalagig. A hodronok otthonosan, s meglehetősen fürgén mozogtak a köves talajon. A patak partját kétoldalt bükkerdők övezték,

---

¹⁰ Ezek is banyec családok.

de sehol sem voltak túl sűrűek. A tavaszi nap melegen sütött, s a három lény megérkezett arra a helyre, ahol a banyec az őzet találta. Egy vastag törzsű bükkfa volt, de ezen kívül semmi különöset nem láttak a környéken.

Nyílfű és zsurló most elővették kitűnő szaglásukat, s körbeszimatolták a helyet. A batmanó addig felröppent egy magas ágra, s onnan, ücsörögve szemlélte a két hodront. Pár perc múlva a két Kákás határozott léptekkel indult meg abba az irányba, ahonnan az őz érkezett. A fák közt, az avarban keskeny csapás látszott, ahogy kanyarog az erdőben elő-előbukkanó sziklák közt. Egy darabig keletnek mentek, majd a csapás, s vele az őz nyoma is észak felé fordult.

– A Fekete lyuk – jegyezte meg röviden Nyílfű, s előre mutatott a fák közé. Egy barlang sötét szája ásított feléjük a sziklafalból. Nem volt nagy a nyílás, de egy hodron kényelmesen, sőt talán egy kisebb troll is befért volna rajta.

– Furcsa – jegyezte meg Zsurló, miközben a batmanó leszállt melléjük, s megborzongva nézett a sötét nyílás felé. – Szokatlan, hogy egy őz ilyen helyen mászkáljon.

– A barlangba nem ment be – jegyezte meg az ifjabb Kákás.

– Az igaz, de ez akkor is veszélyes hely egy őzbaknak. És egészen biztos vagyok benne, hogy itt történt valami – ekkor a földre mutatott, ahol az avar össze-vissza volt túrva. – Itt valami, vagy valaki megtámadta, s az a valami, vagy valaki a magasból csapott le rá, mert a földön nem hagyott nyomokat.

– És ha csak ugrálni volt kedve, mert fájt a hasa a rossz ételtől? – vetette ellen Banfog.

– Nem túlzottan ismered az őzeket! – csóválta meg a fejét Zsurló. – Egy böngöly, vagy egy ragadozó madár, vagy valami más. Nem tudom. De ne vesztegessük itt tovább az időt, mert a nyomok csak halványulni fognak. – Továbbindultak hát, de jó hosszú gyaloglás után sem találtak semmi jelet arra, hogy mi okozhatta az őz betegségét. Csak annyit sikerült kideríteniük egy tisztáson, hogy rügyeket, s füvet evett aznap.

Látszólag dolguk végezetlenül tértek vissza Vízalagba, ám Zsurló megnyugtatta őket:

– Mégis minden jel engem igazol. Valamilyen állat fertőzte meg ezt a szerencsétlent. Se másik őz, vagy étel nem okozhatta a nyavalyát.

– És a lappangási idő? – kérdezte Nyílfű, aki valamelyest járatos volt már az efféle dolgokban.

– Mondhatnám, hogy a valószínűsége elhanyagolható, ám ezzel az erővel még sok más okot is felsorolhatnánk. Például megevett egy

fertőző csigát egy fűszálon és hasonlók. Sehogy sem hagy nekem nyugtot az, hogy a Fekete lyuknál miért rendezett patáliát. De mielőtt túl nagy jelentőséget tulajdonítanánk a dolognak, nézzük meg őt magát.

Ahogy a fához értek, melynek elkerített szögletében az őzet hagyták, ismét árnyék telepedett az iménti jó hangulatukra. Az őz a földön feküdt, s úgy tűnt, hogy már nem is él.

– Eszméletlen – mondta Zsurló.

– A pulzusa kitapintható, de gyenge – bólintott Nyílfű is.

– Ez rosszat jelent? – kérdezte aggodalmasan Banfog.

– Nem adok pár napot a dolognak és ki fog derülni – mondta Zsurló, s láthatóan lezártnak tekintette az ügyet, míg további fejleményei nem lesznek.

– Azért jó lenne, ha Banfog elmenne, s megkérdezné a rokonait – mondta Nyílfű.

– Lehet vele született rendellenesség is – jegyezte meg az öreg hodron.

– Csak azért egyezek bele ebbe, hogy később, ha nincs igazam, ne engem okoljatok.

– Máris indulok – mondta a banyec, s meglendítette szárnyait. Pár pillanat múlva már a körvonalait sem látták.

– Mit tegyünk az őzzel? – kérdezte Nyílfű.

– Egyelőre itt hagyjuk. Biztos, ami biztos, kötök a nyakára egy pórázt, nehogy beleszaladjon valamelyik csapdába. Előfordulhat az is, hogy holnapra rendbe jön. – Mivel a nap már lenyugodni készült, nem mentek haza, hanem a Kupacba indultak. Egy ugrással belevették magukat a hideg vízbe, melynek hőmérsékletét csak a kezükön érezték, mert vastag, vízhatlan bundájuk megóvta őket a hidegtől. Bezárták orr- és fülnyílásaikat, s a lassan áramló vízben hamar elérték a tó közepén levő építményt. A fából készült csapóajtó éppen a víz felszíne fölött nyílt. Ahogy kidugták a fejüket, már meg is csapta orrukát a Kupac jellegzetes illata. A halturmixok és a larinka jellegzetes keveréke egy hodron számára sokkal több információval bírt, mint például egy batmanónak. Aki jobban ismerte a Kupacba betérő Vízalagiak szokásait, már itt, az előszobában meg tudta mondani, hogy kik vannak itt. Egyszerűen abból, hogy mit isznak.

Zsurló és Nyílfű most nem ezzel voltak elfoglalva. Elhelyezkedtek az egyik asztalnál, s Nyálkás Zsombék hamarosan hozzájuk is eljutott. Sokan voltak itt ma este, s ez így is volt rendjén. Az öreg Hínáros (Tündérrózsa nagyapja) éppen az előző napi trollcsapdázást emlegette Kákás Harcsafőnek, aki tulajdonképpen távoli rokona volt Nyílfűnek, ugyanis Zsurló testvérének a fia volt. Harcsafő büszkén húzta ki magát,

hiszen az első csapda, melybe a troll belesett, az övé volt. Aztán a többi csapdára terelődött a szó, melyekről kiderült, hogy sokkal nagyobb tetszést nyertek el, s ekkor Harcsafő már nem virított annyira.

Zsurló szánt szándékkal húzódott meg csendesen az egyik sarokban, hiszen nem akart az őz históriájával feleslegesen pánikot kelteni. Ám nyitva tartotta a fülét, hátha elkap valami árulkodó pletykát. Nem is kellett sokat várnia, hogy összeálljon a kép.

– Én mondom, azoknak a denevéreknek vérszaguk volt – bizonygatta a fiatal Sásos Békaszőlő, aki viszonylag közelről szemlélhette az eseményeket, s köztudottan nagyon jó szaglása volt. Zsurló ennek hallatán felállt, odadobott egy fabatkát Zsombéknak, s már készült is távozni. Nyilfü olyannyira meglepődött a hirtelen távozáson, hogy csak pár pillanat múlva követte nagyapját. Mire a csapóajtóhoz ért, Zsurlónak már nyoma sem volt.

Nem tudta mire vélni a dolgot, s arra gondolt, hogy az öregnek eszébe juthatott valami, amiért haza kellett mennie. Éppen ezért a gyógyító lak felé vette az irányt. Hiába ment azonban a nagyapja szállásához, az öreg Kákás nem volt sehol. Valahogy nyugtalanította ez a dolog, s elhatározta, hogy megvárja, míg Zsurló hazaér. Szerette volna megtudni, hogy mi volt az a dolog, ami miatt ilyen hirtelen el kellett hagynia a Kupacot. Leheveredett hát az egyik ágyra, s elaludt az algák halvány fényénél.

Igen későre járhatott már, mikor arra ébredt, hogy valaki rázza. Meglepetten ült fel a szalmaágyon, s örömmel látta, hogy Zsurló jött meg.

– Baj van – mondta komoran az öreg, s ettől Nyilfünek összeszorult a torka. Arra gondolt, hogy talán elpusztult az őz, s hogy mégiscsak fertőző a betegség, ám az öreg hodron következő szavai megdöbbenették:

– Már tudom, hogy mi okozta a betegséget, de már késő. Nekem lett igazam! Egy vérszívó denevér szabadult el tegnap éjjel, mikor a trollokat csapdáztuk. Ám a denevér betegséget terjeszt. Nem kizárt, hogy ezt a bajt készakarva hozta ránk valaki, de ha nem nekünk szánták, akkor sem volt szép dolog. Ahogy meghallottam a fiatal Sásos szavait, egyből az őzhöz siettem, s alaposan végigszagláztam. Meg is találtam a vérnyomokat a nyakán. Két apró fogacska ejtette a fertőző sebet. A nagyobbik baj az, hogy nem lehetek a segítségedre az ellenszer felkutatásában, mert engem is megmárt a bestia.

Nyílfű pár pillanatig nem jutott szóhoz a megdöbbenéstől, de Zsurló megmutatta a lábát. Két apró piros folt éktelenkedett rajta. Mintha csak tövisbe lépett volna.

– De hát hogyan? – nyögte a fiatal hodron.

– Miközben az őzet vizsgáltam – Zsurló lehajtotta a fejét. – Megpróbáltam elkapni, de nem sikerült. Két feladatod van fiam, ha én is megbetegednék. Meg kell keresned a denevért, vagy denevéreket, s el kell őket pusztítanod. Valószínűleg a Fekete lyukban lesznek. Ez az egyszerűbb. Aztán meg kell próbálnod megkeresni az ellenszert. Ez a nehezebb. Amíg bírom, elkezdem a kutatást, és ha szerencsénk van a hodronokra egyáltalán nem is hat a betegség. De előfordulhat az is, hogy a dolgot nekünk szánták. Ebben az esetben az ellenszer ott van, ahonnan a denevér jött. Vagy a trolloktól lehet megszerezni, vagy rosszabb esetben magánál a Mágusnál van. Troll ugyanis ilyen nyavalyát ki nem találja, az biztos.

Az éjszaka lassan telt, s szemhunyásnyit nem aludtak. Zsurló apó eleinte csak különféle keverékeket állított össze, majd ezekből néhányat beadtak az őznek.

– Most már csak várunk kell – mondta az agg hodron, s Nyílfű látta rajta, hogy nincs jól.

– Vissza kellene mennünk a lakodba!

– Igazad lehet – bólintott Zsurló. – Igen kifárasztott ez a nap. – Visszaúsztak hát a gyógyító otthonába, de mire odaértek, az öreg farágót már rázta a hideg. Nem volt értelme titkolni a dolgot, bár már idejét sem tudta, mikor volt beteg utoljára. A láz most kezdte kivenni az erejét.

– Hát utolért a nyavalya! – sóhajtott, de hangjában nem félelem volt, csak némi csalódottság.

– Ha szerencsénk van, akkor a szervezeted jobban legyőzi, mint az őzé. Innod kéne még egy kis erősítő turmixot, s pihened. A többit majd megteszi a szervezet.

Zsurló lepihent, s Nyílfű örködött mellette. Az öreg hodron hamarosan álomba merült, s unokája mellé heveredett. Maga sem tudta, hogy mikor, de egyszer csak ismét elnyomta az álom.

Nem messze északnyugatra Vízalagtól terült el a Hegyi Tündérek által Zavarosnak nevezett goblin falu. Maguk a goblinok ugyan nem nevezték sehogy, mert ezt nem találták fontosnak. Egyszerűen hazácskának, vagy otthonocskának hívták. Az ébredező goblinok lassan gyülekeztek a falu főterén, ami tulajdonképpen a fűgefőző hely volt. Az

előző éjszakai dorbézolás nyomai még mindenfelé látszottak a falu fából és gallyakból készített házai közt. A goblin apróságok éppen azokkal a holmikkal játszadoztak, amiket a férfiak előző nap szanaszéjjel hagytak. Egyik másik jókora veretes fejfedőkkel csámpázott, míg mások a pajzsokat és fegyvereket próbálgatták. Az asszonyok nem voltak sehol.

A másnaposságtól némileg levert társaság megpróbálta visszaszerezni előző éjjel szertehagyott dolgait, s a gyerekeket is visszazavarták az anyjukhoz. A férfiak ugyanis mindig külön aludtak, s csupán a goblin asszonyságok vigyáztak rájuk, már amennyire egy goblin esetében lehet gyerekvigyázásról beszélni.

Ez a nap különlegesnek számított, ugyanis a férfiak vadászatra készültek. Pruntyik főnök teljes díszben virított az üres üst mellett, mely előző nap még tele volt fügepálinkával. Bár még erősen hasogatott a feje, arcának egyetlen fintorával sem árulta el fájdalmait, s némileg megvetéssel nézett végig a szedett-vedett társaságon.

– Gyorsabban, tohonyákok! Még a végén az összes állatot elszalasztgatjuk! – Aztán a két utolsóként érkezőre sandított. Az egyik egy szétálló fülű, a másik egy csorba fogú goblin volt. – Hát persze, hogy megint Pacsmag és Burnyák az utolsó! Ha elszalasztgatjuk miattatok a mai vadászatot, akkor elmehettek placcsot¹¹ fogdosni a Nagy Síkságra! – A két érkező még jobban megszaporozták a lépteit, ám ezzel csak azt érték el, hogy Burnyák hasra esett, s görbe szablyájával majdnem megvágta magát.

Pruntyik főnök különösen mérges volt a két bajkeverőre, mert már kezdett elege lenni abból, hogy mindig valami hiba csúszik be náluk. Bár valahol sajnálta is őket egy kicsit, mert semmi sem sikerült nekik. Előző nap dőlt össze Pacsmag háza, melyet zömében ő maga épített, de kifelejtett egy tartógerendát, s ettől az épület kissé instabil lett. De a vadászattal nem lehetett tréfálni. Ezen múltott, hogy a következő héten mennyi lesz az enivaló. Már pedig egy valamit is magára adó főnöknek ez elsősorú probléma volt.

Az eleinte zajos társaság lehalkult, amint elhagyták a falut. Nem szerettek volna semmilyen állatot, vagy átutazó lényt megzavarni, hiszen nekik mindegy volt, hogy mit, vagy kit esznek. Fő, hogy elég kalóriadús legyen. Az még csak meg sem fordult a fejükben, hogy más,

---

¹¹ Nagytestű csigafaj. Házát néhol építkezéshez használták. Méretei és lassúsága miatt igen nehéz volt mozgatni, ezért a placcsfogás egyenlő volt a száműzetéssel.

gondolkodó lényekben ez milyen érzéseket kelthet. A falutól északra és keletre egy bükkerdő terült el, melyben rendszerint sok volt a vad, s szerencsére kevés az átutazó. Ám ez alkalommal hegyi tündérek kis csapata próbálta meg lerövidíteni a Ghil Daron hágójához vezető utat. A tündérek hatan voltak, gyors lábúak, jól felfegyverezve, s a területnek jó ismerői. Éles fülüket nem is kerülte el a goblinok csörtető vadászcsapata. Mivel harccal nem akartak időt veszíteni, úgy döntöttek, hogy ha a goblinok a közelükbe érnek, s támadó szándékot mutatnak, akkor inkább elszaladnak. Persze tisztában voltak vele, hogy a goblin vadászok – nem egészen tisztességes módon – kábító lövedékkel ellátott fűvöcsövekkel vannak felszerelve, s ez bizony nem lebecsülendő fegyver, még ha a tündérek ismerték is a gyorsan ható ellenszérumot.

A vadászcsapat megállt, miután Prunytyik főnök felemelte a kezét, ám Pacsmag, aki mindenképpen jó pontot akart szerezni magának ezen a vadászaton, most oldalba lökte Burnyákot. A csorbafogó goblin társára figyelt, aki egy kis mókusnyulat¹² vett észre, nem messze tőlük az egyik fán. A két goblin éppen ezért óvatosan elhagyta társait, s megindult az állat után. Ehhez azonban fel kellett mászni a fára, s mivel Burnyák volt a fürgébb, ő mászott előre. A mókusnyúl azonban nem volt rest feljebb kúszni a fán, s a goblin lába ekkor megcsúszott egy ágon, keze a levegőbe kapott kapaszkodó után, s végül nagy ordítással lezuhant a fa alatti avarba.

A tündérek erre azt hitték, hogy goblinok csatakiáltással támadnak, s bár egyáltalán nem a gyávaság, inkább a józan ész vezette őket, futásnak eredtek.

Prunytyik főnök olyan méregre lobbant, hogy zöld feje egészen elkékült. Megragadta Burnyák grabancát, s a halványzöldre sápadt Pacsmaghoz lökte.

– Most pedig tünezzetek a szemem előtt, s addig ne is látogassalak titeket, amíg placcsot nem hozigáltok! – Díszes főnöki szabályját még fenyegetően meglengette a két ijedt goblin előtt, s hátat fordított a szerencsétleneknek. A többi goblin is ijesztően és mérgesen nézett rájuk, s tudták, hogy ez sajnos nem tréfadolog. Szótlanul és megkövülten álltak ott, s úgy néztek a távolodó csapat után. Még csak részvétet sem kaptak senkitől.

Mikor Nyílfű felébredt, a nap már a vége felé járhatott. Ezen ő is elcsodálkozott. Gyakorlatilag átaludta a napot. Gyomra most nagyot

---

¹² Majom méretű, fán lakó rágcsáló.

kordult, de frissnek és erősnek érezte magát. Nagyapja halkan szuszogott mellette. Megfogta a kezét, s érezte, hogy már nem meleg. Bízott benne, hogy az idős szervezet könnyedén legyőzi a kórt. Úgy döntött hát, hogy ennivaló után néz, s meglátogatja az őzet is.

A táplálékot könnyen és gyorsan megszerezte, hiszen Vízalagban erre több lehetőség is volt. Vagy fogott magának valamilyen vízi állatot, vagy ha nem ért rá vadászni, fogott egy fabatkát, s meglátogatta valamelyik vadászt. Vízalagban ketten is voltak, akiknek ez volt a fő szórakozásuk: Mocsaras Csukaháj és Sásos Zöldmoszat. Ő most Csukaháját választotta, mert ez esett jobban útba az őz felé menet.

Maga a vadász most nem volt otthon, de a felesége, Mocsara Hínára (lánynevéen Liliom), aki az öreg Csetkáká lánya volt, örömmel kiszolgálta a vendéget. Fel is tűnt neki Nyílfű gondterhelt ábrázata, de a fiatal hodron csak annyit üzent Csukahájnak, hogy este legyen a Kupacban, s gyorsan eltávozott. Több ételmezt is vett, mert a hal és a sikló friss volt, de abban reménykedett, hogy Zsurlónak szüksége lesz az ennivalóra, ha jobban érzi magát. Nagy megdöbbenésére azonban az őz már nem élt, mikor rátalált. Ettől annyira megijedt, hogy villámgyorsan visszairamodott a gyógyító otthona felé. Udvariatlan módon, köszönés nélkül suhant el két másik hodron mellett, akik furcsán néztek utána, mert ismerték Nyílfűt, s nem úgy, mint aki faragatlanul észre sem vesz másokat. Ám ő most olyannyira mással volt elfoglalva, hogy talán az sem tűnt volna fel neki, ha egy bálna van a tóban.

Zsurlóhoz sietett, aki látszólag aludt, ám nem sikerült felébresztenie. Megpróbált többféle módszert, de semmire sem jutott. Az idős hodron pulzusa gyenge volt, de a láza elmúlt. Lassan vette a levegőt is. Olyan volt, mintha eszméletét veszítette volna. Kishíján maga Nyílfű is pánikba esett, de tudta, hogy ha ő nem örzi meg a hidegvérét, akkor pillanatok alatt kitör a riadalom az egész településen, sőt talán Vízváron és Izapason is, melyek elég közel voltak ide ahhoz, hogy valamilyen betegség átjusson egyikről a másikra. Megpróbálta hát összeszedni magát, s rendezni a gondolatait, mielőtt a kupac felé veszi az irányt.

Ahogy megpróbált megnyugodni, a kezdeti pánik helyét mély szomorúság töltötte be. Mióta apja Vízvárra költözött egy másik hölgy után, számára Zsurló volt a legközelebbi rokon. Békalencsét, az apját már vagy öt éve nem is látta, anyja pedig már régen meghalt. Akkor ő még alig volt huszonkét éves. Most elnézte egy darabig az idős hodront, s tudta, ha meghal, ő egyedül marad, s rá fog hárulni a vízalagi gyógyítás minden felelőssége. Aztán rájött, hogy a felelősség már most

teljesen az övé. Ez egy pillanatig ólomsúlyként nehezedett rá, majd a következő percben új erővel töltötte el. Nem engedhette meg magának, hogy elcsüggedjen. Most ő volt Vízalag reménye, s lehet, hogy a megmentője is. Nem tétlenkedett hát tovább, hanem munkához látott.

Aznap este soha nem látott tömeg gyűlt össze a Kupacban. Mindenféle rémhírek keltek szárnyra, s ezért majd minden hodroncsalád képviselte magát ezen az estén. Nyálkás Zsombék és családja – merthogy most a fiának, Sásnak és a nejének Kákának is segítenie kellett – alig győzte kihordani a sok turmixot és larinkát. Az egyik sarokban néhány batmanó is kuporgott, kíváncsian várva a legfrissebb híreket.

Végre megérkezett Nyílfű, s nem kellett a csendre várnia, mert minden szem egyből rá szegeződött, s Zsombék léptein kívül mást nem is lehetett hallani a Kupacban. Nyílfű még egyszer összeszedte gondolatait, s elmesélte az egész történetet az őztől kezdődően Zsurló betegségéig. Mivel látta, hogy a hodronok igen megijedtek a hallottaktól, még néhány mondatot hozzá tett:

– Azt még nem lehet tudni, hogy a betegség ránk milyen hatással van. Zsurló egyelőre jól van, de mélyen alszik. A mi feladatunk, hogy mielőbb megkeressük az ellenszert, s elfogjuk a denevért, amelyik a betegséget okozza!

– Az ellenszert neked kell megkeresni, hiszen mi nem értünk hozzá! – vágott közbe Pikkelyes Zöldmoszat. Nyílfű válaszra nyitotta a száját, de ekkor a Kupac egyik sarkából egy sötétszörű batmanó lépett elő. Egyből látták, hogy nem a hodronbarát családokból származik, hanem egy messzebről érkezett Banduk.

– Szeretném, ha néhány félreértést tisztáznánk! – a teremben erre halk zúgólódás hallatszott. Többen méltatlankodtak, hogy hogyan került ide ez az idegen, s mit akar a hodronoktól. A banyec azonban zavartalanul folytatta: - Napok óta szemmel tartjuk a trollokat, s jelen voltam, amikor a denevérek kiszabadultak. Merthogy nem egy, hanem három denevérről van szó. Felhívnám a figyelmet, hogy a denevérekre nem lehet a hagyományos módszerekkel vadászni! Azt, hogy a trolloknak van-e ellenszertük, azt nem tudom, de az biztos, hogy a betegséget a hegyi tündéreknek szánták. Baranak tündérnagyúr személyesen kért meg arra, hogy jöjjek el ide ma este és figyelmeztesselek titeket a veszélyre, ami már sajnos be is következett. A tündérek hálásak a hodronoknak, hogy megakadályozták a denevérek útját, ám tartva a hodronok elmés csapdáitól, nem akarnak erre a földre lépni. Az

ellenszer felkutatásával nem kell sokat törődnötök, mert azt a tündérek a banyecék segítségével hamarosan megszerzik. Ám a denevérek elpusztításáról magatoknak kell gondoskodnotok. Mi, amint megszereztük az ellenszert, eljuttatjuk azt hozzátok!

– És miért gondolod, hogy mi nem fogjuk tudni elfogni a denevéreket?
– kérdezte Mocsaras Csukaháj, a hodronok egyik vadásza, akire nézve meglehetősen sértő volt ez a megjegyzés.

– Amennyire ismerjük a szokásaitokat, ti nem használtok a vadászathoz semmit. Csapdákkal és pusztá kézzel a denevért pedig képtelenség elfogni. Baranak nagyúr azt javasolta, hogy mielőbb hozassatok egy krekkt denevérvadászt.

– Mi az a krekkt? – kérdezte a fiatal Sásos Békaszőlő.

– Innen nyugatra, nem messze a yattok Sárga Barlangjától élnek a krekkek.

– És miért nem a tündérek segítenek nekünk a vadászatban, ha olyannyira értenek hozzá? – kérdezte Sásos Zöldmoszat, Vízalag másik vadásza.

– Ennek két oka is van - mondta a banyec – az egyik az, hogy a denevéreket éjszaka kell vadászni, s csak íjjal lehetne. Ez még a hegyi tündérek íjászainak is nehéz feladat. A másik oka az, hogy a tündérek tartanak a fanyűvő manók csapdáitól.

– Akkor kapjuk el a denevéreket a Fekete lyukban! – javasolta Csukaháj.

– A hodronok kiváló úszók, de, már bocsáss meg uram, pocsék hegymászó! Már pedig a denevérek a barlangnak nem az alján alszanak, abban biztos lehetsz! Minden nap késlekedés veszélyes a számotokra! – a batmanó ezzel megvillantotta fogsorát, jelezvén, hogy nincs több mondanivalója, s visszavonult.

– De hát hogy néz ki egy ilyen krekkt? – kérdezte Pikkelyes Zöldmoszat.

– Én ilyen lényről még csak nem is hallottam, de végképp nem láttam!

– Akkor honnan tudod, hogy nem láttad? – jegyezte meg halkan Békaszőlő, de szerencsére nem figyelt rá senki.

– Ha máshogy nem megy, akkor a batmanók segítségét kell kérnünk – mondta Nyílfű. – Néhány fabatkáért biztosan szívesen a segítségünkre lesznek. – Minden szem a sarokra szegeződött, ahol a Bandukkal együtt négy banyec ücsörgött. Két Varfog és egy Banfog. A Banfog felállt és megszólalt:

– Mivel hármunk közül egyedül én láttam már krekket, ezért én vállalom a feladatot. De egyedül nem tudom idehozni a denevérvadászt! Jó lenne, ha legalább két hodron velem tartana.

Ezen aztán nagy vita kerekedett, mert a legtöbben nem akarták itt hagyni a családjukat védtelenül. Az idősebb, magányos hodronok nem voltak alkalmasak erre a feladatra, már csak a koruknál fogva sem. Ezen érvek miatt egyedül két hodron jöhetett szóba: Kákás Nyílfű és a fiatal Sásos Békaszőlő. Békaszőlő igen lelkesedett a dolog iránt, de Nyílfűnek sehogy sem akaródzott elhagyni Vízalagot. Már csak nagyapja állapota miatt sem.

– Nem hagyhatom itt Zsurlót egyedül, amíg beteg! Ki fogja ápolni? És ki gondozza majd azokat, akik a közeljövőben betegszenek meg?

– Én is értek valamicskét a gyógyításhoz – szólalt meg most az öreg Hínáros Csetkása. Az unokámmal együtt szívesen gondját látjuk a betegeknek, de veled nem tarthatunk az úton, ezt megértheted!

Tündérrózsa említése, aki Csetkása egyetlen unokája volt, most némileg felvillanyozta Nyílfűt. Akármennyire is ódzkodott az úttól, belátta, hogy sok más lehetőség nincsen, s a hodron családfőket – akik egyáltalán nem voltak alkalmatlanok, inkább csak nem akartak kimozdulni jól megszokott otthonukból – nem lehet kényszeríteni.

– Rendszerben van – egyezett bele, nem igazán jó szívvel, de a bejelentését követő éljenezés némileg kárpótolta ezért. – Minél előbb indulnunk kell!

– Aztán Hínáros apóhoz fordult: - Még ma este jöjjenek el Zsurló otthonába, hogy mindent meg tudjak mutatni!

A Banfög, aki a küldetésre jelentkezett, ugyanaz volt, aki előző nap az őzet hozta nekik. A batmanók közül talán egyedül ő fogta fel annak a jelentőségét, hogy a betegség rájuk nézve is veszélyes lehet.

– Reggel érted megyek! – súgta oda Nyílfűnek, majd visszatért a társaihoz.

Ezek után a Kupac lassan kezdett kiürülni, s a legtöbben siettek haza, hogy értesítsék a családjukat, s gondoskodjanak az óvintézkedésekről. Nyílfű is sietett, hogy megnézzze, hogy van a nagyapja.

Zsurló állapota nem változott, s ez némileg megnyugtatta. Ha legalább nem romlana, s életben maradna, míg a banyec és a tündérek megszerzik az ellenszert, akkor nem lenne semmi baj.

Nemsokára megérkezett Csetkása és Tündérrózsa. Nyílfű megmutatott mindent a polcokon, s elmagyarázta azoknak a szerekeknek a hatását, melyekkel a két másik hodron nem volt tisztában. Mikor elköszöntek egymástól, Tündérrózsa halkán odasúgta:

– Ugye vigyázol magadra!

Nyílfűt olyannyira meglepte a lány kedvessége, hogy alig bírt kinyögni egy *Perszé-t*, s most kétszeresen is sajnálta, hogy el kell mennie. Szerette volna még a lány után kiáltani, hogy ha visszatér,

mindenképpen meglátogatja, ám ehhez sem bátorsága, sem ideje nem volt már. Csak a víz fodrozódását hallotta, miután a két vendég elhagyta a házat.

Nyílfüvet rémálmok gyötörték – már amennyit aludt éjszaka – de a végén csak arra riadt fel, hogy a Banfog rázza.

– Hé! Ideje indulnunk! – A batmanó szélesen vigyorgott, s mellette ott állt az ifjú Békaszőlő is. Nyílfű zavartan összeszedte magát. Megnézte Zsurlót, majd miután megállapította, hogy az állapota továbbra sem változott, némileg megnyugodva indult útnak. Tudta, hogy Csetkáká hamarosan jön, s nagypapja jó kezekben lesz.

A nap még nem bukkant fel a keleti látóhatáron, de az éjszaka árnyai már tünezőben voltak. Nyugat felé hagyták el Vízalagot, amerre az ösvény Iszapos felé vezetett. A Banfog messze fölöttük repült, s az igazat megvallva nem csak azért nem szállt le melléjük, mert a járás nehezebbre esett, hanem mert tartott attól, hogy egy rossz lépés után bele talál esni valamelyik csapdába. Nyílfű és Békaszőlő viszont olyan biztonsággal kerülgették a rejtett meglepetéseket, mintha látták volna őket. Ennek azonban csak az volt az egyszerű magyarázata, hogy a hodronok a vizeletükkel rendszeresen megjelölték a készítményeiket. Szaglásuk pedig olyan kifinomult volt, hogy szinte látták maguk előtt a szagnyomokat. Mintha a földön a többi hodron otthagya volna az aláírását. Mikor már jobban eltávolodtak a falutól, a nap már felkelt, s meleg sugaraival előntötte a fák tetejét. Az utazók éppen egy nagy bükkerdőn vágtak keresztül.

Jártukban elmentek egy-két nagyobb gödör előtt, melyeket minden bizonnyal gyakorló hodronok áshattak. A legtöbbször ugyanis, mielőtt egy hodron elkészítette volna a csapdáját a végleges helyén, készítette egy kísérleti példányt. Ezt aztán az erdő valamelyik részén helyezte el és ki is próbálta. A településektől távolabb már nem volt szabad csapdát hagyni.

Jól haladtak, s a batmanó többször eltűnt a szemük elől, mivel a fák lombkoronája eltakarta. A délelőttjük gyorsan eltelt, s a nap már magasan járt, mire kiértek az erdőből. Egy kiszáradt folyómederhez értek.

– Régen itt volt Öntés – jegyezte meg Nyílfű.

– Ahonnan Pikkelyesék és Nádasék jöttek? – kérdezte Békaszőlő.

– Igen. Jó pár éve már annak. – válaszolta az idősebb hodron, miközben Banfog leszállt egy korhadt fára, mely a kiszáradt folyómeder szélén emelkedett.

– Már nyoma sincs a házaknak, de a Feneketlen Kút még mindig ott van a régi patakmeder mellett – mondta a batmanó.

– Kutat építettek a patak mellé? – csodálkozott Nyílfű.

– Á! – legyintett Banfog. – Sosem volt abban víz, egy szem se. De ha követ dobsz bele, akkor nem hallod, ahogy földet ér. Soha senki nem ment le oda. A rossz nyelvek szerint a patak is a Kút miatt apadt ki.

– Akkor jobb, ha mi sem maradunk itt sokáig! – bizonytalanodott el Nyílfű.

– Azért furcsa, hogy egy építmény sem maradt itt – jegyezte meg Békaszőlő.

-A legtöbb fát már akkor magukkal vitték – válaszolta Nyílfű. – Nadásék lakja teljes egészében át lett hozva Vízalagra.

– És valóban eltűnt a folyó? – álmélkodott a fiatalabb hodron, de kérdésére nem kapott választ.

– Még pár perc, s odaérünk – mondta a banyec. – Ott még nektek sem lesz könnyű keresztülvergődni.

– Miről beszél? – kérdezte Békaszőlő.

– Az Öntés ugyanis egyszer csak más irányt vett. Senki sem értette, hogy miért záródott el a patakmeder, s miért indult egészen más útra a patak. A sziklát azonban képtelenek voltak elmozdítani. Állítólag most már a patak vize is kevesebb, s elmocsarasodott a táj.

Ettek pár falat szárított halat, s ittak hozzá abból a kis vízből, ami a folyómederben összegyűlt, majd tovább indultak a keskeny ösvényen. Nyílfű borzongva nézett vissza a Kút romos peremére. Valahogy olyan volt, mintha sötét titkokat rejtene magában.

Hamarosan lejteni kezdett az út, s lefelé menet a táj is megváltozott. A bükkfákat égerfák és tölgyfák váltották fel, s a levegő párás és fülledt lett. A nap is melegen tűzött. Szerencsére a hodronbunda jól szigetelt, s a két vándornak nem volt melege, ám amikor leértek a völgybe, szomorú látvány tárult eléjük.

A folyó, ami régen elhagyta a medrét, már inkább csak pataknak volt nevezhető. Sűrű sás nőtte be mindkét partját, s a talaj igen csak sűppedős volt. A mendemondák szerint sok állat itt lelte már a halálát. A partokon ugyan megjelentek az égerfák, ám a régi tölgyek, már nem bírták olyan jól ezt a sok nedvességet. A patak medrében, s amellet sok kidőlt-bedőlt tölgy volt, melyek nem tudtak alkalmazkodni a megváltozott környezethez.

Az eddigi ösvény most eltűnt egy korhadt tölgy alatt, s a másik oldalon a mocsaras talajban már nem is folytatódott. A batmanó magasan a fejük fölött szállt, mert nem szerette az alant nyüzsgő rovarvilágot. A

kíváncsi legyek, szúnyogok és böglyök csak nehezen tudtak volna táplálékhoz jutni a vastag hodronbundán keresztül, ám végtagjaik még így is szabad prédának számítottak.

Nagy nehezen átkecmeregtek a patakmedren, bár közben jó néhány kidőlt tölgyet meg kellett mászniuk, s alaposan meggyűlt a bajuk a vérszívókkal is. De végül kiértek, s ahogy megtalálták az ösvényt, az út ismét emelkedni kezdett.

Ahogy feljebb értek, s kitisztult a levegő, Banfog is leereszkedett közejük. A déli szél itt végre érezhetővé vált, bár a fák felfogták jó részét.

– Nemsokára Iszaposhoz érünk. Nem olyan tiszta a vize, mint Vízalagé, de sok jó hodron él ott. Békáséknál fogunk megszállni.

Nem messze innen két goblin tanakodott a sűrűben. Pacsmag és Burnyák éppen dél felé tartott, ám tisztában voltak vele, hogy ez hodron terület, s jobb óvatosnak lenni.

– Veszélyes leszlesz tovább sietgetni – mondta a nagyfülű Pacsmag. – Farágó manók csapdája veszélyeskedik.

– Fogjunk egyetegyét, aki átvezet – vélte a csorba fogú Burnyák.

– Könnyedén mondogatod! Hol fogdosol össze farágót ilyenkor?

– Lassan megyeget, figyel és hallgatózik – közölte Burnyák, s óvatosan, goblinhoz képest nem sok zajt csapva haladt tovább az erdőben. Éppen akkor értek a hodronok közelébe, mikor a batmanó a földön kacsázott közöttük, s a farágók a délről jövő szél miatt nem érezhették a szagukat.

Banfog egyszerre csak azon kapta magát, hogy két zöld goblin rohan feléjük nagy kiáltozással. Ő még csak könnyedén röppent a levegőbe, ám Békaszőlő és Nyílfű nem menekülhetett. A hodronok nem voltak harchoz szokva, s ezen a tájon nem is számítottak támadásra. Éppen ezért a két goblinnak nem volt nehéz dolga, bár Burnyák hatalmasat esett, még mielőtt a farágókhoz ért volna, Pacsmag viszont határozott mozdulattal tartotta Nyílfű mellkasához a szablyáját.

– Farágó átkísérget minket a veszélyes környéken! – hangzott a határozott utasítás. A csorba fogú Goblin közben feltápászkodott, megfogta a kardját, s a csodálkozó Békaszőlőhöz lépett, hasonló mozdulatokkal.

– Szívesen átkísérünk benneteket – közölte Nyílfű, bár egyáltalán nem tetszett neki a goblin kardja. Aztán még hozzá tette: - Persze csak, ha nem esik bántódásunk.

– Goblin nem eszeget farágó, mert túl szőrös – jegyezte meg epésen Pacsmag. – Nekünk a nagy placcsot kell hazaviszegetni!

– Mi az a nagy placcs? – kérdezte Békaszőlő, ám a két goblin nem foglalkozott vele. Erőtéljes mozdulattal megragadták a két hodront, de ügyeltek arra, hogy szablyájuk vészterhes közelségben maradjon.

– Vezetgessetek dél felé biztonságos úton! – morogta Burnyák. Békaszőlő kérdően nézett Nyílfűre, reménykedve, hogy ő tudja, hogy mit csináljanak, ám a gyógyító sem magában reménykedett, hanem a felettük köröző batmanóban. A két goblin annyira el volt foglalva az úti céljával, hogy a harmadik utazóról meg is felejtkeztek.

Nem volt hát más választásuk, s nyugat helyett délnek vették az irányt. Csak reménykedni tudtak, hogy történik valami, vagy Banfog közbelép. Nyílfű próbálta meggyőzni a két goblint, hogy ha dél felé mennek, akkor nem botlanak hodronokba, sem csapdádba, de a két szerencsétlen nem hitt nekik.

Fölöttük a batmanó ugyanolyan tanácstalan volt, mint a két fogoly. Ha otthagyja őket és segítséget hív, akkor nyomukat veszti. Ha követi őket, akkor hogy segítsen? Jelen helyzetben mégis úgy döntött, hogy inkább biztos távoból a nyomukban marad, s ha lehetőség nyílik rá, megszőkteti őket.

Gyorsan haladtak lefelé az erdő lejtős talaján, bár ösvény itt nem volt. A bükkösök aljnövényzete azonban szerencsére nem volt olyan dús, hogy ne lehetett volna áthatolni rajta. Nyílfűnek és különösen Békaszőlőnek pedig halvány fogalma sem volt arról hogy hol járhatnak, jöllehet egyszer átkeltek az Iszaposon, ami itt keskeny patak volt, s a két hodron jól érezte a patak farágó szagát, hiszen a jóval feljebb levő településen is keresztülfolyt.

Már rég elhagyták azt a területet, ami még valamelyest hodron vidék volt. Elhagyva a Hodron fennsíkot a folyók már túl erős sodrásúak kezdtek lenni ahhoz, hogy gáttal könnyedén fel lehessen tartóztatni őket. Több órás gyaloglás után kezdett besötétedni, s az erdő arculata is megváltozott. A bükkfákat sűrűbb tölgyes váltotta fel, s a sűrű aljnövényzeten már nehezebben tudtak áthatolni. A goblinok kénytelenek voltak felváltva előre menni, hogy utat törjenek a kúszónövények, cserjék és indák sokasága között. Mindannyian kezdtek már elfáradni, mikor Pacsmag végre megállította őket egy sziklával övezett kis bemélyedésben.

– Itt megpihengetünk! – közölte, majd az erdő talajában kotorászva keresett magának némi ételmet. Ami nem volt más, mint néhány bogár, százlábú, ízetlen taplógomba és pár giliszta. Míg Pacsmag a vacsoráról

gondoskodott, Burnyák vállalta az őrseget. Nyílfű és Békaszőlő elővették a megmaradt szárított halukat, s lassan azt kezdték el majszolgatni. Innivaló nem volt náluk, s bár igen szomjasak voltak, nem szóltak egy szót sem. Nem messze tőlük Banfog letelepedett egy fán, s csendben ő is falatozni kezdett.

Pacsmag visszatért, s bár udvariasan megkínálta a hodronokat, azok nem kértek a goblincsemegéből, s így a két szerzet maga fogyasztotta el különleges vacsoráját. Aztán kijelölték, hogy ki fog elsőként örködni, s mivel Pacsmag vállalta a kezdést, Burnyák összegyűjtött némi rőzsét. Majd miután majdnem önmagát is meggyújtotta, a sziklamélyedésben barátságos meleg lett. Ezután a csorbafogó lefeküdt az avarba, s hamarosan egyenletes szuszogása jelezte, hogy alszik. A két hodron, akik idegenkedtek a szabadtéri tüztől, kissé ijedten húzódtak hátrább, majd belátták, hogy nincs más választás, s ők is lepihentek. Banfog, a batmanó a közelben kuksolt egy fán, s hamarosan ő is elszenderült.

Nyílfű és Béalencse nem tudott aludni. Azon gondolkodtak, hogy ez a két szerzet nem is tűnik gonosznak. Inkább elkeseredettnek, vagy inkább szerencsétlennek látszottak, már amennyire egy hodron meg tudott ítélni egy goblint.

Pacsmag a mélyedés peremén állt, s kifelé kémlelt. Kicsit nyugtalan volt, hiszen nem szokott hozzá, hogy az éjszakát a falun kívül töltsse. Az éjszaka zajai most valahogy félelmetesnek tűntek, s csak reménykedett benne, hogy azok a mendemondák, melyekben mindenféle rémséges állatok jelennek meg éjszakánként az erdő fái között, valóban csak mendemondák. Riadtan kapta fel a fejét, mikor egy bagoly huhogása hallatszott, mintha félelmetes lidércek lennének a közelben.

– Érzed ezt a ... - kérdezte halkán Nyílfű a társától.

– Aha! A múltkor egy ilyen esett Mocsárosék csapdájába. Ez egy zorg!

– mondta Békaszőlő, s ez egyáltalán nem töltötte el örömmel. - Talán figyelmeztetnünk kellene ezt a goblint.

– Igazad van. És a tűz is veszélyes. Csak idecsalogatja a fényével az éjszaka vadjait. – Nyílfű ekkor felállt, s a goblin felé indult. Az vészjóslóan mordult egyet, s a tűz fényénél megsuhogtatta meglehetősen mocskos szablyáját.

– Farágók aluszkáljanak, míg Pacsmag őrizget!

– Ismered a zorgokat? – kérdezte Nyílfű. – A tűz csak idecsalogatja őket! Érzem, hogy van egy a közelben!

– Zorg? – kérdezte a goblin, s lejjebb engedte a kardját, miközben erősen gondolkodott. Aztán csak kibökte: - Az meg micsoda szerzet?

– Olyan medveforma fekete állat, csak éppen akkora, mint egy troll..

– Fekete brummogó? – kérdezte Pacsmag, s kezében megremegett a kard. – Azt mondd, a tűz idecsalogatja a nagy fekete brummogót?

– Valahogy úgy – közölte Nyílfű, miután úgy tűnt, hogy megértették egymást. A zorg szaga erősödött, ami azt jelentette, hogy közeledik. Békalencse is igen aggodalmas képet vágott. Pacsmag nem teketóriázott. Gyors mozdulatokkal szétrugdosta a tüzet, majd felkeltette Burnyákokat.

– Jobb helyet kell keresgelnünk, mert a közelben van egy fekete brummogó.

– Ajjaj! – nyögte a másik goblin. – Most mit tegyünk?

– Ha mi érezzük az ő szagát, akkor ő még nem érezhet minket, s a tüzet nem láthatta, mert itt a mélyedésben vagyunk – mondta Nyílfű. – Mi viszont gyorsabbak vagyunk, mint a zorg. Jobb lenne, ha olyan helyre mennénk, ahonnan szükség esetén meg tudunk lépni.

Pacsmag és Burnyák összesúgtak, s azon tanakodta, hogy vajon a két hodron csak próbálkozik a szökéssel, vagy valóban igazat mond, ám a két farágó egyre aggodalmasabb ábrázata meggyőzte őket, hogy szó sincs semmiféle trükkről.

– Csak, ha megígéritek, hogy nem szöktök meg! – mondta ünnepélyesen Pacsmag, mert a sötétben nem látott túl jól.

– Megígérjük, csak igyekezzünk! – sürgette őket most Békaszóló is, aki már tükön ült izgalmában. Nem szerette volna egy zorg bendőjében végezni.

Kimásztak hát a mélyedésből, s a hold halvány fényében továbblopóztak az erdő fái közt. Nem messze mögöttük halk morgás, s ágak reccsenése hallatszott. Persze több sem kellett a két goblinnak, s megragadván a hodronok kezét futásnak eredtek. A zajra az óriásmedve is felfigyelhetett, mert a morgás nemhogy távolodott volna tőlük, hanem még közeledett is.

– Azt mondtad, mi vagyunk a gyorsabbak! – jegyezte meg epésen Békaszóló, miközben átverekedtek magukat egy kisebb bozótoson. Ez a hodronok bundáját alaposan megtépázta.

– Nappal, egy réten – nyögte Nyílfű, s szedte a lábát, ahogy tudta, mert a medve egyre jobban közeledett hozzájuk. Ha hátranéztek, már láthatták is a nagy fekete árnyat, ahogy a nyomukban lohol. Aztán valami suhant a levegőben. A két goblin talán észre sem vette, de a hodronok szaglását nem lehetett becsapni. A batmanó röppent el a fejük fölött, hogy a segítségükre siessen. Ő persze kiválóan látott a sötétben, hiszen hasonló módszerrel tájékozódott, mint a denevérek.

A medve azonban túlságosan ráállt az üldözésre, s a biztosnak vélt zsákmánytól nem lehetett csak úgy eltéríteni. Egy nyíltabb, füves részre értek, ahova jobban bevilágított a hold. Itt gyorsabban tudtak futni, s most ismét némi előnyre tettek szert. Csak az volt a kérdés, ki bírja tovább, ők, vagy a medve. Ám a szerencsétlenség nem járt egyedül, mert egy sziklapárkányhoz jutottak. Előttük szakadék, mögöttük a medve.

– Ajjaj! – nyögte Burnyák, s elhatározta, hogy nem adja olcsón a bőrét.

– Négyen talán el is riasztgathatnánk – próbálkozott Pacsmag. Ekkor ismét elsuhant az árny fölöttük, s a batmanó éles hangját hallották:

– Jobbra menjetek! Ott egy függőhíd!

Burnyák persze balra akart indulni, de Nyílfű nem hagyta eltéríteni magát, s nagyot rántott a goblinon. Majdnem elestek ugyan, de tovább siettek. A medve már egészen közel volt, mikor a lábuk sima ösvényre ért, s ha halványan is, de megpillantották maguk előtt a függőhíd fekete körvonalait. Egyikük sem mászott még ilyen tákolmányon, de jóval több bizalmuk volt iránta, mint az óriásmedve iránt, így hát nem haboztak, hogy libasorban meginduljanak rajta. A híd ugyan erősen imbolygott a lábuk alatt, de ennél jóval félelmetesebbnek tűnt a mögöttük lihegő medve morgása.

Nappali megvilágításnál minden bizonnyal elgondolkodtak volna azon, hogy a híd a veszélyesebb, vagy a medve, de mivel a sötétben nem látták az alattuk tátongó mélységet, gyorsan és bátran lépegettek tova. A medve megtorpant a furcsa tákolmány előtt. Körülszimatolt, s miután majdnem belezuhant a szakadékba, inkább úgy döntött, hogy megvárja, míg a vacsorája visszajön.

Arra pedig jó sokat várhatott, mert a négy menekülő már a túloldalon volt. Pacsmag és Burnyák fújtatva köszönték meg a hodronok segítségét.

– Ez már nem veszélyeskedő vidék - mondta Pacsmag. – Most már mehetgetek haza! – Más talán tréfának vette volna a dolgot, hiszen mindannyian tudták, mi vár rájuk, ha átmennek, ám a goblin hangjában nem volt semmi gúny. Inkább kicsit szomorúnak tűnt.

– Eszünk ágában sincs! – mondta Nyílfű. – Miattatok kerültünk ide, s ha nincs a batmanó, ki tudja, megmenekülünk-e egyáltalán! Most már nektek kell segíteni abban, hogy a célunkhoz jussunk! Egy krekket kell keresnünk! – de mikor kimondta, már sejtette, hogy a két goblintól nem sok segítséget várhat.

– Mi nem ismerkedjük a krekkeket! – közölte Burnyák. – Az miféle? Veszélyes? – a banyec, aki hallótávolságon belül rejtőzött eddig, csak most lépett közénk:

-A denevérekre remélhetőleg igen – mondta, majd leszidta a két szerencsétlen goblint. – Ti aztán jól beleválasztottatok! Éppen egy életmentő küldetésben voltunk, mikor eltérítettetek minket! Most azt sem tudjuk, hogy hol vagyunk!

– Reggel lesz világoskodás és megnézzük! – mondta Pacsmag, s talán még egy kicsit szégyellte is magát. – Mi féltünk a farágók csapdájától. Ezért kellett a kísérgetés a farágók földjén! – mentegetőzött. A batmanó a fejét fogta a goblinok ostobaságát hallván, de belátta, hogy nincs értelme ezen rágódni.

-A legokosabb, amit tehetünk, hogy lepihenünk, míg fel nem kel a nap! – mondta nyílfű. – De ezúttal nem gyújtunk tüzet!

– De hát hideg van! – méltatlankodott Burnyák. – Meghüledezhetünk éjszaka!

Ha a nap látott volna, mikor hajnali sugaraival elöntötte a Sondor hegység déli lejtőit, minden bizonnyal elmosolyodott volna. Nem messze Khil Palastól, a tündérek által Halálfoknak nevezett szakadéktól két hodron és két goblin aludt összebújva. Fölöttük pedig egy batmanó horpasztott a fán.

Nyílfű ébredt elsőnek, s miután nyújtózott egyet, s megfelelően kipihentnek érezte magát, elégedetten nézett körül. Csak akkor komorodott el kissé, mikor a szakadék túloldalán meglátta a zorg fekete körvonalait.

Nem volt hát mit tenni. Visszafelé nem mehettek egyelőre, így hát délnyugat felé indultak tovább, amerre egy ösvényt találtak. Az út mészkősziklák között vezetett, s itt a fák helyett is csak alacsony, sínylődő bozótos volt. A banyec magasan a fejük fölött szálldosott, s figyelte a környéket. Pacsmag és Burnyák ügyetlenül közlekedett a sziklák között, de a két hodront is megviselte ez a kemény és idegen terep. Banfog nemsokára lejjebb ereszkedett és figyelmeztette őket, hogy nyugat felé, amerre az ösvény tart, egy sebes sodrású patak keresztezi az utat.

Nem is kellett sokat menniük, mire megláthatták a vizet. A hodronoknak ez igazán öröm volt, bár a víz sodra elég erős volt. Szaladtak is előre, s Nyílfű és Békaszőlő is örömmel mártózott meg a habokban, s közben nagyokat kortyoltak, mert igencsak szomjasak voltak már. Az ösvény folytatásaként itt is egy függőhíd vezetett át a

túlsó partra. A hodronoknak és a batmanónak szerencsére nem volt szükségük a rozoga tákolmányra, de a két goblin csak azon volt képes átjutni a túlpartra.

A függőhíd sokkal rosszabb állapotban volt, mint a Khil Palason átvezető, még ha ez jóval rövidebb is volt. Pacsmag és Burnyák bizalmatlanul nézték a vizet, s igencsak nem akaródzott nekik fényes nappal átkelni egy függőhídon.

– Talán egy zorgra lenne szükség – jegyezte meg Banfog.

– Nem szeretgetjük a vizet – nyögte Burnyák.

Nyílfü majdnem elnevette magát a két szerencsétlen goblin savanyú ábrázatán, aztán biztatásképpen hozzátette: – Mi ott leszünk alattatok a vízben, úgyhogy még ha beleestek, akkor is ki tudunk menteni! – ugyan ehhez semmi kétség nem fért, a goblinok mégis olyannyira irtóztak a víztől, hogy csak hosszú gyözködés után sikerült őket a hídra terelni. Ekkor is szorosan egymás mögött másztak – bár a híd állapota miatt szerencsésebb lett volna, ha egyesével vágnak neki – s a függőhíd egyre jobban imbolygott alattuk. Nyílfü és Békaszőlő alatt úszott az erős sodrású vízben, s bár nem szóltak semmit, tudták, hogy ha valamelyik goblin a vízbe esik, bizony nem biztos, hogy őt is megtudják tartani a víz gyors folyása miatt. Burnyák és Pacsmag olyannyira reszketett a hídon, hogy mire a középhez értek és az elől haladó Burnyák le talált nézni a lába alatt hömpölygő hegyi patakra, olyannyira megijedt, hogy kiszaladt a lába alól a függőhíd járókötele. Most két kézzel kapaszkodott a jobboldali kapaszkodókötélbe, de a függőhíd ettől olyant lendült, hogy Pacsmag nagy körívet leírva, ordítva zuhant lejjebb, s végül csak Burnyák lábában tudott megkapaszkodni. A felül kapaszkodó goblin szintén keservesen ordított, s mivel keze már nem bírta el a többletsúlyt, elengedte a kötelet, s mindketten a hidegen hömpölygő vízbe zuhantak.

Banfog utánuk kapott ugyan a levegőben, de olyan hirtelen történt minden, hogy képtelen volt bármit is tenni. Nyílfü és Békaszőlő lebukott a víz alá, s megragadták a két goblin grabancát. Azok ugyan veszettül kapálóztak, s emiatt még kevésbé volt lehetséges megmenteni őket. A víz sodra pedig magával ragadta a csapatot, s bármennyire is voltak jó úszók a hodronok, jó darabig tehetetlenül sodródtak az árral.

A batmanó egyre jobban kétségbeesett, mivel – bár a hodronok ezt nem láthatták – nem messze tőlük egy vízesés robajlott, amint a víz nagy erővel zuhant a hegy alsó részei felé, hogy ott tovább hömpölygghessen. Megpróbált hát társai segítségére sietni, de a víz olyan gyors mozgású volt, hogy képtelen volt bármit is tenni anélkül,

hogy magát is bajba ne sodorta volna. Tehetetlenül nézte, ahogy a négy lényt magával ragadja az ár, s lezuhannak a vízesés mélyébe. A hodronokért igazán nem kellett volna aggódnia, de bármennyire is ismerte a farágó manókat, egy batmanónak elképzelhetetlen volt egy ilyen vízi utazás túlélése.

Békaszülő és Nyílfű nem is volt könnyű helyzetben. Ahogy lezuhantak a vízesés mélyébe, s nagyot csobbantak a vízben, a két goblin elvesztette az eszméletét. Ez egy kicsit javított az esélyeiken, mert így végre nem kapálóztak és nem akadályozták a két hodron életmentő munkáját. Örvény ellen azonban a két farágó sem tudott hadakozni. Először lerántotta őket a víz, s teljes sötétség vette őket körül. Aztán az erős sodrás hirtelen felemelte őket, s egy barlangban bukkantak ki a felszínre.

A vízesés függőnye mögött tágas csarnok mosódott ki a sziklából, s most ide vonzolták ki a két goblint. Néhány pofonnal sikerült életet lehelni a két szerencsétlenbe, akik bár ittak némi hideg vizet, semmi különösebb bajuk nem történt.

Míg Békaszülő a két reszkető goblinnal maradt, nyílfű kiúszott, hogy megnyugtassa Banfogat. A banyec örömmel vette tudomásul, hogy nem történt semmi bajuk.

– Csak azt nem tudom, hogy fogjuk kicsalogatni őket onnan – mondta csüggedten a hodron.

– Gondolom nem akarnak vízbe menni – vigyorodott el a banyec.

– Nem hát! – sóhajtott Nyílfű. – De azért valahogy csak kihozzuk őket. Megnézzük nincs-e valahol egy másik kijárat.

– Errefelé már előfordulhatnak krekkek is – tette hozzá Banfog, mielőtt a farágó eltűnt volna a víz alatt.

Miközben a két goblin fázósan összekucorodott a barlang egyik végében, a két hodron felfedezőútra indult. A járatból jellegzetes szagot hozott feléjük a levegő, de mivel nem gondoltak semmi rosszra, óvatosan tapogatóztak benne tovább. A barlang elég hosszú és nagy volt ahhoz, hogy felegyenesedve tudjanak benne közlekedni. A sötétben azonban nehezen tudtak tájékozódni, s egyszer csak azon vették észre magukat, hogy két hegyes lándzsa nyomódik a hasuknak.

– Ó jaj! – nyögte Békaszülő.

– Kik vagytok? – kérdezte a hang a sötétből, s mivel a hang nem fölülről jött, hanem velük szembe, a hodronok úgy gondolták, hogy valószínűleg törpékbe botolhattak itt a hegy mélyén.

– Ne bántsatok törpe uram! – esdeklített Nyílfű. – Hodronok vagyunk és csak a barlangból akarunk kijutni!

– Törpe? – hördült fel a hang. – Mi yattok vagyunk, nem törpék! Ti pedig most velünk jöttök, hogy Yazayon nagyfőnök kihallgathasson benneteket!

– De a barátaink...- kezdte Békaszőlő, aztán félbeharapta a mondatot, mert nem szerette volna bajba sodorni a két goblint.

– Rájuk is gondunk lesz – jegyezte meg a yatt, s hátukban egy lándzsával neki kellett vágniuk a szűk föld alatti folyosón. Bár a két yatt harcos vezette őket, nehezen és lassan haladtak a teljes sötétben, míg ki nem értek egy tágasabb folyosóra. Itt furcsa mód világos volt, mert a barlang falát beborító sárga növények fényt adtak ki magukból. Elfogóik velük egymagas pikkelyes lények voltak. Fejükön zöldes színű szőrtarój, kezükben hosszú lándzsa, s ruházatuk valami különleges bőrszerű, de annál könnyebb anyagból készült. Szemük dióforma, s teljesen egyszínű kék volt.

Újabb két harcos érkezett, akik tovább kísérték a foglyokat. Nyílfű aggódva nézett visszafelé, hiszen a két yatt visszament a sötét járatba. Volt egy olyan érzése, hogy a goblinok bajban vannak. A járatban több yattal is találkoztak. A legtöbbjük alacsonyabb volt a harcosoknál, narancssárga volt a szőrtarój a fejükön, s nem volt náluk fegyver. Ezek az apróbb yattok – mint kiderült dolgozók – különféle tárgyakat cipeltek. Hosszú vasrudakat, bőrkupacokat, vagy valamilyen fehéres masszát, ami kocsonyaszerű volt és kicsit kesernyés-édeskés szagú.

Aztán hamarosan egy ajtóhoz értek. Az ajtó ugyanabból az anyagból volt, mint a yattok ruhája. A harcos könnyed mozdulattal kinyitotta, amitől a bőrszerű anyag meghajolt és utat engedett a barlang belsejébe. Szerencsére itt is voltak világító moszatok a falon, úgyhogy nem kellett sötétben kúksolniuk. A terem kicsi volt, s a teljes egészében a sziklából lett kialakítva. Két kőből faragott ágy volt a falba süllyesztve, s fölötte a falba szabályos, szögletes polcok voltak vésvé.

– Itt kell megvárnotok a nagyfőnököt! – közölte az egyik harcos, majd kimentek a “szobából”.

– Nem túl biztató hely – jegyezte meg Nyílfű.

– Mik ezek a yattok? – kérdezte Békaszőlő.

– Még sosem hallottam róluk, de remélem nincsenek gonosz szándékaik!

– Elég furcsán néznek ki – mondta ismét a fiatalabb hodron.

– Úgy masíroztak a sötétben, mintha láttak volna.

– Lehet, hogy látnak is. Még szerencse, hogy itt vannak ezek a világító moszatok – mondta Békaszőlő, s kezével végigsimított a falon. A

növények nedvesek és puhák voltak. Úgy borították a barlang falát, mintha tavi szivaccsal lett volna bélelve. – Egészen lágy és meleg.

– Akkor ezért nincs itt olyan hideg – mondta most Nyílfű. – Egy közönséges barlangban ennél jóval hidegebbnek kell lennie.

– Hőt adó moszatok! – ámult el Békaszőlő. – Milyen jó, hogy veled jöttem! Egy csomó új dolgot fedezhetünk fel!

– Csak éljük túl! – jegyezte meg az idősebb hodron.

Nemsokára társaságuk akadt. A bőrajtó cuppanva kinyílt, s nagy ámulatukra Banfogat tuskolták be rajta.

– Hát te hogy kerülsz ide? – csodálkozott a két hodron.

– Rám törtek a yattok! – morgolódtott a batmanó. – Még felszállni sem volt időm!

– Már kezdtünk aggódni miattad! – mondta Békaszőlő.

– Most már van miért! – jegyezte meg epésen a banyec, de nem folytathatta, mert ismét nyílt az ajtó és a két rugdalózó goblint lökték be rajta.

– Hagyogassatok már! – visította Burnyák.

– Eriszszgess már el! – méltatlankodott Pacsmag is.

– Örülünk, hogy megjöttetek – nyögte savanyúan Banfog.

A két yatt harcos most utat nyitott, s egy magasabb, világosabb hajú yatt lépett be rajta. Kék szemeivel szigorúan végignézett a társaságon:

– Nem látszanak veszélyesnek! A goblinok fajtáját már ismerem. Banyecet is láttunk már eleget! De kik ezek a szörmókok?

– Hodronok vagyunk engedelmekkel! – méltatlankodott Nyílfű. – Azért jöttünk erre, mert Krekket kell találnunk!

– És a többiek? – kérdezte a yatt, aki minden bizonnyal maga a nagyfőnök volt.

– A goblinok útközben vetődtek mellénk. Nekik placcsot kell fogniuk! A banyec a kísérőnk volt az úton.

– És mit akartok a krekkektől? – kérdezte még mindig szigorúan a yatt. Erre Nyílfű röviden elmesélte, mi történt Vízalagban, s hogy miért kellett útnak indulniuk. A yatt figyelmesen végighallgatta őket, majd ismét megszólalt.

– És a goblinoknak miért kell a placcs?

– Főnök megbüntettetett, mert ügyetlenek voltunk! – nyögte Burnyák.

– Ha sikerül placcsot szerezgetni, visszamehetünk. – Erre a yatt elnevette magát, amit a két goblin igazán nem vett jó néven.

– Ketten akartok egy placcsot felvinni a hegyre? Hiszen tíz yatt harcos is alig bírja el! – aztán elkomorodott. – Valójában számúztok titeket

otthonról, igaz? – A két goblin erre nem tudott, de ha belegondoltak, nem is igazán akart gondolni.

– Persze van mégis egy megoldás – közölte a nagyfőnök. – A kis placcok alig pár kilót nyomnak. Nem könnyű szerezni, de megpróbálhatjátok. – Aztán behívta a két harcost az ajtó elől.

– Elkísérhetitek a foglyokat a Krekk járathoz! A sötét úton menjetek, hogy ne tudjanak tájékozódni. Nem veszélyesek. Ott bízátok rá őket a krekkekre! – Aztán feléjük fordult:

– Sok szerencsét hodronok és goblinok! Legyetek készenlétben, mert háború közeleg! Híreink szerint északon a nagy Mágus seregeket gyűjt. Vigyázzatok a hazaúton. Itt már nem mindig az állatok a veszélyesek. Liannia növényei sokszor jóval több veszélyt tartogatnak! – Aztán csettintett egyet az ujjával, s kiment.

A két harcos egy darabig a megvilágított folyosón kísérte őket, de egy idő után szűkebb, s hidegebb járatba fordultak, ahol már teljesen sötét volt. Itt már csak lassabban tudtak haladni, s a két goblinnak is vacogott a foga a hidegtől. Sokáig haladtak itt a föld mélyén, mire a hodronok egy új, vízszerű fanyar szagot kezdtek érezni. Nyílfű és Békaszőlő már sejtették, hogy közelednek úti céljukhoz.

Ismét egy világosabb barlangrészhez értek, mely igen nagy volt, s amíg ők a barlangot csodálták, a két yatt harcos a goblinok kezébe nyomta fegyvereiket, s halk csettintés után eltűntek a sötét járatban. A barlangban zöld, vékonytestű, laposfejű és nagyszemű lények ültek körül valamit. Harsány brekegő beszédük alig volt érthető, s hosszú nyelvük segítségével éppen falatoztak valamit.

– Ezek a krekkek! – mondta Banfog.

– Akkor beszéljünk velük! – indult el határozottan Nyílfű.

A közeledő idegeneket a krekkek némi meglepődéssel fogadták.

– Kikkkr vagykrtok? – kérdezte az egyik, aki a legközelebb állt hozzájuk. Gülü szemével nagyokat pislogott. Kezében vékony lándzsát tartott, s zöldes testét csak egy ágyékkötő takarta.

Nyílfű előadta a történetét, amit a hat kreck többször is megállított, s brekegve bele-bele kérdezgetett. Közben újabb és újabb krekkek bukkantak elő, s a csarnok hamarosan nyüzsgött a krekkektől. Mire a hodron a története végére ért, már teljesen körülvették őket, s a brekegéstől csak úgy visszhangzott a barlang.

Aztán az egyik nagytestű kreck elbrekkentette magát, mire csönd lett, s mindenki köré sereglett. A társaság jó pár percre magára maradt, míg a krekkek egyre hangosabb, s zajosabb megbeszélésbe - vagy inkább megbrekegésbe – kezdtek.

– Segíteni fognak? – kérdezte békaszőlő Nyílfütől, ám Banfog válaszolt:

– Valószínűleg igen. Csak az a kérdés, hogy mit kérnek cserébe.

– Nem értem, mi olyan különleges bennük? – morgolódott Békaszőlő. – Szerintem kifejezetten szerencsétlennek látszanak.!

– Szerencsétlennek? – nyögte Banfog. – Hiszen a bőrük elnyeli az ultrahangot! Én is csak a rendes szememmel látom őket. Egy denevért ez annyit jelent, mintha majdnem láthatatlanok lennének!

– Attól még nem fognak tudni elkapni egy denevért – folytatta a fiatal hodron. – Úgy mozognak, mint egy sebesült béka.

– Az lehet, de a nyelvük hosszú és ragadós! Úgy használják, mint a tündérek a nyílvevesszőt.

Egyszer csak elült a zaj, s a krekkek most ismét feléjük fordultak. A nagytetű krekklépett eléjük, s ő elég jó kiejtéssel beszélte a nyelvet:

– Placcsot fogni nehézkr! Mi megmutatjuk, hol vankr, ti pedig elfogkrjátokkr. Utána Mikraker veletek megykr denevért fognkr. Cserébe küldötökr nekünkkr halakatkr.

– Áll az alku! – derült fel Nyílfü, aki már-már azon aggódott, hogy a krekkek nem lesznek majd a segítségükre.

Útnak azonban mégsem indulhattak, mert közben beesteledett. A krekkek közül ugyan sokan ilyenkor indultak vadászni, s emiatt a barlang szinte elnéptelenedett, a hodronok viszont nagyon fáradtak voltak, s a barlang szájának közelében – ahol a két goblin nem fázott annyira – lepihentek.

Még fel sem kelt a nap, mikor Mikraker ébresztette őket. Már sok krekklé volt a barlangnak ezen a részén. A legtöbb pihentek, vagy aludtak egy zugban, néha kettesével-hármasával összebújva.

Mikraker kezében hosszú, törékenynek tűnő lándzsájával gyorsan haladt a barlang előtt elterülő erdő talaján. Az erdő alját itt-ott sziklák szakították meg, s most egy völgybe ereszkedtek le. A krekklé a völgy felső részénél megállt, s kissé ijedten nézett lefelé:

– Odakrrrlent vadkrkr növénykkkrekkr vannakkr! Placcskrrr is élkr!

– Azt mondja, hogy ha itt lemegyünk, akkor ott lent tudunk placcsot fogni – összegezte Banfog a krekklé mondatait, mert Burnyák és Pacsmag nem sokat értett az egészből.

– Énkkr megkkrvrálakkr itkkkr. – tette még hozzá Mikraker, s maga alá húzva a lábát letelepedett az egyik sziklára.

– Induljatok el! Én előbb körülnézek egy kicsit! – mondta Banfog és a magasba röppent. Hamar eltűnt a szemük elől, s lassan útnak indultak. A völgybe vezető út meredeken lejtett lefelé, ezért még ha akartak volna

sem tudtak volna gyorsan haladni. Már a meredély közepén jártak, mikor a batmanó rémulten röppent fölējük.

– Óvatosak legyetek! Mindenfelé kúszó indák és szúrós növények vannak. – Burnyák és Pacsmag erre előkészítették görbe szablyáikat, de most meg már nem tudtak kapaszkodni mindkét kezükkel. Hát persze, hogy az első adandó alkalommal megcsúsztak, s majdhogynem a két hodront is magukkal rántották.

Pacsmag terült el elsőnek a völgy aljában, s bár először úgy gondolta, hogy puha talajra esett, a talaj lassan megmozdult alatta. Feltápázkodott, miközben egy zöld inda már tekeredett is a lábára, ám most nagy lendülettel megérkezett Burnyák is. Mindketten elejtették fegyvereiket, s bár Pacsmag lábáról leszakadt az inda, Most újabb és újabb indák tekergőztek elő a sűrűn benőtt talajról, s tekeredtek a két szerencsétlen goblin lábára. Ha Banfog nem segít nekik a fegyvereik visszaszerzésében, hamarosan úgy néztek volna ki, mint egy-egy kötözöttsonka, ám a batmanó még időben kezükbe juttatta elvesztett fegyvereiket, s így meg tudtak szabadulni a tekergőző indáktól. Ám alighogy levágták az egyiket, már jött is a másik. Csak addigra szabadultak meg “támadóiktól”, mikorra a hodronok is odaértek.

Lassan tudtak csak haladni a rakoncátlanul viselkedő növények között. Persze ösvénynek nyoma sem volt, s méterről-méterre kellett előrenyomulniuk. A vastagabb ágakat és indákat a hodronok rágták át pillanatok alatt, a vékonyabbakat eddig a goblinok szabdalták darabokra, jóllehet szablyáik éle már sokat kopott az utolsó fenés óta.

A kúszólián azonban csak egy volt az itt leselkedő sok veszély közül. Hamarosan a dobótövis támadta meg őket, s bár a hodronok bundájában fennakadtak a rájuk “lőtt” hegyes tövisesek, a goblinok jajveszékelve próbáltak megszabadulni a szúrós növényi részeketől. Aztán az egyik lépésnél egy gáztök robbant fel Pacsmag mellett, mire a goblin akkorát röpült, mintha csak egy fajtájabeli menyecskevel randevúzott volna. Nem is a repülés volt rossz, hanem a földet érés a ragacsvirágban. A nyúlós ragadós váladék úgy összekente Pacsmagot, hogy innentől kezdve minden hozzáragadt, amihez csak hozzáért. Hamarosan úgy nézett ki, mint egy mozgó bozótos, vagy egy zöld és morgó zorg. Ugyanis Pacsmag jó néhány szitkozódással vette csak tudomásul jelenlegi állapotát.

Itt-ott erdei állatok maradványait lelték meg a kúszó indák között. Azok nem tudtak elmenekülni a növények támadásai elől, s lassan kétségessé vált, hogy nekik is egyáltalán sikerül-e. A gáztök robbanása után egy csiga formájú emelkedőre értek, mely körül furcsa mód alig-

alig nőttek meg a növények. Felmásztak a dombra, s csodálkozva néztek a vigyorogva feléjük röppenő banyec képébe.

– Na akkor ezt a placcsot visszük el? – kérdezte a batmanó.

– Miféle placcsot? – érdeklődött Békalencse.

– Hát épp arra másztatok rá! – s Banfog leereszkedett melléjük a nagytetű csiga házának egyik homorú kanyarulatára.

– Ja! Ezez a placcs! – ujjongott Burnyák.

– Egy kicsit méreates, nem gondolod? – kérdezte tőle Nyílfű.

– Aha! – szögezte le a goblin, s tanácstalanul megvakarta üstökét. – Hogyan viszegessük el?

– Ezt? – kérdezte a banyec gúnyosan. – Ezt sehogy! Keresni kell egy kisebbet! Ahol egy placcs van, ott kell lenni többnek is! Maradjatok itt! Körülnézek. – Banfog felszállt, s elvitorlázott a növényzet fölött, mely a távolban egyre sűrűbbnek, magasabbnak és veszélyesebbnek tűnt. Az óriáscsiga közben megmozdult alattuk, s lassan odábbkúszott, hogy újabb zöld felületet legeljen le.

Hamarosan visszatért a batmanó, kezében egy ugyanolyan csigával, mint amilyenen ücsörögtek, csak ez éppenséggel jóval kisebb volt. Alig nyomott négy-öt kilót. Megkönnyebbültek hát, hogy nem kell tovább vánszorogniuk a sűrű növényzetben, de mikor visszanéztek az általuk vágott ösvényre, ismét elcsüggedtek. Az ösvény ugyanis sehol nem volt. Mintha egy érintetlen bozótos közepén lettek volna. Nagy nehezen, de mégis rászánták magukat, s elindultak visszafelé. Mire elértek a völgy végébe, már olyan fáradtak voltak, hogy a goblinok alig bírták felemelni immár csorba szablyáikat. De itt még fel kellett mászniuk a völgy meredek falán, kezükben az egyre súlyosabbnak tűnő placcsal – Banfog ugyanis ekkora teherrel nem volt képes hosszabb utat megtenni.

Mire felértek a szikla tetejére, ahol Mikrskr várt rájuk, alig tudtak vánszorogni. Nyílfűt különösen bosszantotta, hogy küldetésük ismét egy nap késedelmet szenved, de belátta, hogy most pihenniük kell. Csak Pacsmag és Burnyák volt végtelenül boldog, hogy sikerült placcsot fogniuk, s most már visszatérhetnek övéikhez.

Az éjszaka gyorsan eltelt, s ismét csak arra ébredtek, hogy Mikrskr ébreszti őket.

Kelet felé haladtak az erdőben, s hamarosan elértek ahhoz a sebes sodrású folyóhoz, melynek vízesése mögött a yattok elfogták őket. Most kicsit lejjebb voltak, úgy két kilométerrel a vízesés alatt, de a patak sodrása mit sem szelídült. A krekkek ugyanolyan jó úszók voltak, mint a hodronok, de a két goblin átjuttatása ismét gondot okozott. Szerencsére nem sokkal feljebb a banyec talált egy sziklás részt, ahol

szikláról sziklára ugrálva átjuthattak a patak túlsó partjára. A Tuross a Keleti pusztaságban szelídült csak meg, ahol sok más patak ömlött bele, s végre elnyerte a folyó rangot.

Miután átkeltek ezen a kellemetlen részen, tovább indultak északra felé. Bár látszólag az út nehezebb és bizonytalanabb részén már túl voltak, még előttük állt egy nehéz feladat. Ismét át kellett jutniuk a Khil Palason. Késő délután volt már, mire elérték a Halálhágót, s megtalálták azt a függőhidat, ami idefelé is átjuttatta őket. A zornak már nyoma sem volt.

– Goblin nem mendegél át! – jelentette ki Burnyák.

– Pacsmag sem – folytatta a másik.

– Pedig nincs más út! – szólt rájuk nyílfű, jóllehet neki sem volt semmi kedve átmászni az ingatag tákolmányon. Egy darabig bíztatták a két goblint, majd Nyílfű megelégelte a dolgot:

– A nagyapám beteg, ti meg itt csak az időt húzzátok! Éppen elég időt vesztegettünk már miattatok! Most már boldoguljatok, ahogy tudtok! – Ezzel befejezte monológiáját, s rálépett a hídra. Minden idegszála megfeszült, s kényszerítette magát, hogy ne nézzen a mélységbe. Óráknak tűnő percek után jutott csak át a szakadék túloldalára. Közben csak azzal tudta biztatni magát, hogy ha odafelé sikerült, akkor visszafelé is sikerülnie kell.

Békaszóló némileg bátrabban és ügyesebben haladt, s mivel a két goblin még mindig tanakodott, a krekki indult át. A hodronok csodálkozva látták, hogy milyen ügyesen és könnyed mozgással használja a függőhidat. Amint átért, kérdően pislogott vissza a túloldalra.

Odaát nagy vita zajlott, s miután Banfog vállalta, hogy legalább a placcsot átviszi a túloldalra, Pacsmag nagy nehezen elindult a kötélén. Nem felejtette el azonban a patakba való beleesését, s pár lépés után képtelen volt továbbmenni. Négyen szemlélték a túloldalról a goblin szerencsétlenkedését, s miután a batmanó letette a csigát, visszaröppent, hogy megsegítse a goblint. Erre azonban már nem volt szükség. Valahonnan a mélyből egy törzfarkú darázs röppent elő. Sem a goblinok, sem a hodronok nem láttak még ilyen állatot, de a banyec igen.

Banfog tisztában volt vele, hogy ez a majdnem ember méretű repülő rovar hogyan él. A törzfarkú egyenesen a hídon levő goblin felé tartott. A batmanó fegyver nélkül nem mert szembeszállni vele, mert tartott az állat kábító mérget tartalmazó fullánkjától, ezért csak ordítani tudott!

– Siess, ahogy csak tudsz! Ez egy mérgező törörsdarázs! – Pacsmag a batmanó hangját és hangsúlyát hallva tisztában volt vele, hogy ez most

nem tréfádolog. Összeszedte hát minden bátorságát, s nekiindult. Ez azonban már késő volt. A törösdarázs lecsapott rá, Pacsmag pedig mindkét kezével a kötelet fogva nem tudott védekezni. Csak a döfést érezte a hátában, majd a karmos ízelt lábak szorítását.

– Mit csinál velem? – kérdezte rémülten Békaszőlő a melléjük röppenő banyectól.

– Megbénítja, aztán mellé teszi a petéit, hogy a kikelő lárvák belőle táplálkozhassanak. Borzalmas halál! Valami védett helyre fogja cipelni, valószínűleg a szakadék mélyére.

– Hogy a trollok esnének bele! – kiáltotta mérgesen Nyílfű. – Már megint a goblinokkal van a baj! – Eközben a törösdarázs felemelkedett egyre kábább, de még hadonászó áldozatával, hogy aztán a szakadék mélyére ereszkedjen. Banfog utána röppent, de még előtte rászólt a bambán bámuló Burnyákra, hogy siessen át a függőhídon, ha nem akar a barátja sorsára jutni.

Csodák csodája, a goblinnak most, bár remegtek a térdei és erősen mozgott alatta a “talaj”, sikerült átjutnia. Ekkor azonban már nem rá figyeltek. A két hodron és a krek a szakadék peremén hasalt, s úgy bámultak le a félhomályba. Nemsokára ismét feltűnt a batmanó, de arca rémült volt, s Burnyákhoz sietett, aki már átért.

– Ide a kardoddal, de gyorsan! – rivallt rá, s nem is várta meg, hogy a goblin átnyújtsa a szablyáját, kirántotta a kezéből, s már fordult is vissza a szakadék felé:

– Meneküljetek a fák közé! Ez a harc most rám vár! – a szakadékból két ugyanolyan sárga, hártyásszárnyú rovar emelkedett fel, mint amilyen az előbb Pacsmagot ragadta magával. A batmanó nekilendült, s a görbe és csorba szablyát lóbálva megtámadta ellenfeleit. A banyecsek jól repültek, de a rovarokkal nem vehették fel a versenyt. Bár megzavarta, s egy időre meghátráltatta őket Banfog támadása, a nézők számára nyilvánvaló volt, hogy a két óriásrovar fog felülkerekedni.

Nyílfű és Békaszőlő reményvesztetten néztek ki a fák mögül a remegő Burnyák társaságában, mikor Mikraker előlépett. Megforgatta lándzsáját, s kirohant a fák közül. A hodronok azt hitték, öngyilkosság amit csinál, s csak feláldozza magát, hogy megmentsen egy banyecet, ám a krek nagyon is jól tudta, hogy mit tesz.

A két rovat meglepte a támadás, s Banfog végre egy pillanatnyi levegőhöz jutott. Eddig még sikerült elkerülnie a mérgező fullánkocok döféseit, de érezte, hogy támadóból ő már csak támadott, s hogy bármikor Pacsmag sorsára juthat. A krek megállt azon a helyen, ahol fölötte a légi csata zajlott és várt. Az egyik törösdarázs most otthagya a

szablyával hadonászó banyecet, s a könnyű prédának látszó krekkre támadt. A másik követte.

Már-már úgy tűnt, hogy a krekklárvacsemege lesz, ám Mikrakra az utolsó pillanatban félreugrott, s a rovarba döfte lándzsáját. A másik azonban már fölötte volt. Banfoggal később lendült utána, hogy megakadályozza a bajt, ám az ő segítségére nem is volt szükség. Bár a krekklándzsája pillanatnyilag foglalt volt, szájából ökölként csapódott ki méteres izmos nyelve, s mintegy letaglózta vele második támadóját. Az első darázs már majdnem kimúlt, s csak szárnyai rezegtek valamelyest, a másik viszont csak elterült a földön a fejét ért erős ütéstől. Banfoggal végre magához tért, s a szablyával lecsapott a kába rovarra. Miután levágta az állat fejét, leszállt a krekkel mellé, s fújtatva mondta:

– Ez szép munka volt barátom! Megmentettél!

– Örülök! – válaszolta a Mikrakra, majd tekintete Banfogról a szakadék szélére siklott. – Meg kell mentenünk!

– Megpróbálom! – mondta a banyec, s miután vett még néhány mély levegőt, nekiindult, hogy felkutassa a goblint. Nemsokára ismét előkerült, de reménytelen arckifejezése láttán a többiek igen elszomorodtak.

– Nagyon mélyen van. Megtaláltam, de képtelen vagyok felhozni. Hiába öltem meg a törösdarázs petéjét, ha képtelen vagyok segíteni neki. Egy hosszú kötél kellene, no meg valaki, aki fel tudná hozni.

– Itt csak egy kötél van – mondta Nyílfű, s a függőhídra nézett. – Kár érte, de egy élet mégis csak egy élet. – Burnyák ezen igen elgondolkodhatott, mert ámulattal töltötték el a hodron szavai. A goblinok számára az élet nem volt olyan nagy érték. Ő eddig is inkább a saját bőrét mentette volna, mint Pacsmagét. Ezek a hodronok pedig nem is fajtájabeliek, mégis mennyi mindent megtesznek értük.

Banfoggal nem habozott sokáig, miután Mikrakra vállalta, hogy felhozza a goblint. Elvágta a híd köteleit a túloldalon, s a kötél egészen mélyre leért. Mégis éppen csak elég volt a krekkeknek. Mikrakra olyan könnyedén mászott le a függőhíd maradványain, mintha világ életében ezt gyakorolta volna. Több mély lyuk is tátongott Khil Palas oldalában, de mind üres volt. Végül az egyikben, a banyec utasításai alapján megtalálta a mozdulatlan Pacsmagot. Egy kötélrészlettel átkötötte a goblin kezét, majd a kábult lényt átvette a vállán, s megindult felfelé. A mozgása lelassult bár, de mégis könnyed maradt. Hamarosan együtt volt hát a csapat, bár a dolognak még mindig volt egy kis szépséghibája: Pacsmaggal eszméletlen volt.

A nap kezdett lenyugodni, s ezért ideje volt, hogy szálláshelyet keressenek. Nyílfű és Békaszőlő épített néhány csapdát, amíg Banfog, Mikrarkr és Burnyák vacsora után néztek. A hely, amit éjszakai pihenéshez választottak, négy vastag bükkfa között volt. Egy kis mélyedés, ami valószínűleg víznyelő lehetett, s itt, a bükkerdőben az aljnövényzet sem volt sűrű. Arra nem volt idő, hogy nagy csapdákat készítsenek, de a két hodron minden leleményességét bevetette, s felhasználták azokat az ősi cseleket, amik még a Nagy Homály előttről maradtak népükre, s ami apáról fiúra öröklődött a hodron nemzetségekben.

A három visszatérőnek már óvatosnak kellett lennie, nehogy belelőjenek valamelyik hurokba, vagy karóba. Ziad fák takarta halvány fényénél dolgoztak, bár most Gendor kisebbik holdja, Khus is látszott, s mint egy erősen fénylő csillag, úgy szórta fényét a sűrű lombú fák közé. Miután megvacsoráztak, nyugovóra tértek. Pacsmag egyenletesen lélegzett, de nem volt magánál.

Milyen furcsa – gondolta Nyílfű. – Pont mint Zsurló. Ugyanúgy kómában van. Talán ugyanaz az ellenszer használ majd neki. Persze csak ha a hegyi tündérek sikerrel jártak és megszerezték a trolloktól.

Miután kettőt megettek az elfogott három nyúlból, felváltva vállalták az őrseget. Először Banfog örködött, majd Ziad második ívében ébresztette Nyílfűt. A fák között alig-alig mozgott a levegő, de a hold második ívében a hodron orrát ismét ismerős szag ütötte meg. Most kelet felől közeledett hozzájuk. Nyílfűt nem a félelem fogta el, hanem ugyanaz az izgalom, amit Vízalagban szokott érezni, amikor valamilyen lény a csapdák felé közeledett. Izgalmát nem is bírta magában tartani, s felébresztette Békaszőlőt és Banfogot is.

A zorg nem tudhatta, hogy ott vannak, mégis feléjük közeledett. Hangot még nem hallottak, de a medve egyre erősödő szaga elárulta a közeledtét. Nemsokára a csörtető, morgó hangok is hallatszottak. A felhőtlen ég ellenére a víznyelőből kikandikálva nem sokat láthattak. Egyedül a batmanónak volt meg az a képessége, hogy ultrahangokat kiadva érzékelte a medvét.

– Ott van! – mutatott kelet felé, bár a két farágó még mindig csak a medve szagát érezte. Aztán hamarosan, a fák között beszűrődő halvány fényénél ők is láttak valami mozgást. A természetes vadállat cammogva közeledett, s szimatolgotott. A gyenge szellő elállt, s ez nem volt kedvező a leskelődőkre nézve. Mégis a két hodron tudta, hogy biztonságban vannak.

A zorg megérezhetett valamit, mert most felágaskodott, s feléjük nézett. Aztán lassan, de határozottan elindult. Ekkora már jól kivehetőek voltak a körvonalai.

– Most – suttogta Nyílfü és a medve alól egyszerre csak kiszaladt a talaj. Az állat hátsó lába nagyot rándult és bár a hurok elszakadt, mert nem bírta megtartani a több mázsás testet, a medve orra bukott, s fájdalmában és meglepetésében bődült is egyet. Aztán mérgesen pattant fel, s most már nagyobb irammal indult el feléjük. A batmanó már-már arra készült, hogy felröppenjen, ám a hodron csapdák ismét működésbe léptek. A zorg mellső lába alatt beszakadt a talaj, s az állat beleesett valami karófélébe. Ez igen fájhatott neki, mert hangosat üvöltött, s miután feltápáskodott, nyöszörgő hangot hallatva dörzsölgette az arcát. Aztán a következő mozdulatára beindult valami emelőszerkezet. A medve most már némileg ijedten nézett körül, de arra nem számított, hogy az áldás a feje fölül fog érkezni. Jókora korhadt farönk csapódott a nyakához, s majdnem le is taglózta az állatot. Tántorogva lépett oldalra kettőt, de ekkor ismét beindult valami, mert hegyesre rágott karók ugrottak ki a földből, s vágódtak az állat hátsó felébe. A zorg ismét fájdalmasat üvöltött. Most már nem csak düh, hanem félelem is vegyült a hangjába.

A végső csapást azonban a következő csapda mérte rá. Bizonytalan léptekkel még mindig előrefelé ment volna, ám most egy hatalmas fa emelkedett fel előtte. A sötétben úgy tűnt, mintha valamilyen sokkarú szörny akarna ráugrani az állatra. Ebben volt is némi igazság, mert ha a zorg nem szalad el ijedtében, a tölgyfa teste minden bizonnyal ráesik, s ez már valószínűleg ennek az állatnak is sok lett volna.

– Ez az! – kiáltott fel a két hodron egyszerre, s elégedetten csapták össze a tenyerüket.

– Ez szép munka volt – állapította meg Banfog. – Remélem nyugodt éjszakánk lesz.

– Jó lenne, ha a többi csapdát is kipróbálná valaki – jegyezte meg Békaszőlő, aki nem győzött betelni az átélt sikerekkel.

– Én inkább aludnék – közölte a batmanó, s felröppent az egyik bükkfa legalsó ágára.

Az éjszaka további része csendben és nyugalomban telt. Reggel Mikraker keltette őket. Miután megették az estéről maradt nyulat, tovább indultak északkelet felé. Miután átkeltek az iszapos ismerős – s a goblinok számára is könnyen átkelhető vízfolyásán, hamarosan elérték az Alag “folyót”. Pacsmagot felváltva cipelték. Mindannyiuk közül a krekki bírta legjobban az iramot. Ők megálltak néha pihenni, de Mikraker

sohasem. Az otthon közelsége azonban megszorozta lépteiket. Az Alag jobb partján mentek felfelé. A két hodron és a krek néha megmártóztak a vízben, ami elhozta számukra az ismerős illatokat. Érezték a hodronok szagát, a larinka illatát, s azokat a jellegzetes szagokat, amik alapján ezt a patakot soha, semelyikkel nem keverték volna össze.

Aztán, mikor a nap már kezdett lenyugodni, végre meglátták az első csapdákat. Itt már óvatosan haladtak, ügyelve a jellegzetes szagnyomokra. A két hodron mintha névtáblákat látott volna maga előtt. Megkerülték Pikkelyes Zöldmoszat két csapdját, majd Mocsaras Csukaháj és a többi hodron csapdáit, mire végre megpillanthatták Vízalagot.

– Te kíséred el őket Zsurló lakjáiig – mondta Nyílfű Békaszőlőnek. – Én megnézem, mi van az öregemmel – s már el is tűnt a patakban. Gyorsan úszott a vízben. Elsuhant a csodálkozó Mocsáros Vízitők mellett, aki ámulva nézett utána, s talán akart is volna kérdezni valamit, de Nyílfűnek erre most nem volt energiája. Mielőbb Zsurlót akarta látni.

Ahogy felbukkant a vízalagi gyógyító házának nyílásában, szokatlan látvány tárult a szeme elé. A gyógyító házában levő ágyak mind tele voltak. Zsurló, Csetkáká és Tündérrózsa szorgoskodtak a betegek körül. A farágók nagy örömmel vették észre, hogy ki az érkező.

– Végre megjöttél Nyílfű! – kiáltott fel Zsurló.

– Hogy sikerült az utad? – sietett elé Tündérrózsa, majd Csetkáká is.

– Hoztunk egy krekket – mondta Nyílfű örömmel megölelve az övét (talán Tündérrózsát a szokásosnál egy kicsit hosszabban). – De ti meséljétek, sikerült megszerezni az ellenszert?

– Hát látod, hogy jól vagyok! – mondta Zsurló, s elnevette magát örömeiben. – Ilyenkor este nem tanácsos kimenni, mert a denevér még nem került elő, de mint látod, több a betegünk, mint kellene. Ha nem fogjuk el, hamarosan elfogy az ellenszerünk! – Az ágyakra nézett, ahol négy hodron feküdt. Köztük volt a fiatal Csátés Zsióka és Hínáros Csucsor, akikkel Nyílfű jó barátságban volt. Mind a négyen mélyen aludtak, s a farágó nem tudta eldönteni, hogy kómában vannak-e, vagy sem.

– Hol az a krek? Jó lenne, ha már most nekilátna a vadászatnak! – mondta Csetkáká. Mindannyian kimentek Zsurló hajlékából, s a vándorok is éppen akkor értek oda. Békaszőlővel tartott Sásos Zöldmoszat és Mocsaras Csukaháj is. A hodronok csak a két goblin jelenlétén voltak megrökönyödve, de az utazók röviden elmondták nekik, hogy mi történt, s ekkor már mindenki megnyugodott.

– Jobb lesz, ha nem ácsorgunk itt sokáig, mert ha jön a denevér, akkor bajban leszünk! – figyelmeztette őket Zsurló. Erre aztán elindultak a Kupac felé, ahol biztonságban megbeszélhették még a teendőket. Míg a többiek a Kupacba tartottak, Nyílfű és Zsurló bevitték Pacsmagot a gyógyító házába. Az idős hodron megvizsgálta, s megállapította, hogy nincs semmilyen súlyos baja. Leeröltettek a torkán egy kis orvosságot, majd miután nyugalomba helyezték a hodronok mellett, megkérték Tündérrózsát, hogy vigyázzon a betegekre. Miután Zsurló lemerült a vízbe, Nyílfű még bátortalanul a lány felé fordult. Tündérrózsza rámosolygott és megjegyezte: - Örülök, hogy visszajöttél!
– Én is! – mondta zavartan nyílfű, majd megjest ugrott a vízbe.

A Kupac ismét hangos volt és nyüzsgő. Mikrskr nem akart bemenni, hanem inkább kintről hallgatózott, a Kupac tetején levő nyíláson. Közben az éjszakai égboltot fürkészte, hátha felbukkan az egyik denevér.

Miután megéljenezték Nyílfűt, Békaszőlőt és Banfogat, mindenki fellélegzett egy kicsit, s reménykedve gondoltak arra, hogy esténként biztonságban mehetnek ki végre a szabadba. Az ünnepség késő estig tartott. Ezalatt Burnyáknak sikerült lerészegítenie magát larinkával, s a három utazót pedig részletesen kifaggathatták az útról. Ámulva hallgatták a Halálhágón való átjutást, a yattokkal való találkozást és a Nyugati pusztaság vérszomjas növényeiről szóló híreket. Végül aztán mindenki elindult hazafelé, mert Nyílfű és Zsurló kénytelen volt lefektetni a goblint, aki már egyáltalán nem volt magánál.

A másnap reggel sok örömet hozott a hodronoknak. Az első jó hír az volt, hogy Mikrskr az éjjel két denevért is elfogott. Az apró vérszomjas állatok most ott feküdtek kiterítve a Kupac tetején, hogy mindenki megcsodálhassa őket. A másik jó hír az volt, hogy Pacsmag az orvosságtól magához tért, s a goblinokat kikísérhették a faluból. Miután túljutottak a legszélső csapdán is, búcsút vettek a két különös teremtménytől.

– Aztán ne bántsátok a többi értelmes lényt – dorgálta meg őket Banfog.
– Megmentegtétek az életünket, s ezért örökre hálásak leszegetünk! – mondta meghatottan Pacsmag.
– Nem eszünk sem hodront, sem tündért, se más értelmes lényt – állította Burnyák.
– Vigyázzatok magatokra és a placcsra! – köszönt el tőlük Nyílfű.

– És legyetek óvatosak – tette hozzá búcsúzóul Békaszőlő. Aztán egy darabig még figyelték, ahogy a két goblin a placcsal eltűnik északnyugat felé az erdőben, s visszatértek Vízialagba.

Mikrskr készen állt, hogy megkeressék a harmadik denevért. Elmentek hát a Fekete lyukhoz, s bementek a barlangba. A sötétben ugyan nem láttak túl jól, de a krekkeknek jobb volt a látása, mint a hodronoknak. Aztán olyasmit láttak, amit még sosem. A krekkek denevérvadász felmászott a majdnem csupasz sziklafalon, szájából kivágódott hosszú, ragadós végű nyelve, s már a szájában is volt, amit kerestek. Mikrskr nagyot tottyant előttük, s kiköpte a szájából a fertőző jószágot.

Ha volt nagy ünneplés Vízialagban, akkor ezen az estén az volt. A sok vendég már nem fért be a Kupacba, de most nem bánták, hiszen biztonságban voltak már a szabad ég alatt is. Mikrskr nem akart részt venni az ünnepségen, de igen megörült annak a nagy zsák halnak, amit a hodronoktól kapott. Kíséretet nem kért, bár ugyanazon az úton nem térhetett vissza otthonába, hiszen a függőhidat tönkretették. Csak Nyílfű és Békaszőlő kísérte el a falu határáig, ahol elbúcsúztak a denevérvadásztól.

Totyogó, kacszázó lépteivel most ügyetlennek, s esetlennek tűnt, ám a hodronok most már tudták, hogy a fura mozgás milyen ügyességet rejt.

Reggelig tartott az ünnepség, s még sokáig emlegették, hogy annyi turmix és larinka régen fogyott a Kupacban. A denevérvadász története pedig szájról szájra terjedt a hodronok között, akik közül szerencsére minden beteg felgyógyult pár nappal az utolsó denevér elejtése után.

Nyílfű pedig egyre sűrűbben látogatott el Hínárosékhoz, s mire eljött az ősz újabb menyegzőt ünnepelhetek Vízialagban.

Mialatt ezek történtek, Zavaros településén Pruntyik főnök már rég megbánta, hogy elzavarta a két szerencsétlent. Pár nap alatt elszállt minden haragja, de szinte biztos volt benne, hogy sem Pacsmagot, sem Burnyákot nem fogják látni soha többet. Aztán, ahogy teltek a napok, goblin szokás szerint hamar meg is felejtkeztek az egészről, s már beszédtema sem volt a két kelekótya.

Aztán egy nap megjelent két goblin, kezében a placcsal. Pruntyik főnök fejről majdnem leesett az amúgy is lötyögős sisakja, mikor meglátta a szétálló fülű és csorba fogú párost.

– Csak nem fogdosztatok placcsot? – röknyöködött meg.

- Hozigáltunk kis placcsot, hogy bocsáskodj meg nekünk főnök – mondta Pacsmag.
– Akkor ti hősök vagysztok? – gondolkodott el Pruntyik. – Ezt meg kell ünnepelni!

A két vándor érkezése után már sötétedés előtt teljesen részeg volt az egész falu. Burnyák és Pacsmag nagy meglepéssel kortyolgatta a fügepálinkát, s azon az éjszakán egyikük sem kapott “kosarat” az asszonyoktól. Mégis csak hősök voltak, vagy mi?!

Csak egyetlen valaki volt, akit elégedetlenséggel töltöttek el az események kedvező fordulatai. Ő pedig messze innen, Morx Xandrum erődjében ült, s gonosz szemeivel Délvidék gazdag földjét figyelte. De ő valószínűleg nem olvasta Gileon londa bölcsességeinek gyűjteményét, mely szerint:

*“Három ösztöne van az értelmes lényeknek,
Melyeken ha erősek, uralkodni képesek.
Hatalomvágy, testi vágy, s a gyomor.
Ki legyőzni ezeket gyenge, az gyakran komor.”*

FÜGGELÉK

Néhány szó a batmanókról

Talán nehéz megérteni ez alapján a történet alapján, hogy hogyan, s miként éltek a batmanók, vagy az emberek által inkább banyecnek nevezett lények. Mások egyszerűen csak repülő manónak hívták őket.

Állandó élőhelyük nem volt. Többnyire más népek közelében, fákön, barlangokban tanyáztak. Nem kedvelték túlzottan az építményeket, s maguk sosem építettek semmit. Táplálkozás szempontjából igazán nem voltak válogatósak. Mindent elfogyasztottak, ami ehetőnek bizonyult, s már csak ezek miatt is kitűnően alkalmazkodtak a különféle népek kultúrájához. Az egyes családok közti keveredések miatt a családokat színekkel jelölték.

Főbb családjaik:

Banfogok: a hodronokkal tartottak főleg kapcsolatot, de a goblinokkal (történetünk után) és hegyi tündérekkel is kapcsolatban álltak. Magukat Narancssárga jelzővel illették, mivel keverék családnak számítottak.

Varfogok: kifejezetten hodronbarát család. Színük a sárga.

Bandukok: kifejezetten hegyi tündérbarát család. Színük a vörös.

Humbukok: Kifejezetten emberbarát család, beleértve ebbe az egyes barbár csoportokat is. Színük a kék.

Sanfogok: Csapodár család, szinte minden néppel szimpatizál. Színe a barna.

Lurnogok: Manóbarát család, színük a fekete.

Kenfogok: Emberekkel és tündérekkel tartották a kapcsolatot. Színük a lila.

Bzibik: Mondhatni, hogy szörnybarát népség. Sárkányokkal, titánokkal kapcsolatosak főleg, de más népek között sem ritkák. Színük a zöld.

Lamurik: Kifejezetten erdei tündérbarátok. Színük a fehér.

Az azonos családba tartozó banyecnek neve ugyanaz, csak a hangsúly tolódik egyik, vagy másik betűre. Egy Banfog mindig Banfog névre hallgat, de ez ejthető Baanfognak, Bannfognak, Banfoognak, Banfoggnak, vagy ezek változatainak is. A hangsúlyozott betűket szokták írásban aláhúzni.

Az egyes családok közötti keveredések folyamán fordulnak elő a vegyes színek. Pl. sárga x vörös= narancssárga.

Azt, hogy alapvetően melyik néphez vonzódtak, elsősorban életmódjuk és kultúrákedvelésük határozta meg. Ebben döntő szerepet játszott a

szülői örökség, s így az egyes családok küllemben is egész jól megkülönböztethetővé váltak a századok során.

Bár jelentéktelennek látszó nép, mivel azonban mindenütt jelen voltak, ahol történt valami, gyorsan mozogtak és jól alkalmazkodtak, Gendor történelmében legalább oly jelentőséggel bírtak, mint bármely más nagy nemzet.